
Shri Shiva Mahapurana 23 Rudra Samhita Parvatikhandah

श्रीशिवमहापुराणम् २३ रुद्रसंहितायां पार्वतीभाष्यः

Document Information

Text title : Shivapurana 2.3 rudrasamhitA pArvatIkhaNDah

File name : shivapurANam2rudrasamhitA3pArvatIkhaNDah.itx

Category : shiva, purANa, shivapurANa

Location : doc_purana

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 23, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीशिवमहापुराणम् २३ रुद्रसंछितायां पार्वतीभाण्डः

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीसाम्भसदाशिवार्पणमस्तु ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

॥ द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.१. प्रथमोऽध्यायः । छिमायलविवाडवर्णनम् ।

नारड उवाच ।

दाक्षायणी सती देवी त्यक्तदेहा पितुर्मणे ।

कथं गिरिसुता अलमन् अलूव जगदम्बिका ॥ १ ॥

कथं कृत्वा तपोऽत्युग्रं पतिमाप शिवं य सा ।

अेतन्मे पृच्छते सम्यक् कथय त्वं विशेषतः ॥ २ ॥

अलमोवाच ।

शृणु त्वं मुनिशार्दूल शिवायरितमुत्तमम् ।

पावनं परमं दिव्यं सर्वपापडरं शुभम् ॥ ३ ॥

यदा दाक्षायणी देवी डरेण सछिता मुदा ।

छिमायले सुचिडीडे लीलया परमेश्वरी ॥ ४ ॥

मत्सुतेयमिति ज्ञात्वा सिषेवे मातृवर्यसा ।

छिमायलप्रिया मेना सर्वर्द्धिभिरनिर्भरा ॥ ५ ॥

यदा दाक्षायणी रुषा नादृता स्वतनुं जडौ ।

पित्रा दक्षेण तदङ्गे सङ्गता परमेश्वरी ॥ ६ ॥

तद्वैव मेनका तां सा छिमायवप्रिया मुने ।
 शिवलोकस्थितां देवीमारिराधधिषुस्तदा ॥ ७ ॥
 तस्यामलं सुता स्यामित्यवधार्य सती लृटा ।
 त्यक्तदेहा मनो दध्रे भवितुं छिमवत्सुता ॥ ८ ॥
 समयं प्राप्य सा देवी सर्वदेवस्तुता पुनः ।
 सती त्यक्ततनुः प्रीत्या मेनकातनयाभवत् ॥ ९ ॥
 नाम्ना सा पार्वती देवी तपः कृत्वा सुदृष्टसलम् ।
 नारदस्थोपदेशाद्भै पतिं प्राप शिवं पुनः ॥ १० ॥
 नारद उवाच ।
 ब्रह्मन् विधे मलाप्राज्ञ वद मे वदतां वर ।
 मेनकायाः समुत्पत्तिं विवालयरितं तथा ॥ ११ ॥
 धन्या छि मेनका देवी यस्यां जाता सुता सती ।
 अतो मान्या य धन्या य सर्वेषां सा पतिव्रता ॥ १२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 शृणु त्वं नारद मुने पार्वतीमातुरुद्भवम् ।
 विवालयरितं यैव पावनं भक्तियवर्धनम् ॥ १३ ॥
 अस्त्युत्तरस्यां द्विशिवै गिरीशो छिमवान्मलान् ।
 पर्वतो छि मुनिश्रेष्ठ मलातेजाः समृद्धिभाङ् ॥ १४ ॥
 द्वैरुप्यं तस्य विप्यातं जङ्गमस्थिरभेदतः ।
 वर्षायामि समासेन तस्य सूक्ष्मस्वरूपकम् ॥ १५ ॥
 पूर्वापरौ तोयनिधी सुविगाल्य स्थितो छि यः ।
 नानारत्नाकरो रम्यो मानदण्ड एव क्षितेः ॥ १६ ॥
 नानावृक्षसमाकीर्णो नानाशृङ्गसुचित्रितः ।
 सिंलय्याघ्राद्विपशुभिः सेवितः सुष्पिभिः सदा ॥ १७ ॥
 तुषारनिधिरत्युग्रो नानाश्चर्यविचित्रितः ।
 देवर्षिसिद्धमुनिभिः संश्रितः शिवसम्प्रियः ॥ १८ ॥
 तपःस्थानोऽतिपूतात्मा पावनश्च मलात्मनाम् ।
 तपस्सिद्धिप्रदोऽत्यन्तं नानाधात्वाकरः शुभः ॥ १९ ॥

स अवेव द्विव्यरूपो छि रभ्यः सर्वाङ्गसुन्दरः ।
विष्ण्वंशोऽविद्वृतः शैलराजराजः सतां प्रियः ॥ २० ॥

कुलस्थित्यै य स गिरिर्धर्मवर्द्धनछेतवे ।
स्वविवाहं कर्तुमैच्छत्पितृदेवछितेच्छया ॥ २१ ॥

तस्मिन्नवसरे देवाः स्वार्थमाचिन्त्य कृत्स्नशः ।
त्रियुः पितृ-समागत्य द्विव्यान्प्रीत्या मुनीश्वर ॥ २२ ॥

देवा त्रियुः

सर्वे शृणुत नो वाक्यं पितरः प्रीतमानसाः ।
कर्तव्यं तत्तथैवाशु देवकार्येष्ववो यद्वि ॥ २३ ॥

मेना नाम सुता या वो ज्येष्ठा मङ्गलरूपिणी ।
तां विवाह्य य सुप्रीत्या छिमाभ्येन महीभृता ॥ २४ ॥

अवेवं सर्वमहालाभः सर्वेषां य भविष्यति ।
युष्माकममराणां य दुःखलानिः पटे पटे ॥ २५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

छत्याकण्यभिरवयः पितरस्ते विमृश्य य ।
स्मृत्वा शापं सुतानां य प्रोचुरोमिति तद्वयः ॥ २६ ॥

ददुर्मेनां सुविधिना छिमागाय निजत्तजाम् ।
समुत्सवो महानासीत्तद्विवाहे सुमङ्गले ॥ २७ ॥

छर्यादयोऽपि ते देवा मुनयश्चापरेऽप्लिलाः ।
आजग्मुस्तत्र संस्मृत्य वामदेवं भवं धिया ॥ २८ ॥

उत्सवं कारयामासुर्दत्त्वा दानान्यनेकशः ।
सुप्रशस्य पितृन्दिव्यान्प्रशशंसुर्छिमायलम् ॥ २९ ॥

महामोदान्विता देवास्ते सर्वे समुनीश्वराः ।
सञ्जग्मुः स्वस्वधामानि संस्मरन्तः शिवाशिवौ ॥ ३० ॥

यौतुकं बहू सम्प्राप्य सुविवाह्य प्रियां य ताम् ।
आजगाम स्वभवनं मुदमाप गिरीश्वरः ॥ ३१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

मेनया छि छिमागस्य सुविवाहो मुनीश्वर ।

प्रोक्तो मे सुभटः प्रीत्या किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ३२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे डिमायलविवाडवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः

॥ २.३.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.२. द्वितीयोऽध्यायः । मेनकादीनां सनकादिभ्यः शापप्राप्तिः ।

नारद उवाच ।

विधे प्राज्ञ वदेदानीं मेनोत्पत्तिं समादरात् ।

अपि शापं समायक्ष्व कुरु सन्देहभञ्जनम् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु नारद सुप्रीत्या मेनोत्पत्तिं विवेकतः ।

मुनिभिः सल वक्ष्येऽहं सुतवर्य मलाबुध ॥ २ ॥

दक्षनामा मम सुतो यः पुरा कथितो मुने ।

तस्य जताः सुताः षष्टिप्रमिताः सृष्टिकारणाः ॥ ३ ॥

तासां विवाडमकरोत्स वरैः कश्यपादिभिः ।

विदितं ते समस्तं तत्प्रस्तुतं शृणु नारद ॥ ४ ॥

तासां मध्ये स्वधानाम्नीं पितृभ्यो दत्तवान्सुताम् ।

तिस्रोऽभवन्सुतास्तस्याः सुभगा धर्ममूर्तयः ॥ ५ ॥

तासां नामानि शृणु मे पावनानि मुनीश्वर ।

सदा विघ्नहराण्येव मडामङ्गलदानि य ॥ ६ ॥

मेनानाम्नीं सुता जयेष्ठा मध्या धन्या कलावती ।

अन्त्या अेताः सुताः सर्वाः पितृणां मानसोद्भवाः ॥ ७ ॥

अयोनिजाः स्वधायाश्च लोकास्तत्सुता मताः ।

आसां प्रोथ्य सुनामानि सर्वाङ्कामान् जनो लभेत् ॥ ८ ॥

जगद्धन्याः सदा लोकमातरः परमोददाः ।

योगिन्यः परमा ज्ञाननिधानास्तास्त्रिलोकगाः ॥ ८ ॥

श्रेयस्मिन्समये तिस्रो भगिन्यस्ता मुनीश्वर ।

श्वेतद्वीपं विष्णुलोकं जग्मुर्दृशन्तेतवे ॥ १० ॥

कृत्वा प्राणामं विष्णोश्च संस्तुतिं भक्तिसंयुताः ।

तस्थुस्तदाज्ञया तत्र सुसमाजो मडानभूत् ॥ ११ ॥

तदैव सनकाधास्तु सिद्धा ब्रह्मसुता मुने ।

गतास्तत्र उरिं नत्वा स्तुत्वा तस्थुस्तदाज्ञया ॥ १२ ॥

सनकाधाम्बुनीन् दृष्ट्वोत्तस्थुस्ते सकला द्रुतम् ।

तत्रस्थान्संस्थितान्नत्वा देवाधौल्लोकवन्दितान् ॥ १३ ॥

तिस्रो भगिन्यस्तास्तत्र नोत्तस्थुर्भोडिता मुने ।

मायया दैवविवशाः शङ्करस्य परात्मनः ॥ १४ ॥

भोडिनी सर्वलोकानां शिवमाया गरीयसी ।

तदधीनं जगत्सर्वं शिवेच्छा सा प्रकीर्त्यते ॥ १५ ॥

प्रारब्धं प्रोच्यते सैव तन्नामानि ह्यनेकशः ।

शिवेच्छया भवत्येव नात्र कार्या विचारणा ॥ १६ ॥

भूत्वा तद्भ्रशगास्ता वै न यङ्कुरपि तत्रतिम् ।

विस्मिताः सम्प्रदृश्यैव संस्थितास्तत्र केवलम् ॥ १७ ॥

तादृशीं तद्रतिं दृष्ट्वा सनकाधा मुनीश्वराः ।

ज्ञानिनोऽपि परं यङ्कुः क्रोधं द्रुर्विषलं य ते ॥ १८ ॥

शिवेच्छामोडितस्तत्र सक्रोधस्ता उवाच उ ।

सनत्कुमारो योगीशः शापं ददुःकरं ददत् ॥ १९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

यूयं तिस्रो भगिन्यश्च मूढाः सद्भयुनोर्जिताः ।

अज्ञातश्रुतितत्त्वा हि पितृकन्या अपि ध्रुवम् ॥ २० ॥

अभ्युत्थानं कृतं नो यो नमस्कारोऽपि गर्विताः ।

भोडिता नरभावात्त्वात्स्वर्गाद् दूरा भवन्तु हि ॥ २१ ॥

नरस्त्रियः सम्भवन्तु तिस्रोऽप्य ज्ञानभोडिताः ।

स्वकर्मणः प्रभावेण लभध्वं कुलमीदृशम् ॥ २२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याकण्यं य साध्यस्तास्तिस्त्रोऽपि यकिता भृशम् ।
पतित्वा पादयोस्तस्य समूथूर्नतमस्तकाः ॥ २३ ॥

पितृतनया उच्युः

मुनिवर्यं दयासिन्धो प्रसन्नो भव याधुना ।
त्वत्प्राणामं वयं मूढाः कुर्महे स्म न भावतः ॥ २४ ॥

प्राप्तं य तत्कुलं विप्र न ते दोषो मलामुने ।
अनुग्रहं कुरुष्वान्न लभेम स्वर्गतिं पुनः ॥ २५ ॥

ब्रह्मोवाच

श्रुत्वा तद्दयनं तात प्रोवाच स मुनिस्तदा ।
शापोद्धारं प्रसन्नात्मा प्रेरितः शिवमायया ॥ २६ ॥

सनत्कुमार उवाच

पितृणां तनयास्तिस्रः शृणुत प्रीतमानसाः ।
वयनं मम शोकघ्नं सुषुप्तं सर्वदैव वः ॥ २७ ॥

विषणोरेशस्य शैलस्य छिमाधारस्य कामिनी ।
ज्येष्ठा भवतु तत्कन्या भविष्यत्येव पार्वती ॥ २८ ॥

धन्या प्रिया द्वितीया तु योगिनी जनकस्य य ।
तस्याः कन्या मडालक्ष्मीर्नाम्ना सीता भविष्यति ॥ २९ ॥

वृषभानस्य वैश्यस्य कनिष्ठा य कलावती ।
भविष्यति प्रिया राधा तत्सुता द्वापरान्ततः ॥ ३० ॥

मेनका योगिनी पत्या पार्वत्याश्च वरेण य ।
तेन देहेन कैलासं गमिष्यति परं पदम् ॥ ३१ ॥

धन्या य सीतया सीरध्वजो जनकवंशजः ।
शुवन्मुक्तो मडालयोगी वैकुण्ठं य गमिष्यति ॥ ३२ ॥

कलावती वृषभानस्य कौतुकात्कन्यया सः ।
शुवन्मुक्ता य गोलोकं गमिष्यति न संशयः ॥ ३३ ॥

विना विपत्तिं मडिमा केषां कुत्र भविष्यति ।

સુકર્મિણાં ગતે દુઃખે પ્રભવેદ્ દુર્લભં સુખમ્ ॥ ૩૪ ॥

પિતૃણાં તનયાઃ યૂયં સર્વાઃ સ્વર્ગવિલાસિકાઃ ।

કર્મક્ષયશ્ચ યુષ્માકમભવદ્વિષ્ણુદર્શનાત્ ॥ ૩૫ ॥

ઇત્યુક્ત્વા પુનરઘ્યાહ ગતક્રોધો મુનીશ્વરઃ ।

શિવં સંસ્મૃત્ય મનસા જ્ઞાનદં ભુક્તિમુક્તિદમ્ ॥ ૩૬ ॥

અપરં શૃણુત પ્રીત્યા મદ્રયઃ સુખદં સદા ।

ધન્યા યૂયં શિવપ્રીતા માન્યા પૂજ્યા હ્યભીક્ષણશઃ ॥ ૩૭ ॥

મેનાયાસ્તનયા દેવી પાર્વતી જગદમ્બિકા ।

ભવિષ્યતિ પ્રિયા શમ્ભોસ્તપઃ કૃત્વા સુદુસ્સહમ્ ॥ ૩૮ ॥

ધન્યાસુતા સ્મૃતા સીતા રામપત્ની ભવિષ્યતિ ।

લૌકિકાચારમાશ્રિત્ય રામેણ વિહરિષ્યતિ ॥ ૩૯ ॥

કલાવતીસુતા રાઘા સાક્ષાદ્ ગોલોકવાસિની ।

ગુપ્તસ્નેહનિબદ્ધા સા કૃષ્ણપત્ની ભવિષ્યતિ ॥ ૪૦ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇત્યમાભાષ્ય સ મુનિભ્રાતૃભિઃ સહ સંસ્તુતઃ ।

સનત્કુમારો ભગવાંસ્તત્રૈવાન્તર્હિતોડભવત્ ॥ ૪૧ ॥

તિસ્મો ભગિન્યસ્તાસ્તાત પિતૃણાં માનસીઃ સુતાઃ ।

ગતપાપાઃ સુખં પ્રાપ્ય સ્વધામ પ્રયયુર્દ્રુતમ્ ॥ ૪૨ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયે પાર્વતીખણ્ડે પૂર્વગતિવર્ણનં નામ દ્વિતીયોડધ્યાયઃ ॥

૨.૩.૨ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશઙ્કુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયઃ પાર્વતીખણ્ડે

૨.૩.૩. તૃતીયોડધ્યાયઃ । વિષ્ણ્વાદિદેવૈઃ કૃતા શિવસ્તુતિઃ ।

નારદ ઉવાચ ।

વિધે પ્રાજ્ઞ મહાધીમન્વદ મે વદતાં વર ।

ततः परं किमभवच्चरितं विष्णुसद्गुरोः ॥ १ ॥

अद्भुतेयं कथा प्रोक्ता मेनापूर्वगतिः शुभा ।

विवाहश्च श्रुतः सम्यक् परमं चरितं वद ॥ २ ॥

मेनां विवाह्य स गिरिः कृतवान् किं ततः परम् ।

पार्वती कथमुत्पन्ना तस्यां वै जगदम्बिका ॥ ३ ॥

तपः सुदुस्सालं कृत्वा कथं प्राप पतिं हरम् ।

येतत्सर्वं समाचक्ष्व विस्तराच्छाङ्करं यशः ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

मुने त्वं शृणु सुप्रीत्या शाङ्करं सुयशः शुभम् ।

यच्छ्रुत्वा ब्रह्मला शुद्ध्येत्सर्वाङ्गामानवाप्नुयात् ॥ ५ ॥

यदा मेनाविवाहं तु कृत्वागच्छद्विरिर्गृहम् ।

तदा समुत्सवो जातस्त्रिषु लोकेषु नारद ॥ ६ ॥

हिमाचलोऽपि सुप्रीतश्चकार परमोत्सवम् ।

भूसुरान् बन्धुवर्गाश्च परानानर्यं सद्भिया ॥ ७ ॥

सर्वे द्विजाश्च सन्तुष्टा दत्त्वाशीर्वचनं वरम् ।

ययुस्तस्मै स्वस्वधाम बन्धुवर्गास्तथापरे ॥ ८ ॥

हिमाचलोऽपि सुप्रीतो मेनया सुभटे गृहे ।

रेमेऽन्यत्र य सुस्थाने नन्दनादिवनेष्वपि ॥ ९ ॥

तस्मिन्नवसरे देवा मुने विष्णुवाद्योऽभिलाः ।

मुनयश्च मलात्मानः प्रजग्मुर्भूधरान्तिके ॥ १० ॥

दृष्ट्वा तानागतान्देवान्प्राणानाम मुदा गिरिः ।

सम्मानं कृतवान् भक्त्या प्रशंसन् स्वविधिं मलान् ॥ ११ ॥

साञ्जलिर्नितशीर्षो हि स तुष्टाव सुभक्तितः ।

रोमोद्गमो मलानासीद्विरेः प्रेमाश्रवोऽपतन् ॥ १२ ॥

ततः प्राणम्य सुप्रीतो हिमशैलः प्रसन्नधीः ।

उवाच प्राणतो भूत्वा मुने विष्णुवाटिका-सुरान् ॥ १३ ॥

हिमाचल उवाच ।

अद्य मे सकलं जन्म सकलं सुमहत्तपः ।

अध मे सकलं ज्ञानमध मे सकलाः क्रियाः ॥ १४ ॥

धन्योऽहमध सञ्जातो धन्या मे सकला क्षितिः ।

धन्यं कुलं तथा दाराः सर्वं धन्यं न संशयः ॥ १५ ॥

यतः समागता यूयं मिलित्वा सर्वं श्रेकदा ।

मां निदेशयत प्रीत्योचितं मत्वा स्वसेवकम् ॥ १६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति श्रुत्वा महीध्रस्य वचनं ते सुरास्तदा ।

उच्युर्दर्यादयः प्रीताः सिद्धिं मत्वा स्वकार्यतः ॥ १७ ॥

देवा उच्युः ।

छिमायल महाप्राज्ञ शृण्वस्मद्भयनं छितम् ।

यदर्थमागताः सर्वे तद् भूमः प्रीतितो वयम् ॥ १८ ॥

या पुरा जगदम्भोमा दक्षकन्याभवद्गिरे ।

रुद्रपत्नी छि सा भूत्वा चिकीडे सुचिरं भुवि ॥ १९ ॥

पितृतोऽनादरं प्राप्य संस्मृत्य स्वपत्नं सती ।

जगाम स्वपदं त्यक्त्वा तच्छरीरं तदाम्बिका ॥ २० ॥

सा कथा विदिता लोके तवापि छिमभूधर ।

अेवं सति मडालाभो भवेद्देवगाणस्य छि ॥ २१ ॥

सर्वस्य भवतश्चापि स्युः सर्वे ते वशाः सुराः । २२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकण्य वयस्तेषां दर्यादीनां गिरीश्वरः ।

तथास्त्विति प्रसन्नात्मा प्रोवाच न य आदरात् ॥ २३ ॥

अथ ते य समादिश्य तद्विधिं परमादरात् ।

स्वयं जग्मुश्च शरणाभुमायाः शङ्करस्त्रियः ॥ २४ ॥

सुस्थले मनसा स्थित्वा सस्मरुर्जगदम्बिकाम् ।

प्रणम्य बहुशस्तत्र तुष्टुवुः श्रद्धया सुराः ॥ २५ ॥

देवा उच्युः ।

देव्युमे जगतामम्भ शिवलोकनिवासिनि ।

सदाशिवप्रिये दुर्गे त्वां नमामो भडेश्वरि ॥ २६ ॥

श्रीशक्तिं पावनां शान्तां पुष्टिं परमपावनीम् ।
 वयं नमामहे भक्त्या मङ्गलव्यक्त्युपिणीम् ॥ २७ ॥
 शिवां शिवकरां शुद्धां स्थूलां सूक्ष्मां परायणाम् ।
 अन्तर्विधासुविधाभ्यां सुप्रीतां त्वां नमामहे ॥ २८ ॥
 त्वं श्रद्धा त्वं धृतिस्त्वं श्रीस्त्वमेव सर्वगोचरा ।
 त्वं दीधितिस्सूर्यगता स्वप्रपञ्चप्रकाशिनी ॥ २९ ॥
 या य भ्रूमाण्डसंस्थाने जगज्जुषेषु या जगत् ।
 आध्याययति भ्रूमादितृणान्तं तां नमामहे ॥ ३० ॥
 गायत्री त्वं वेदमाता त्वं सावित्री सरस्वती ।
 त्वं वार्ता सर्वजगतां त्वं त्रयी धर्मरूपिणी ॥ ३१ ॥
 निद्रा त्वं सर्वभूतेषु क्षुधा तृप्तिस्त्वमेव हि ।
 तृषणा कान्तिश्छविस्तुष्टिः सर्वानन्दकरी सदा ॥ ३२ ॥
 त्वं लक्ष्मीः पुण्यकर्तृणां त्वं ज्येष्ठा पापिनां सदा ।
 त्वं शान्तिः सर्वजगतां त्वं धात्री प्राणपोषिणी ॥ ३३ ॥
 त्वं तत्त्वज्ञा भूतानां पञ्चानामपि सारकृत् ।
 त्वं हि नीतिभृतां नीतिर्व्यवसायस्वरूपिणी ॥ ३४ ॥
 गीतिस्त्वं सामवेदस्य त्रिन्विस्त्वं यजुषां ह्युतिः ।
 ऋग्वेदस्य तथा मात्रार्थवर्णस्य परा गतिः ॥ ३५ ॥
 समस्तगीर्वाणस्य शक्ति-
 स्तमोमयी धातृगुणैकदृश्या ।
 रजः प्रपञ्चात्तु भवैकज्ञा
 या नः श्रुता भव्यकरी स्तुतेः ॥ ३६ ॥
 संसारसागरकरालभवाङ्गदुःख-
 निस्तारकारितरणिं य निवीतलीनाम् ।
 अष्टाङ्गयोगपरिपालनकेविदक्षां
 विन्ध्यागवासनिरतां प्रणमाम तां वै ॥ ३७ ॥
 नासाक्षिवक्त्रभुजवक्षसि मानसे य
 धृत्या सुभानि वितनोति सदैव जन्तोः ।

નિદ્રેતિ યાતિ સુભગા જગતી ભવાનાં
સા નઃ પ્રસીદતુ ભવસ્થિતિપાલનાય ॥ ૩૮ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।
ઇતિ સ્તુત્વા મહેશાનીં જગદમ્બામુમાં સતીમ્ ।
સુપ્રેમમનસઃ સર્વે તસ્થુસ્તે દર્શનિપ્સવઃ ॥ ૩૯ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયે પાર્વતીખણ્ડે દેવસ્તુતિર્નામ તૃતીયોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૩.૩ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥
॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥
॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥
દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયઃ પાર્વતીખણ્ડે

૨.૩.૪. ચતુર્થોઽધ્યાયઃ । શિવેન દેવાનાં સાન્ત્વનમ્ ।

બ્રહ્મોવાચ ।
ઇત્યં દેવૈઃ સ્તુતા દેવી દુર્ગા દુર્ગાર્તિનાશિની ।
આવિર્ભભૂવ દેવાનાં પુરતો જગદમ્બિકા ॥ ૧ ॥
રથે રત્નમયે દિવ્યે સંસ્થિતા પરમાદ્ભુતે ।
કિંક્રિણ્ણીજાલસંયુક્તે મૃદુસંસ્તરણે વરે ॥ ૨ ॥
કોટિસૂર્યાધિકાભાસરમ્યાવયવભાસિની ।
સ્વતેજોરાશિમધ્યસ્થા વરરૂપાસમચ્છવિઃ ॥ ૩ ॥
અનૂપમા મહામાયા સદાશિવવિલાસિની ।
ત્રિગુણા નિર્ગુણા નિત્યા શિવલોકનિવાસિની ॥ ૪ ॥
ત્રિદેવજનની ચણ્ડી શિવા સર્વાર્તિનાશિની ।
સર્વમાતા મહાનિદ્રા સર્વસ્વજનતારિણી ॥ ૫ ॥
તેજોરાશેઃ પ્રભાવાત્તુ સા તુ દૃષ્ટા સુરૈશિશિવા ।
તુષ્ટુવુસ્તાં પુનસ્તે વૈ સુરા દર્શનકાક્ષિણઃ ॥ ૬ ॥
અથ દેવગણાઃ સર્વે વિષ્ણ્વાઘા દર્શનિપ્સવઃ ।
દદૃશુર્જગદમ્બાં તાં તત્કૃપાં પ્રાપ્ય તત્ર હિ ॥ ૭ ॥
બભૂવાનન્દસન્દોહઃ સર્વેષાં ત્રિદિવૌકસામ્ ।

पुनः पुनः प्रणोमुस्तां तुष्टुवुश्च विशेषतः ॥ ८ ॥

देवा ऋचुः ।

शिवे शर्वाणि कल्याणि जगदम्ब मछेश्वरि ।

त्वां नताः सर्वथा देवा वयं सर्वातिनाशिनीम् ॥ ९ ॥

न छि जानन्ति देवेशि वेदाः शास्त्राणि कृत्स्नशः ।

अतीतो मछिमा ध्यानं तव वाङ्मनसोः शिवे ॥ १० ॥

अतद्व्यावृत्तितस्त्वां वै चकितं चकितं सदा ।

अभिधत्ते श्रुतिरपि परेषां डा कथा मता ॥ ११ ॥

जानन्ति अडवो अकृतास्त्वत्कृपां प्राप्य अकृत्तितः ।

शरणागतअकृतानां न कुत्रापि अयादिकम् ॥ १२ ॥

विज्ञानिं शृणु सुप्रीता यस्या दासाः सदाग्निडे ।

तव देवि मछादेवि छीनतो वर्णयामछे ॥ १३ ॥

पुरा दक्षसुता भूत्वा सञ्जाता उरवत्वला ।

अङ्गमणश्च परेषां वानाशयत्त्वमकं मछत् ॥ १४ ॥

पितृतोडनादरं प्राप्यात्यजः पणवशात्तनुम् ।

स्वलोकमगमस्त्वं वालअद्भुतं उरोऽपि छि ॥ १५ ॥

न छि जातं प्रपूर्णां तदेवकार्यं मछेश्वरि ।

व्याकुला मुनयो देवाः शरणं त्वां गता वयम् ॥ १६ ॥

पूर्णां कुरु मछेशानि निर्जराणां मनोरथम् ।

सनत्कुमारवयनं सङ्गलं स्याद्यथा शिवे ॥ १७ ॥

अवतीर्य क्षितौ देवि रुद्रपत्नी पुनर्भव ।

लीलां कुरु यथायोग्यं प्राप्नुयुर्निर्जराः सुभम् ॥ १८ ॥

सुभी स्याद्देवि रुद्रोऽपि कैलासायलसंस्थितः ।

सर्वे अवन्तु सुभिनो दुःखं नश्यतु कृत्स्नशः ॥ १९ ॥

अङ्गमोवाच ।

छति प्रोथ्यामराः सर्वे विषण्वाधाः प्रेमसङ्कुलाः ।

मौनमास्थाय सन्तस्थुर्भक्तिनम्रात्ममूर्तयः ॥ २० ॥

शिवापि सुप्रसन्नाभूदाकण्ठ्यामरसंस्तुतिम् ।

आकलय्याथ तद्धेतुं संस्मृत्य स्वप्रभुं शिवम् ॥ २१ ॥

उवाचोमा तदा देवी सम्बोध्य विबुधांश्च तान् ।

विडस्य मापतिभुभान् सद्यथा भक्तवत्सला ॥ २२ ॥

उभोवाच

हे उरे हे विधे देवा मुनयश्च गतव्यथाः ।

सर्वे शृणुत मद्भाष्यं प्रसन्नाहं न संशयः ॥ २३ ॥

यरितं मम सर्वत्र त्रैलोक्यस्य सुभावहम् ।

कृतं मयैवं सकलं दक्षमोडादिकं य तत् ॥ २४ ॥

अवतारं करिष्यामि क्षितौ पूर्णं न संशयः ।

बहवो हेतवोऽप्यत्र तद्गदामि महादरात् ॥ २५ ॥

पुरा हिमायलो देवा मेना यातिसुभक्तितः ।

सेवां मे यङ्कतुस्तातजननीवत्सतीतनोः ॥ २६ ॥

धृष्टानो कुरुतः सेवां सुभक्त्या मम नित्यशः ।

मेना विशेषतस्तत्र सुतात्वे नात्र संशयः ॥ २७ ॥

रुद्रो गच्छतु यूयं यावतारं हिमवद्भूते ।

अतश्चावतरिष्यामि दुःभनाशो भविष्यति ॥ २८ ॥

सर्वे गच्छत धाम स्वं स्वं सुभं लभतां यिरम् ।

अवतीर्य सुता भूत्वा मेनाया दास्य उत्सुभम् ॥ २९ ॥

उरपत्नी भविष्यामि सुगुप्तं मतमात्मनः ।

अदृभुता शिवलीला हि ज्ञानिनामपि मोहिनी ॥ ३० ॥

यावत्प्रभृति मे त्यक्ता स्वतनुर्दक्षजा सुराः ।

पितृतोऽनादरं दृष्ट्वा स्वामिनस्तत्कृतौ गता ॥ ३१ ॥

तदाप्रभृति स स्वामी रुद्रः कालाग्निः संज्ञकः ।

दिगम्भरो बभूवाशु मन्थिन्तनपरायणः ॥ ३२ ॥

मम रोषं कृतौ दृष्ट्वा पितुस्तत्र गता सती ।

अत्यजत्स्वतनुं प्रीत्या धर्मज्ञेति विचारतः ॥ ३३ ॥

योग्यभूत्सदनं त्यक्त्वा कृत्वा वेषमलौकिकम् ।

न सेहे विरहं सत्या मद्रूपाया महेश्वरः ॥ ३४ ॥

विष्णवाद्यः सुराः सर्वे मुनयश्च मुदान्विताः ।
कृत्वा तद्दिशि सन्नामं स्वस्वधामानि संययुः ॥ ४८ ॥

एत्थं दृग्गामुयसितं वर्णितं ते मुनीश्वर ।
सर्वदा सुभदं नृणां भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥ ४९ ॥

य एदं शृणुयान्नित्यं श्रावयेद्वा समाहितः ।
पठेद्वा पाठयेद्वापि सर्वाङ्गमानवाप्नुयात् ॥ ५० ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभास्ते देवसान्त्वनं नाम यत्तुर्थोऽध्यायः ॥ २.३.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभास्ते

२.३.५. पञ्चमोऽध्यायः । मेनक्या वरप्राप्तिः ।

नारद उवाच ।

अन्तर्छितायां देव्यां तु दृग्गायां स्वगृहेषु य ।
गतेष्वमरवृन्देषु किमभूत्तदनन्तरम् ॥ १ ॥

कथं मेनागिरीशौ य तेपाते परमं तपः ।
कथं सुताभवत्तस्य मेनायां तात तद्दद ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच

विप्रवर्यं सुतश्रेष्ठ शृणु तव्यरितं मडत् ।
प्रणम्य शङ्करं भक्त्या वस्मि भक्त्यविवर्धनम् ॥ ३ ॥

उपदिश्य गते तात सुरवृन्दे गिरीश्वरः ।
उर्यादौ मेनका यापि तेपाते परमं तपः ॥ ४ ॥

अर्धनिशं शिवां शम्भुं चिन्तयन्तौ य दम्पती ।
सम्यगारेधतुर्नित्यं भक्तियुक्तेन येतसा ॥ ५ ॥

गिरिप्रियातीव मुदानर्थं देवीं शिवेन सा ।
दानं ददौ द्विजेभ्यश्च सदा तत्तोषतेतवे ॥ ६ ॥

यैत्रमासं समारभ्य सप्तविंशतिवत्सरान् ।

शिवां सम्पूजयामासापत्यार्थिन्यन्वहं रता ॥ ७ ॥

अष्टभ्यामुपवासं तु कृत्वादान्रवमीतिथौ ।

मोदकैर्बलिपिष्टैश्च पायसैर्गन्धपुष्पकैः ॥ ८ ॥

गङ्गायामौषधिप्रस्थे कृत्वा मूर्तिं महीमयीम् ।

उभायाः पूजयामास नानावस्तुसमर्पणैः ॥ ९ ॥

कदाचित्सा निराडारा कदाचित्सा धृतप्रता ।

कदाचित्पवनाडारा कदाचिज्जलमुध्यभूत् ॥ १० ॥

शिवाविन्ध्यस्तयेतस्का समविंशतिवत्सरान् ।

निनाथ मेनका प्रीत्या परं सा मृष्टवर्धसा ॥ ११ ॥

समविंशतिवर्षान्ते जगन्माता जगन्मयी ।

सुप्रीताभवदत्यर्थमुमा शङ्करकामिनी ॥ १२ ॥

अनुग्रहाय मेनायाः पुरतः परमेश्वरी ।

आविर्बभूव सा देवी सन्तुष्टा तत्सुभञ्जिततः ॥ १३ ॥

दिव्यावयवसंयुक्ता तेजोमण्डलमध्यगा ।

उवाच विडसन्ती सा मेनां प्रत्यक्षतां गता ॥ १४ ॥

दिव्युवाच ।

वरं ब्रूहि मलासाध्वि यत्ते मनसि वर्तते ।

सुप्रसन्ना य तपसा तवाहं गिरिकामिनि ॥ १५ ॥

यत्प्रार्थितं त्वया मेने तपोव्रतसमाधिना ।

दास्ये तेऽहं य तत्सर्वं वाञ्छितं यद्यदा भवेत् ॥ १६ ॥

ततःसा मेनका देवीं प्रत्यक्षां कालिकां तदा ।

दृष्ट्वा य प्रणनामाथ वचनं येदमब्रवीत् ॥ १७ ॥

मेनोवाच

देवि प्रत्यक्षतो रूपं दृष्टं तव मयाधुना ।

त्वामहं स्तोतुमिच्छामि प्रसन्ना भव कालिके ॥ १८ ॥

ब्रह्मोवाच

अथ सा मेनयेत्युक्ता कालिका सर्वमोहिनी ।

बाहुभ्यां सुप्रसन्नात्मा मेनकां परिषस्वजे ॥ १९ ॥

ततः प्राग्महाज्ञाना मेनका काविकां शिवम् ।
तुष्टाव वाग्भिरिष्टाभिर्भक्त्या प्रत्यक्षतां गताम् ॥ २० ॥

मेनोवाय ।
महामायां जगद्धात्रीं यष्टिकां लोकधारिणीम् ।
प्रणमामि महादेवीं सर्वकामार्थदायिनीम् ॥ २१ ॥

नित्यानन्दकरीं मायां योगनिद्रां जगत्प्रसूम् ।
प्रणमामि सदा सिद्धां शुभसारसमाविनीम् ॥ २२ ॥

मातामहीं सदानन्दां भक्तशोकविनाशिनीम् ।
आकल्पं वनितानां य प्राणिनां बुद्धिरुपिणीम् ॥ २३ ॥

सा त्वं बन्धच्छेदलेतुर्यतीनां
कस्ते गेयो मादृशीभिः प्रभावः ।
छिंसां या वार्धर्ववेदस्य सा त्वं
नित्यं कामं त्वं ममेष्टे विधेहि ॥ २४ ॥

नित्यानित्यैर्भावाडीनैः परास्तै-
स्तत्तन्मात्रैर्योज्यते भूतवर्गः ।
तेषां शक्तिस्त्वं सदा नित्यरूपा
काले योषा योगयुक्ता समर्था ॥ २५ ॥

योनिर्धरित्री जगतां त्वमेव
त्वमेव नित्या प्रकृतिः परस्तात् ।
यथा वशं छियते ब्रह्मरूपं
सा त्वं नित्या मे प्रसीदाद्य मातः ॥ २६ ॥

त्वं जातवेदोगतशक्तिरुग्रा
त्वं दालिका सूर्यकरस्य शक्तिः ।
आह्लादिका त्वं बभ्रुयन्द्रिका या
तां त्वामहं स्तौमि नमामि यष्टीम् ॥ २७ ॥

योषाणां सत्प्रिया य त्वं नित्या त्वं योर्ध्वरितसाम् ।
वाञ्छा त्वं सर्वजगतां माया य त्वं यथा उरुः ॥ २८ ॥

या येष्टरूपाणि विधाय देवी
सृष्टिस्थितिर्नाशमयी य कर्त्री ।

अश्रमाय्युतस्थाणुशरीरभेदुः

सा त्वं प्रसीदाद्य पुनर्नमस्ते ॥ २९ ॥

अश्रमोवाच

तत एत्थं स्तुता दूर्गा कालिका पुनरेव हि ।

उवाच मेनकां देवीं वाञ्छितं वरयेत्युत ॥ ३० ॥

उमोवाच

प्राणप्रिया मम त्वं हि हिमायलविलासिनि ।

यद्विच्छसि ध्रुवं दास्ये नाद्वेयं विद्यते मम ॥ ३१ ॥

एति श्रुत्वा मलेशान्याः पीयूषसदृशं वयः ।

उवाच परितुष्टा सा मेनका गिरिकामिनी ॥ ३२ ॥

मेनोवाच

शिवे जय जय प्राज्ञे मलेश्वरि भवाम्बिके ।

वरयोग्यास्म्यहं येत्ते वृणो भूयो वरं वरम् ॥ ३३ ॥

प्रथमं शतपुत्रा मे भवन्तु जगदम्बिके ।

अह्वायुषो वीर्यवन्त ऋद्धिसिद्धिसमन्विताः ॥ ३४ ॥

पश्चात्तथैका तनया स्वऋपगुणशालिनी ।

कुलद्रयानन्दकरी भुवनत्रयपूजिता ॥ ३५ ॥

सुता भव मम शिवे देवकार्यार्थमेव हि ।

रुद्रपत्नी भव तथा लीलां कुरु भवाम्बिके ॥ ३६ ॥

अश्रमोवाच

तरङ्गुत्वा मेनकोक्तं हि प्राह देवी प्रसन्नधीः ।

स्मितपूर्वं वयस्तस्याः पूरयन्ती मनोरथम् ॥ ३७ ॥

दृष्टुवाच ।

शतपुत्राः सम्भवन्तु भवत्या वीर्यसंयुताः ।

तत्रैको बलवान्मुष्यः प्रथमं सम्भविष्यति ॥ ३८ ॥

सुताहं सम्भविष्यामि सन्तुष्टा तव भक्तितः ।

देवकार्यं करिष्यामि सेविता निम्बिलैः सुरैः ॥ ३९ ॥

अश्रमोवाच

अवेमुक्त्वा जगद्धात्री कालिका परमेश्वरी ।
पश्यन्त्या मेनकायास्तु तत्रैवान्तर्दधे शिवा ॥ ४० ॥

मेनकापि वरं लब्ध्वा मण्डेशान्या अमीषितम् ।
मुहुं प्रापामितां तात तपःकवेशोऽप्यनश्यत ॥ ४१ ॥

द्विशि तस्यां नमस्कृत्य सुप्रदृष्टमनाः सती ।
जयशब्दं प्रोच्यरन्ती स्वस्थानं प्रविवेश ७ ॥ ४२ ॥

अथ तस्मै स्वपतये शशंस सुवरं य तम् ।
स्वयिह्नुबुद्धमिव वै सुवाया पुनरुक्तया ॥ ४३ ॥

श्रुत्वा शैलपतिर्दृष्टोऽभवन्मेनावयो छि तत् ।
प्रशशंस प्रियां प्रीत्या शिवाभक्तिरतां य ताम् ॥ ४४ ॥

कालकमेणाथ तयोः प्रवृत्ते सुरते मुने ।
गर्भो बभूव मेनाया ववृधे प्रत्यहं य सः ॥ ४५ ॥

असूत सा नागवधूपभोग्यं सुतमुत्तमम् ।
सामुद्रबद्धसत्साभ्यं मैनाकाभिधमद्भुतम् ॥ ४६ ॥

वृत्रशत्रावपि कुष्ठे वेदनाङ्गं सपक्षकम् ।
पविक्षतानां देवर्षे पक्षच्छिदि वराङ्गकम् ॥ ४७ ॥

प्रवरं शतपुत्राणां महाबलपराङ्मम् ।
स्वोद्भवानां महीध्राणां पर्वतेन्द्रैकधिष्ठितम् ॥ ४८ ॥

आसीन्महोत्सवस्तत्र डिमायलपुरेऽद्भुतः ।
दम्पत्योः प्रमुदाधिक्यं बभूव क्वेशसङ्गयः ॥ ४९ ॥

दानं ददौ द्विजातिभ्योऽन्येभ्यश्च प्रददौ धनम् ।
शिवाशिवपदद्वन्द्वे स्नेहोऽभूदधिकस्तयोः ॥ ५० ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे मेनावरलाभवार्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥
२.३.५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.६. षष्ठोऽध्यायः । पार्वतिजन्मवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच

अथ सस्मरतुर्भक्त्या दम्पती तौ भवाम्बिकाम् ।

प्रसूतिभेदे तत्र देवकार्यार्थमादरात् ॥ १ ॥

ततः सा यष्टिउका योगात्त्यक्तदेहा पुरा पितुः ।

ध्रुव्या भवितुं भूयः समैच्छद् गिरिदारतः ॥ २ ॥

सत्यं विधातुं स्ववचः प्रसन्नाभिलकामदा ।

पूर्णाशाश्वैलयित्ते सा विवेशाथ भुञ्जेशरी ॥ ३ ॥

विरराज ततः सोऽति प्रमदोऽपूर्वसुधुतिः ।

ध्रुताशन ध्रुवाधृष्यस्तेजोराशिर्मंडामनाः ॥ ४ ॥

ततो गिरिः स्वप्रियायां परिपूर्णा शिवांशकम् ।

समाधिभत्वात्समये समधत्त सुशङ्करे ॥ ५ ॥

समधत्त गिरेः पत्नी गर्भं दृष्ट्याः प्रसादतः ।

यित्ते स्थितायाः करुणाकरायाः सुभदं गिरेः ॥ ६ ॥

गिरिप्रिया सर्वजगन्निवासासंश्रयाधिकम् ।

विरेजे सुतरां मेना तेजोमण्डलगा सदा ॥ ७ ॥

सुभोदयं स्वभर्तुश्च मेना दौर्दृष्टलक्षणाम् ।

धौ निदानं देवानामानन्दस्थेऽसितं शुभम् ॥ ८ ॥

देहसादादसम्पूर्णाभूषणा लोभ्रसम्भुभा ।

स्वल्पभेन्दुक्षयेकासौ विषेष्कर्णा विभावरी ॥ ९ ॥

तदाननं मृत्सुरभि नायं तृप्तिं गिरीश्वरः ।

मुने रडस्युपादाय प्रेमाधिक्यं बभूव तत् ॥ १० ॥

मेना स्पृष्टावती केषु न मे शंसति वस्तुषु ।

किञ्चिद्विष्टं द्वियापृच्छदनुवेलं साभीर्गिरिः ॥ ११ ॥

उपेत्य दौर्दृष्टं शैल्यं यद्वन्नेऽपश्यदाशु तत् ।

आनीतं नेष्टमस्याह्ना नासाध्यं त्रिदिवेऽपि हि ॥ १२ ॥

प्रथीयमानावयवा निस्तीर्य दौर्दृष्टव्यथाम् ।

रेजे मेना बालवता नद्धपत्राधिका यथा ॥ १३ ॥

गिरिः सगर्भा मलिषीममंस्त धरणीमिव ।

निधानगर्भामभ्यन्तर्लीनवह्निशमीमिव ॥ १४ ॥

प्रियाप्रीतेश्च मनसः स्वार्जितद्रविणस्य य ।

समुन्नतेः श्रुतेः प्राज्ञः क्रियाश्चक्रे यथोचिताः ॥ १५ ॥

ददर्श काले मेनां स प्रतीतः प्रसवोन्मुष्मीम् ।

अभ्रितां य द्रिवं गर्भगृहे भिषगधिष्ठिते ॥ १६ ॥

दृष्ट्वा प्रियां शुभाङ्गीं वै मुमोदाति गिरीश्वरः ।

गर्भस्थजगदम्भ्यां हि मडातेजोवतीं तदा ॥ १७ ॥

तस्मिन्नवसरे देवा मुने विष्णुवाद्यस्तथा ।

मुनयश्च समागम्य गर्भस्थां तुष्टुवुः शिवाम् ॥ १८ ॥

देवा उचुः

दुर्गे जय जय प्राज्ञे जगदम्भ मडेश्वरि ।

सत्यप्रते सत्यपरे त्रिसत्ये सत्यउपिणी ॥ १९ ॥

सत्यस्थे सत्यसुप्रीते सत्ययोने य सत्यतः ।

सत्यवद्रे सत्यनेत्रे प्रपन्नाः शरणं य ते ॥ २० ॥

शिवप्रिये मडेशानि देवदुःप्रक्षयङ्गुरि ।

त्रैलोक्यमाता शर्वाणी व्यापिनी भक्तवत्सला ॥ २१ ॥

आविर्भूय त्रिलोकेशि देवकार्यं कुरुष्व उ ।

सनाथाः कृपया ते हि वयं सर्वे मडेश्वरि ॥ २२ ॥

त्वत्तः सर्वे य सुप्तिनो लभन्ते सुभमुत्तमम् ।

त्वां विना न हि किञ्चिद्द्वै शोभते त्रिभवेष्वापि ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच

धत्थं कृत्वा मडेशान्या गर्भस्थाया बडुस्तुतिम् ।

प्रसन्नमनसो देवाः स्वं स्वं धाम ययुस्तदा ॥ २४ ॥

व्यतीते नवमे मासे दशमे मासि पूर्णतः ।

गर्भस्था सा गतिं दध्रे कालिका जगदम्बिका ॥ २५ ॥

तदा सुसभयश्चासीच्छान्तभगवताः ।

नभः प्रसन्नतां यातं प्रकाशः सर्वदिक्षु ङि ॥ २६ ॥

मडी मङ्गलभूयिष्ठा सवनग्रामसागरा ।

सरःस्रवन्तीवापीषु पुङ्कुल्लुः पङ्कुजानि वै ॥ २७ ॥

ववुश्च विविधा वाताः सुभस्पशां मुनीश्वर ।

मुमुङ्क्षुः साधवः सर्वेऽसतां द्दुःखमभूद् द्रुतम् ॥ २८ ॥

द्दुन्दुभीन्वाद्यमासुर्नभस्यागत्य निर्जराः ।

पुष्पवृष्टिरभूत्तत्र जगुर्गान्धर्वसत्तमाः ॥ २९ ॥

विधाधरस्त्रियो व्योम्नि ननृतुश्चाप्सरस्तथा ।

तदोत्सवो मडानासीद्देवादीनां नभःस्थले ॥ ३० ॥

तस्मिन्नवसरे देवी पूर्वशक्तिः शिवा सती ।

आविर्बभूव पुरतो मेनाया निजरूपतः ॥ ३१ ॥

वसन्तर्तौ मधौ मासे नवम्यां मृगाधिष्यथके ।

अर्धरात्रे समुत्पन्ना गङ्गेव शशिमण्डलात् ॥ ३२ ॥

समथे तत्स्वरूपेण मेनकाजठराच्छिवा ।

समुद्भूय समुत्पन्ना सा लक्ष्मीरिव सागरात् ॥ ३३ ॥

ततस्तस्यां तु जातायां प्रसन्नोऽभूत्तदा भवः ।

अनुकूलो ववौ वायुर्गम्भीरो गन्धयुक् शुभः ॥ ३४ ॥

बभूव पुष्पवृष्टिश्च तोयवृष्टिपुरस्सरम् ।

जज्वलुश्चाग्रयः शान्ता जगर्जुश्च तदा घनाः ॥ ३५ ॥

तस्यां तु जायमानायां सर्वस्वं समपद्यत ।

ङिमवन्नगरे तत्र सर्वं द्दुःखं क्षयं गतम् ॥ ३६ ॥

तस्मिन्नवसरे तत्र विष्णुवाद्याः सकलाः सुराः ।

आजग्मुः सुम्भिनः प्रीत्या दृष्टुर्जगदम्बिकाम् ॥ ३७ ॥

तुष्टुवुस्तां शिवामम्भां कालिकां शिवकामिनीम् ।

दिव्यरूपां मडामायां शिवलोकनिवासिनीम् ॥ ३८ ॥

देवा ऋचुः

जगदम्भ मडादेवि सर्वसिद्धिविधायिनि ।

देवकार्यकरी त्वं ङि सदातस्त्वां नमामहे ॥ ३९ ॥

सर्वथा कुरु कल्याणं देवानां भक्तवत्सले ।
मेनामनोरथः पूर्णः कृतः कुरु उरस्य य ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच

धत्वं स्तुत्वा शिवां देवा विष्णवाद्याः सुप्रणम्य ताम् ।
स्वं स्वं धाम ययुः प्रीताः शंसन्तस्तद्गतिं पराम् ॥ ४१ ॥

तां तु दृष्ट्वा तथा जातां नीलोत्पलदलप्रभाम् ।
श्यामां सा मेनका देवीं मुदमायाति नारद ॥ ४२ ॥

दिव्यरूपं विलोक्यानु ज्ञानमाप गिरिप्रिया ।
विज्ञाय परमेशानीं तुष्टावातिप्रदुर्षिता ॥ ४३ ॥

मेनोवाच

जगदम्भ मडेशानि कृतातिकरुणा त्वया ।
आविर्भूता मम पुरो विलसन्ती यदम्बिके ॥ ४४ ॥

त्वमाद्या सर्वशक्तीनां त्रिलोकजननी शिवे ।
शिवप्रिया सदा देवि सर्वदेवस्तुता परा ॥ ४५ ॥

कृपां कुरु मडेशानि मम ध्यानस्थिता भव ।
अेतद्रूपेण प्रत्यक्षं रूपं धेडि सुतासमम् ॥ ४६ ॥

ब्रह्मोवाच

धत्वाकर्ण्य वयस्तस्या मेनाया भूधरस्त्रियाः ।
प्रत्युवाच शिवा देवी सुप्रसन्ना गिरिप्रियाम् ॥ ४७ ॥

देव्युवाच

डे मेने त्वं पुरा मां य सुसेवितवती रता ।
त्वद्भक्त्या सुप्रसन्नाळं वरं दातुं गतान्तिकम् ॥ ४८ ॥

वरं ब्रूहीति मद्भाषीं श्रुत्वा ते तद्गरो वृतः ।
सुता भव मडादेवि सा मे देवछितं कुरु ॥ ४९ ॥

तथा दत्त्वा वरं तेऽळं गता स्वं पदमादरात् ।
समयं प्राप्य तनयाभवं ते गिरिकामिनि ॥ ५० ॥

दिव्यरूपं धृतं मेऽद्य यत्ते मत्स्मरणं भवेत् ।

अन्यथा मर्त्यभावेन तवाज्ञानं भवेन्मयि ॥ ५१ ॥

युवां मां पुत्रिभावेन दिव्यभावेन वासकृत् ।
चिन्तयन्ती कृतस्नेहौ यातास्थो मद्गतिं पराम् ॥ ५२ ॥

देवकार्यं करिष्यामि वीलां कृत्वाद्भुतां क्षितौ ।
शम्भुपत्नी भविष्यामि तारयिष्यामि सज्जनान् ॥ ५३ ॥

ब्रह्मोवाच ।
धृत्युक्त्वासीच्छिवा तूष्णीमम्बिका स्वात्ममायया ।
पश्यन्त्यां मातरि प्रीत्या सद्योऽभूत्तनयातनुः ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएः पार्वतीजन्मवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥
२.३.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएः

२.३.७. सप्तमोऽध्यायः । पार्वत्या बाललीला ।

ब्रह्मोवाच ।
ततो मेनापुरः सा वै सुता भूत्वा महाधुतिः ।
यकार रोदनं तत्र लौडिकीं गतिमाश्रिता ॥ १ ॥
अरिष्टशय्यां परितः सद्विसारिसुतेजसा ।
निशीथटीपा विडतत्विष आसन्नरं मुने ॥ २ ॥
श्रुत्वा तद् रोदनं रभ्यं गृहस्थाः सर्वयोषितः ।
जडृषुः सम्भ्रमात्तत्रागताः प्रीतिपुरस्सराः ॥ ३ ॥
तश्छुद्धान्त्यरः शीघ्रं शशंस भ्रूभृते तदा ।
पार्वतीजन्म सुभदं देवकार्यकरं शुभम् ॥ ४ ॥
तश्छुद्धान्तःथरायाशु पुत्रीजन्म सुशंसते ।
सितातपत्रं नादेयमासीत्तस्य महीभृतः ॥ ५ ॥
गतस्तत्र गिरिः प्रीत्या सपुरोहितसद्भिजः ।

ददर्श तनयां तां तु शोभमानां सुभाससा ॥ ६ ॥
 नीलोत्पलदलश्यामां सुद्युतिं सुमनोरमाम् ।
 दृष्ट्वा य तादृशीं कन्यां मुमोदाति गिरीश्वरः ॥ ७ ॥
 सर्वे य मुमुदुस्तत्र पौराश्च पुरुषाः स्त्रियः ।
 तदोत्सवो मलानासीन्नेदुर्वाधानि भूरिशः ॥ ८ ॥
 बभूव मङ्गलं गानं ननृतुर्वारयोषितः ।
 दानं ददौ द्विजातिभ्यो जातकर्म विधाय य ॥ ९ ॥
 अथ द्वारं समागत्य यकार सुमलोत्सवम् ।
 छिमायलः प्रसन्नात्मा भिक्षुभ्यो द्रविणं ददौ ॥ १० ॥
 अथो शुभमुद्धूर्तंस्मिन् छिमवान्मुनिभिः सः ।
 नामाकरोत्सुतायास्तु कालीत्यादि सुभ्रप्रदम् ॥ ११ ॥
 दानं ददौ तदा प्रीत्या द्विजेभ्यो बहु सादरम् ।
 उत्सवं कारयामास विविधं गानपूर्वकम् ॥ १२ ॥
 छत्थं कृत्वोत्सवं भूरि कालीं पश्यन्मुहुर्मुहुः ।
 लेभे मुदं सपत्नीको बहुपुत्रोऽपि भूधरः ॥ १३ ॥
 तत्र सा वपुषे देवी गिरिराजगृहे शिवा ।
 गङ्गेव वर्षासमये शरदीवाथ यन्द्रिका ॥ १४ ॥
 अयं सा कालिका देवी यार्वङ्गी यारुदर्शना ।
 दग्ने यानुद्दिनं रम्यां यन्द्रभिम्बकलामिव ॥ १५ ॥
 कुलोचितेन नाम्ना तां पार्वतीत्याजुषाव ङ ।
 बन्धुप्रियां बन्धुजनः सौशील्यगुणसंयुताम् ॥ १६ ॥
 उमेति मात्रा तपसे निषिद्धा कालिका य सा ।
 पश्चाद्गुमाभ्यां सुमुष्णी जगाम भुवने मुने ॥ १७ ॥
 दृष्टिः पुत्रवतोऽप्यद्रेस्तस्मिंस्तृप्तिं जगाम न ।
 अपत्ये पार्वतीत्याभ्ये सर्वसौभाग्यसंयुते ॥ १८ ॥
 मधोरनन्तपुष्पस्थ यूते छि भ्रमरावलिः ।
 विशेषसङ्गा भवति सङ्कारे मुनीश्वर ॥ १९ ॥

पूतो विभूषितश्चापि स बभूव तथा गिरिः ।
संस्कारवत्यैव गिरा मनीषीव छिमालयः ॥ २० ॥

प्रभामलत्या शिभयेव दीपो भवनस्य य ।
त्रिमार्गयेव सन्मार्गस्तद्गद् गिरिजया गिरिः ॥ २१ ॥

कन्दुकैः कृत्रिमैः पुत्रैः सप्तीमध्यगता य सा ।
गङ्गासैकतवेदीभिर्बाल्ये रेमे मुहुर्मुहुः ॥ २२ ॥

अथ देवी शिवा सा योपदेशसमये मुने ।
पपाठ विधाः सुप्रीत्या यतचित्ता य सद्गुरोः ॥ २३ ॥

प्राक्तना जन्मविधास्तां शरदीव प्रपेदिरे ।
उंसाविः स्वर्णदीं नक्तमात्मभासो मलौषधिम् ॥ २४ ॥

एत्थं सुवर्णिता लीला शिवायाः काचिदेव छि ।
अन्यलीलां प्रवक्ष्येऽहं शृणु त्वं प्रेमतो मुने ॥ २५ ॥

एत श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएः पार्वतीबाल्यलीलावर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः
॥ २.३.७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएः

२.३.८. अष्टमोऽध्यायः । नारदछिमालयसंवाहः ।

ब्रह्मोवाच ।

अेकदा त्वं शिवज्ञानी शिवलीलाविदां वरः ।

छिमायलगृहं प्रीत्यागमस्त्वं शिवप्रेरितः ॥ १ ॥

दृष्ट्वा मुने गिरीशस्त्वां नत्वानर्थ स नारद ।

आलूय य स्वतनयां त्वदङ्घ्रिस्तामपातयत् ॥ २ ॥

पुनर्नत्वा मुनीश त्वामुवाच छिमभूधरः ।

साञ्जलिः स्वविधिं मत्वा बद्धुसन्नतमस्तकः ॥ ३ ॥

छिमालय उवाच ।

डे मुने नारद ज्ञानिन्ब्रह्मपुत्रवर प्रभो ।
 सर्वज्ञस्त्वं सकरुणः परोपकराणो रतः ॥ ४ ॥
 मत्सुताजातकं ब्रूहि गुणदोषसमुद्भवम् ।
 कस्य प्रिया भाग्यवती भविष्यति सुता मम ॥ ५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्तो मुनिवर्य त्वं गिरीशेन छिमाद्रिणा ।
 विलोक्य कालिकाडस्तं सर्वाङ्गं य विशेषतः ॥ ६ ॥
 अवोचस्त्वं गिरिं तात कौतुकी वाग्विशारदः ।
 ज्ञानी विदितवृत्तान्तो नारदः प्रीतमानसः ॥ ७ ॥
 नारद उवाच ।
 अेषा ते तनया मेने सुधांशोरिव वर्षिता ।
 आधा कला शैलराज सर्वलक्षणशालिनी ॥ ८ ॥
 स्वपतेः सुभदात्यन्तं पित्रोः कीर्तिविवर्धिनी ।
 महासाध्वी य सर्वासु महानन्दकरी सदा ॥ ९ ॥
 सुलक्षणानि सर्वाणि त्वत्सुतायाः करे गिरे ।
 अेका विलक्षणा रेभा तद्दलं शृणु तत्त्वतः ॥ १० ॥
 योगी नन्नोऽगुणोऽकामी मातृतातविवर्जितः ।
 अमानोऽशिववेषश्च पतिरस्याः किंवदृशः ॥ ११ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धत्याकर्ण्य वयस्ते छि सत्यं मत्वा य दम्पती ।
 मेना छिमायलश्चापि दुःषितौ तौ भवूवतुः ॥ १२ ॥
 शिवाकर्ण्यवयस्ते छि तादृशं जगदम्बिका ।
 लक्षणैस्तं शिवं मत्वा जडर्षाति मुने लृष्टि ॥ १३ ॥
 न मृषा नारदवयस्त्विति सञ्चिन्त्य सा शिवा ।
 स्नेहं शिवपदद्वन्द्वे यकाराति लृष्टा तदा ॥ १४ ॥
 उवाच द्रुषितः शैलस्त्वां तदा लृष्टि नारद ।
 कमुपायं मुने कुर्यामितिदुःभमभूदिति ॥ १५ ॥
 तश्छ्रुत्वा त्वं मुने प्राथ्य महाकौतुककारकः ।

छिमायलं शुभैर्वाक्यैर्लर्षयन्वाग्विशारदः ॥ १६ ॥

नारद उवाच ।

स्नेहाच्छृणु गिरे वाक्यं मम सत्यं मृषा न छि ।

कररेभा अहमलिपिर्न मृषा भवति ध्रुवम् ॥ १७ ॥

तादृशोऽस्याः पतिः शैल भविष्यति न संशयः ।

तत्रोपायं शृणु प्रीत्या यं कृत्वा लप्स्यसे सुभम् ॥ १८ ॥

तादृशोऽस्ति वरः शम्भुः लीलावृषधरः प्रभुः ।

कुलक्षणाणि सर्वाणि तत्र तुल्यानि सद्गुणैः ॥ १९ ॥

प्रभौ दोषो न दुःभाय दुःखदोऽत्यप्रभौ छि सः ।

रविपावकगङ्गानां तत्र ज्ञेया निदर्शना ॥ २० ॥

तस्माच्छिवाय कन्यां स्वां शिवां देहि विवेकतः ।

शिवः सर्वेश्वरः सेव्योऽविकारी प्रभुरव्ययः ॥ २१ ॥

शीघ्रप्रसादः स शिवः तां ग्रीष्मत्यसंशयम् ।

तपःसाध्वो विशेषेण यद्विदुर्वाच्छिवा तपः ॥ २२ ॥

सर्वथा सुसमर्थो छि स शिवः सकलेश्वरः ।

कुलिशस्यापि विध्वंसी अहमाधीनः सुभप्रदः ॥ २३ ॥

अहमोवाच

धृत्युक्त्वा त्वं पुनस्तात कौतुकी अहमविन्मुने ।

शैलराजमवोचो छि लर्षयन्वचनैः शुभैः ॥ २४ ॥

भाविनी दयिता शम्भोः सानुकूला सदा हरे ।

महासाध्वी सुप्रता य पित्रोः सुभविवर्धिनी ॥ २५ ॥

शम्भोश्चित्तं वशे शैषा करिष्यति तपस्विनी ।

स याप्येनामृते योषां न ल्यन्यामुद्रच्छिष्यति ॥ २६ ॥

अेतयोः सदृशं प्रेम न कस्याप्येव तादृशम् ।

भूतं वा भविता वापि नाधुना य प्रवर्तते ॥ २७ ॥

अनयोः सुरकार्याणि कर्तव्यानि मृतानि य ।

यानि यानि नगश्रेष्ठ जिवितानि पुनः पुनः ॥ २८ ॥

अनया कन्यया तेऽद्रे अर्धनारीश्वरो हरः ।

भविष्यति तथा उर्ध्वदिनयोर्मिलितं पुनः ॥ २९ ॥

शरीरार्धं उरस्यैषा उरिष्यति सुता तव ।

तपः प्रभावात्सन्तोष्य मडेशं सकलेश्वरम् ॥ ३० ॥

स्वर्णगौरी सुवर्णाभा तपसा तोष्य तं उरम् ।

विद्युद्गौरतमा येयं तव पुत्री भविष्यति ॥ ३१ ॥

गौरीति नाम्ना कन्या तु ष्यातिमेषा गमिष्यति ।

सर्वदेवगणैः पूजया उरिभ्रज्जमादिभिस्तथा ॥ ३२ ॥

नान्यस्मै त्वमिमां द्यातुमिडाडसि नगोत्तम ।

एदं योपांशु देवानां न प्रकाश्यं कदाचन ॥ ३३ ॥

ब्रह्मोवाच

एति तस्य वयः श्रुत्वा देवर्षे तव नारद ।

उवाच डिमवान्वाक्यं मुने त्वां वाग्विशारदः ॥ ३४ ॥

डिमालय उवाच

डे मुने नारद प्राज्ञ विज्ञासिं काञ्चिदेव डि ।

करोमि तां शृणु प्रीत्यातस्त्वं प्रमुदमावड ॥ ३५ ॥

श्रूयते त्यक्तसङ्गः स मडादेवो यतात्मवान् ।

तपश्चरति सन्नित्यं देवानामप्यगोचरः ॥ ३६ ॥

स कथं ध्यानमार्गस्थः परब्रह्मार्पितं मनः ।

भ्रंशयिष्यति देवर्षे तत्र मे संशयो मडान् ॥ ३७ ॥

अक्षरं परमं ब्रह्म प्रदीपकलिकोपमम् ।

सदाशिवाप्यं स्वं रूपं निर्विकारमजात्यरम् ॥ ३८ ॥

निर्गुणं सगुणं तस्य निर्विशेषं निरीडकम् ।

अतः पश्यति सर्वत्र न तु बाड्यं निरीक्षते ॥ ३९ ॥

एति स श्रूयते नित्यं डिन्नराणां मुष्मान्मुने ।

डडागतानां सुप्रीत्या डिं तन्मिथ्यावयो ध्रुवम् ॥ ४० ॥

विशेषतः श्रूयते स साक्षात्राम्ना तथा उरः ।

समयं कृतवान्यूर्व तन्मया गदितं शृणु ॥ ४१ ॥

न त्वामृतेऽन्यां वरये द्वाक्षायणि सती प्रिये ।

भार्यार्थं न ग्रीष्वाभि सत्यमेतद्भ्रवीमि ते ॥ ४२ ॥

इति सत्या समं तेन पुरैव समयः कृतः ।

तस्यां मृतायां स कथं स्वयमन्यां ग्रीष्वायति ॥ ४३ ॥

ब्रह्मोवाच

इत्युक्त्वा स गिरिस्तृष्णीमास तस्य पुरस्तव ।

तदाकण्ठ्याथ देवर्षे त्वं प्रावोयः सुतत्त्वतः ॥ ४४ ॥

नारद उवाच

न वै कार्या त्वया यिन्ता गिरिराज मलामते ।

अेषा तव सुता काली दक्षजा ह्यभवत्पुरा ॥ ४५ ॥

सतीनामाभवत्स्याः सर्वमद्गलदं सदा ।

सती सा वै दक्षकन्या भूत्वा रुद्रप्रियाभवत् ॥ ४६ ॥

पितुर्यज्ञे तथा प्राप्यानादरे शङ्करस्य च ।

तं दृष्ट्वा कोपमाधायात्याक्षीद्विदं च सा सती ॥ ४७ ॥

पुनःसैव समुत्पन्ना तव गेहेऽम्बिका शिवा ।

पार्वती हरपत्नीयं भविष्यति न संशयः ॥ ४८ ॥

अेतत्सर्वं विस्तरात्त्वं प्रोक्तवान्भूभृते मुने ।

पूर्वज्ञपं यस्मिन् च पार्वत्याः प्रीतिवर्धनम् ॥ ४९ ॥

तं सर्वं पूर्ववृत्तान्तं काल्या मुनिमुष्माद्गिरिः ।

श्रुत्वा सपुत्रदारः स तदा निःसंशयोऽभवत् ॥ ५० ॥

ततः काली कथां श्रुत्वा नारदस्य मुष्मात्तदा ।

लज्जयाधोमुष्मी भूत्वा स्मितविस्तरितानना ॥ ५१ ॥

करेण तां तु संस्पृश्य श्रुत्वा तथ्यरितं गिरिः ।

मूर्ध्नि शश्वत्तथाघ्राय स्वासनान्ते न्यवेशयत् ॥ ५२ ॥

ततस्त्वं तां पुनर्दृष्ट्वाऽवोयस्तत्र स्थितां मुने ।

उर्ध्वयन् गिरिराजं च मेनकां तनयैः सह ॥ ५३ ॥

सिंहासनं तु किन्त्वस्याः शैलराज भवेदतः ।

शम्भोऽशौ सदैतस्या आसनं तु भविष्यति ॥ ५४ ॥

उरेऽर्वासनं प्राप्य तनया तव सन्ततम् ।

न यत्र कस्यचिद् दृष्टिर्मानसं वा गमिष्यति ॥ ५५ ॥

ब्रह्मोवाच

एति वचनमुदारं नारद त्वं गिरीशं

त्रिदिवमगम उक्त्वा तत्क्षणादेव प्रीत्या ।

गिरिपतिरपि चित्ते यारुसम्भोदयुक्तः

स्वगृहमगमदेवं सर्वसम्पत्समृद्धम् ॥ ५६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाषे नारदछिमालयसंवाद्यवर्णनं
नामाष्टमोऽध्यायः ॥ २.३.८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाषे

२.३.८. नवमोऽध्यायः । पित्रोः पार्वत्यै शिवाराधानोपदेशः तस्याः स्वप्ने
शिवस्याविर्भावश्च ।

नारद उवाच ।

विधे तात त्वया शैववर प्राज्ञाद्भुता कथा ।

वर्णिता करुणां कृत्वा प्रीतिर्मे वर्धिताधिका ॥ १ ॥

विधे गते स्वकं धाम मयि वै दिव्यदर्शने ।

ततः किमभवत्तात कृपया तद्गदाधुना ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच

गते त्वयि मुने स्वर्गे किञ्चिच्छाले गते सति ।

मेना प्राप्यैकदा शैलनिकटं प्राणनाम सा ॥ ३ ॥

स्थित्वा सविनयं प्राह स्वनाथं गिरिकाभिनी ।

तत्र शैलाधिनाथं सा प्राणप्रियसुता सती ॥ ४ ॥

मेनोवाच

मुनिवाक्यं न बुद्धं मे सम्यङ् नारीस्वभावतः ।

विवाहं कुरु कन्यायाःसुन्दरेण वरेण च ॥ ५ ॥

सर्वथा हि भवेत्तत्रोद्गाहोऽपूर्वसुभावः ।

वरश्च गिरिजायास्तु सुलक्षणकुलोद्भवः ॥ ६ ॥

प्राणप्रिया सुता मे हि सुभिता स्याद्यथा प्रिया ।
सद्भरं प्राप्य सुप्रीता तथा कुरु नमोऽस्तु ते ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वाश्रुमुभी मेना पत्यङ्घ्र्योः पतिता तदा ।
तामुत्थाप्य गिरिः प्राड यथावत्प्राज्ञासत्तमः ॥ ८ ॥

हिमालय उवाच ।

शृणु त्वं मेनके देवि यथार्थं वस्मि तत्त्वतः ।
भ्रमं त्यज मुनेर्वाक्यं वितथं न कदाचन ॥ ९ ॥
यदि स्नेहः सुतायास्ते सुतां शिक्षय सादरम् ।
तपः कुर्याच्छङ्करस्य सा भक्त्या स्थिरयेतसा ॥ १० ॥

येत्प्रसन्नः शिवः काल्याः पाणिं गृह्णाति मेनके ।
सर्वं भूयाच्छुभं नश्येन्नारदोक्तममङ्गलम् ॥ ११ ॥

अमङ्गलानि सर्वाणि मङ्गलानि सदा शिवे ।
तस्मात्सुतां शिवप्राप्त्यै तपसे शिक्षय द्रुतम् ॥ १२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याकर्ष्य गिरेर्वाक्यं मेना प्रीततराभवत् ।
सुतोपकण्ठमगमदुपदेष्टुं तपोरुचिम् ॥ १३ ॥

सुताङ्गं सुकुमारं हि दृष्ट्वातीवाथ मेनका ।
विव्यथे नेत्रयुग्मे याश्रुपूर्णेऽभवतां द्रुतम् ॥ १४ ॥

सुतां समुपदेष्टुं तन्न शशाक गिरिप्रिया ।
बुबुधे पार्वती तद्वै जननीङ्गितमाशु सा ॥ १५ ॥

अथ सा कालिका देवी सर्वज्ञा परमेश्वरी ।
उवाच जननीं सद्यः समाश्रास्य पुनः पुनः ॥ १६ ॥

पार्वत्युवाच ।

मातः शृणु महाप्राज्ञेऽद्यतनेऽजमुद्धृतके ।
रात्रौ दृष्टो मया स्वप्नस्तं वदामि कृपां कुरु ॥ १७ ॥

विप्रश्चैव तपस्वी मां सद्यः प्रीतिपूर्वकम् ।

उपादिदेश सुतपः कर्तुं मातः शिवस्य वै ॥ १८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तच्छ्रुत्वा मेनका शीघ्रं पतिमाहूय तत्र य ।

तत्स्वप्नं कथयामास सुतादृष्टमशेषतः ॥ १९ ॥

सुतास्वप्नमथाकर्ण्य मेनकातो गिरीश्वरः ।

उवाच परमप्रीतः प्रियां सम्बोधयन्गिरा ॥ २० ॥

गिरीश्वर उवाच

उे प्रियेऽपररात्रान्ते स्वप्नो दृष्टो मयापि छि ।

तं शृणु त्वं मडाप्रीत्या वच्यलं तं समादरात् ॥ २१ ॥

ऐकस्तपस्वी परमो नारदोक्तवराङ्गयुक् ।

पुरोपकण्ठं सुप्रीत्या तपः कर्तुं समागतः ॥ २२ ॥

गृहीत्वा स्वसुतां तत्रागमं प्रीततरोऽप्यलम् ।

मया ज्ञातः स वै शम्भुर्नारदोक्तवरः प्रभुः ॥ २३ ॥

सेवार्थं तस्य तनयामुपदिश्य तपस्विनः ।

तं वै प्रार्थितवांस्तस्यां न तदाङ्गीचकार सः ॥ २४ ॥

अभूद्धिवाद्यः सुमडान्साङ्ग्यवेदान्तसम्मतः ।

ततस्तदाज्ञया तत्र संस्थितासीत्सुता मम ॥ २५ ॥

निधाय लृष्टिं तं कामं सिषेवे भक्तितश्च सा ।

एति दृष्टे मया स्वप्नं प्रोक्तवांस्ते वरानने ॥ २६ ॥

ततो मेने कियत्कालं परीक्ष्यं तद्दलं प्रिये ।

योग्यमस्तीदमेवेळु बुध्यस्व त्वं मम ध्रुवम् ॥ २७ ॥

ब्रह्मोवाच

एत्युक्त्वा गिरिराजश्च मेनका वै मुनीश्वर ।

सन्तस्थतुः परीक्षन्तौ तद्दलं शुद्धयेतसौ ॥ २८ ॥

एत्थं व्यतीतेऽल्पदिने परमेशः सतां गतिः ।

सतीविरलसुव्यग्रो भ्रमन्सर्वत्र सूतिःकृत् ॥ २९ ॥

तत्राजगाम सुप्रीत्या कियद्गणयुतः प्रभुः ।

तपः कर्तुं सतीप्रेमविरलाङ्गुलमानसः ॥ ३० ॥

तपश्चकार स्वं तत्र पार्वती सेवने रता ।
सभीष्यां सछिता नित्यं प्रसन्नार्थमभूत्तदा ॥ ३१ ॥

विध्नोऽपि मार्गणैः शम्भुर्विकृतिं नाप स प्रभुः ।
प्रेषितेन सुरैः स्वात्ममोहनार्थं स्मरेण वै ॥ ३२ ॥

दग्ध्वा स्मरं य तत्रैव स्ववह्निनयनेन सः ।
स्मृत्वा मम वयः क्रुद्धो मध्यमन्तर्दधे ततः ॥ ३३ ॥

ततः कालेन डिंयता विनाश्य गिरिजामदम् ।
प्रसादितः सुतपसा प्रसन्नोऽभून्मण्डेश्वरः ॥ ३४ ॥

लौकिकाचारमाश्रित्य रुद्रो विष्णुप्रसादितः ।
कार्त्वी विवाहयामास ततोऽभूद्भुमङ्गलम् ॥ ३५ ॥

धृत्येतत्क्षितिं तात समासाश्रितं विभोः ।
शङ्करस्य परं दिव्यं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ३६ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएः स्वप्नवर्णनपूर्वकं सङ्क्षेपशिवचरितवर्णनं नाम
नवमोऽध्यायः ॥ २.३.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएः

२.३.१०. दशमोऽध्यायः । भौमोत्पत्तिस्तस्य शिवकृपया ग्रहत्वप्राप्तिश्च ।

नारद उवाच ।
विष्णुशिष्य महाभाग विधे शैववर प्रभो ।
शिवलीलामिमां व्यासात्प्रीत्या मे वक्तुमर्हसि ॥ १ ॥

सतीविरलयुक्शाम्भुः किं यङ्के चरितं तथा ।
तपः कर्तुं कदायातो हिमवत्प्रस्थमुत्तमम् ॥ २ ॥

शिवाशिवविवाहोऽभूत्क्षथं कामक्षयश्च मे ।
तपः कृत्वा कथं प्राप शिवं शम्भुं य पार्वती ॥ ३ ॥

तत्सर्वमपरं यापि शिवसश्रितं परम् ।

वक्तुमर्हसि मे ब्रह्मन्महानन्दकरं शुभम् ॥ ४ ॥

सूत उवाच ।

एति श्रुत्वा नारदस्य प्रश्नं लोकाधिपोत्तमः ।

विधिः प्रोवाच सुप्रीत्या स्मृत्वा शिवपदाम्बुजम् ॥ ६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

द्वेषे शैववर्याधि तद्यशः शृणु यादरात् ।

पावनं मङ्गलकरं भक्तिवर्धनमुत्तमम् ॥ ६ ॥

आगत्य स्वगिरिं शम्भुः प्रियाविरलकातरः ।

सस्मार स्वप्रियां देवीं सतीं प्राणाधिकां लृटा ॥ ७ ॥

गणानामाष्य शोयंस्तां तद्गुणान्मेववर्धनान् ।

वर्षायामास सुप्रीत्या दृश्यंत्वौकिर्की गतिम् ॥ ६ ॥

द्विगम्भरो बभूवाथ त्यक्त्वा गार्हस्थ्यसद्गतिम् ।

पुनर्ब्राम लोकां नै सर्वान् लीलाविशारदः ॥ ६ ॥

न प्राप दर्शनं क्वापि सतीविरलदुःभितः ।

पुनश्च गिरिमायातः शङ्करो भक्तशङ्करः ॥ १० ॥

समाधाय मनो यत्नात्समाधिं दुःभनाशनम् ।

यकार च ददृशासौ स्वदुःखं निजमव्ययम् ॥ ११ ॥

एत्थं चिरतरं स्थाणुस्तस्थौ ध्वस्तगुणत्रयः ।

निर्विकारी परं ब्रह्म मायाधीशः स्वयं प्रभुः ॥ १२ ॥

ततः समाधिं तत्याज व्यतीयुर्धमिताः समाः ।

यदा तदा बभूवाशु चरितं तद्भ्रामि वः ॥ १३ ॥

प्रभोर्वलाटदेशात्तु यत्पृषच्छ्रमसम्भवम् ।

पपात धरणी तत्र स बभूव शिशुर्दुःखम् ॥ १४ ॥

यतुर्भुजोऽरुणाकारो रमणीयाकृतिर्मुने ।

अलौकिकद्युतिः श्रीमोस्तेजस्वी परदुःखसहः ॥ १५ ॥

रुरोद स शिशुस्तस्य पुरो हि परमेशितुः ।

प्राकृतात्मजवत्तत्र भवाचाररतस्य हि ॥ १६ ॥

तदा विचार्य सुधिया धृत्वा सुस्त्रीतनुं क्षितिः ।

आविर्बभूव तत्रैव भयमानीय शङ्कुरात् ॥ १७ ॥

तं बलं द्रुतमुत्थाय डोडायां निदधे वरम् ।

स्तन्यं सापाययत्प्रीत्या दृग्धं योपरिसम्भवम् ॥ १८ ॥

युयुम्भ तन्मुष्णं स्नेडात्स्मत्त्वा डोडयदात्मजम् ।

सत्यभावात्स्वयं माता परमेशछितावडा ॥ १९ ॥

तद् दृष्ट्वा चरितं शम्भुः कौतुकी सूतिःकृत्स्नी ।

अन्तर्यामी विडस्याथोवाच ज्ञात्वा रसां डरः ॥ २० ॥

धन्या त्वं धरणि प्रीत्या पालयैतं सुतं मम ।

त्वय्युद्भूतं श्रमजलान्मडातेजस्विनो वरम् ॥ २१ ॥

मम श्रमकभूर्बालो यद्यपि प्रियङ्क्लिप्ते ।

त्वन्नाम्ना स्याद्भवेत्स्यातस्त्रितापरहितः सदा ॥ २२ ॥

असौ बालः कुदाता छि भविष्यति गुणी तव ।

ममापि सुभदाता छि गुडाणैर्न यथारुचि ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा विररामाथ किञ्चिद्भिरडमुक्तधीः ।

लोकाचारकरो रुद्रो निर्विकारी सतां प्रियः ॥ २४ ॥

अपि क्षितिर्जगामाशु शिवाज्ञामधिगम्य सा ।

स्वस्थानं ससुता प्राप सुभमात्यन्तिकं च वै ॥ २५ ॥

स बालो भौम धत्याभ्यां प्राप्य भूत्वा युवा द्रुतम् ।

तस्यां काश्यां चिरं कालं सिषेवे शङ्करं प्रभुम् ॥ २६ ॥

विश्वेश्वरप्रसादेन गृहत्वं प्राप्य भूमिजः ।

दिव्यं लोकं जगामाशु शुक्ललोकात्परं वरम् ॥ २७ ॥

धृत्युक्तं शम्भुचरितं सतीविरडसंयुतम् ।

तपस्याचरणं शम्भोः शृणु यादरतो मुने ॥ २८ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाषे भौमोत्पत्तिशिवलीलावर्णनं नाम
दशमोऽध्यायः ॥ २.३.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभास्ः

२.३.११. ऐकादशोऽध्यायः । शिवलिमवत्समागमः ।

ब्रह्मोवाच ।

वर्धमाना गिरेः पुत्री सा शक्तिर्वीकपूजिता ।

अष्टवर्षा यदा जाता लिमालयगुहे सती ॥ १ ॥

तज्जन्म गिरिशो ज्ञात्वा सतीविरलकातरः ।

कृत्वा तमद्भुतामन्तर्भुमोदातीव नारद ॥ २ ॥

तस्मिन्नेवान्तरे शम्भुर्वीकिं गतिमाश्रितः ।

समाधातुं मनःसम्यक्तपः कर्तुं समैच्छत ॥ ३ ॥

कांश्चिद्गणवरान् शान्तान् नन्धादीनवगृह्य य ।

गङ्गावतारमगमद्विमवत्प्रस्थमुत्तमम् ॥ ४ ॥

यत्र गङ्गा निपतिता पुरा ब्रह्मपुरात्सुता ।

सर्वाधौघविनाशाय पावनी परमा मुने ॥ ५ ॥

तपःप्रारम्भमकरोत्स्थित्वा तत्र वशी डरः ।

ऐकाग्रं चिन्तयामास स्वमात्मानमतन्द्रितः ॥ ६ ॥

येतो ज्ञानभवं नित्यं जयोतीरुपं निराभयम् ।

जगन्मयं विद्वानन्दं द्वैतलीनं निराश्रयम् ॥ ७ ॥

डरे ध्यानपरे तस्मिन्प्रमथा ध्यानतत्पराः ।

अभवन्नेविडपरे नन्दिभृङ्ग्याद्यो गणाः ॥ ८ ॥

सेवां यद्भुस्तदा केचिद्गणाः शम्भोः परात्मनः ।

नैवाकूञ्स्तु मौना लि द्वारपाः केचनाभवन् ॥ ९ ॥

ऐतस्मिन्नन्तरे तत्र जगाम लिमभूधरः ।

शङ्करस्यौषधिप्रस्थे श्रुत्वागमनमादरात् ॥ १० ॥

प्रणनाम प्रभुं रुद्रं सगणो भूधरेश्वरः ।

समानर्थं य सुप्रीतस्तुष्टाय स कृताञ्जलिः ॥ ११ ॥

लिमालय उवाच ।

देवदेव महादेव उपर्दिच्छङ्कुर प्रभो ।
 त्वयैव लोकनाथेन पालितं भुवनत्रयम् ॥ १२ ॥
 नमस्ते देवदेवेश योगिगुणधराय च ।
 निर्गुणाय नमस्तुभ्यं सगुणाय विहारिणे ॥ १३ ॥
 कैलासवासिने शम्भो सर्वलोकान्ताय च ।
 नमस्ते परमेशाय लीलाकाराय शूलिने ॥ १४ ॥
 परिपूर्णगुणाधानविकाररक्षिताय ते ।
 नमोऽनीलाय वीलाय धीराय परमात्मने ॥ १५ ॥
 अबलिर्भोगकाराय जनवत्सलते नमः ।
 त्रिगुणाधीश मायेश ब्रह्मणो परमात्मने ॥ १६ ॥
 विष्णुब्रह्मादिसैव्याय विष्णुब्रह्मस्वरूपिणे ।
 विष्णुब्रह्मैकदात्रे ते भक्तप्रिय नमोऽस्तु ते ॥ १७ ॥
 तपोरत तपःस्थान सुतपःकृलदायिने ।
 तपःप्रियाय शान्ताय नमस्ते ब्रह्मरूपिणे ॥ १८ ॥
 व्यवहारकरायैव लोकाचारकराय ते ।
 सगुणाय परेशाय नमोऽस्तु परमात्मने ॥ १९ ॥
 लीला तव मलेशानावेधा साधुसुखप्रदा ।
 भक्ताधीनस्वरूपोऽसि भक्तवश्यो हि कर्मकृत् ॥ २० ॥
 मम भाग्योदयात्तत्र त्वमागतं षड प्रभो ।
 सनाथ कृतवान्मां त्वं वर्णितो दीनवत्सलः ॥ २१ ॥
 अद्य मे सङ्कलं जन्म सङ्कलं ज्ञानं मम ।
 अद्य मे सङ्कलं सर्वं यदत्र त्वं समागतः ॥ २२ ॥
 ज्ञात्वा मां दासमव्यग्रमाज्ञां देहि मलेश्वर ।
 त्वत्सेवां च मलाप्रीत्या कुर्यामहमनन्यधीः ॥ २३ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 षट्पाकण्यं वयस्तस्य गिरीशस्य मलेश्वरः ।
 किञ्चिद्दुन्मील्य नेत्रे च ददर्श सगणं गिरिम् ॥ २४ ॥
 सगणं तं तथा दृष्ट्वा गिरिराजं वृषध्वजः ।

उवाच ध्यानयोगस्थः स्मयन्निव जगत्पतिः ॥ २५ ॥

महेश्वर उवाच ।

तव पृष्ठे तपस्तप्तुं रजस्यमलमागतः ।

यथा न कोऽपि निकटे समायातु तथा कुरु ॥ २६ ॥

त्वं महात्मा तपोधामा मुनीनां य सदाश्रयः ।

द्वानां राक्षसानां य परेषां य महात्मनाम् ॥ २७ ॥

सदा वासो द्विजदीनां गङ्गापूतश्च नित्यदा ।

परोपकारी सर्वेषां गिरीणामधिपः प्रभुः ॥ २८ ॥

अहं तपश्चराम्यत्र गङ्गावतरणो स्थले ।

आश्रितस्तव सुप्रीतो गिरिराज यतात्मवान् ॥ २९ ॥

निर्विघ्नं मे तपश्चात्र उेतुना येन शैलप ।

सर्वथा हि गिरिश्रेष्ठ सुयत्नं कुरु साम्प्रतम् ॥ ३० ॥

ममेदमेव परमं सेवनं पर्वतोत्तम ।

स्वगृहं गच्छ सत्प्रीत्या तत्सम्पाद्य यत्नतः ॥ ३१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा जगतां नाथस्तूष्णीमास स सूतिः ।

गिरिराजस्तदा शम्भुं प्राणयाद्विदमब्रवीत् ॥ ३२ ॥

छिमालय उवाच ।

पूजितोऽसि जगन्नाथ मया त्वं परमेश्वर ।

स्वागतेनाद्य विषये स्थितं त्वां प्रार्थयामि किम् ॥ ३३ ॥

महता तपसा त्वं हि देवैर्यत्नपराश्रितैः ।

न प्राप्यसे महेशान स त्वं स्वयमुपस्थितः ॥ ३४ ॥

भक्तोऽप्यन्यतमो नास्ति न भक्तोऽन्योऽस्ति पुण्यवान् ।

भवानिति य मत्पृष्ठे तपसे समुपस्थितः ॥ ३५ ॥

देवेन्द्राद्यधिकं मन्ये स्वात्मानं परमेश्वर ।

सगणैर्न त्वयागत्य कृतोऽनुग्रहभागलम् ॥ ३६ ॥

निर्विघ्नं कुरु देवेश स्वतन्त्रः परमं तपः ।

कश्चिद्येऽहं तथा सेवां दासोऽहं ते सदा प्रभो ॥ ३७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा गिरिशोऽसौ स्वं वेश्म द्रुतमागतः ।
वृत्तान्तं तं समाश्रय्यौ प्रियायै य समादरात् ॥ ३८ ॥

नीयमानान्परीवारान् स्वगणानपि नारद ।
समाडूयाभिलाञ्छैलपतिः प्रोवाच तत्त्वतः ॥ ३९ ॥

छिमालय उवाच ।

अद्य प्रभृति नो यातु कोऽपि गङ्गावताराणाम् ।
मथ्यासनेन मत्प्रस्थं सत्यमेतद्ब्रवीम्यहम् ॥ ४० ॥

गमिष्यति जनः कश्चित्त्र येत्तं महाफलम् ।
दण्डयिष्ये विशेषेण सत्यमेतन्मयोदितम् ॥ ४१ ॥

एति तान्स नियम्याशु स्वगणान्निभिलान्मुने ।
सुयुक्त्वं कृतवाञ्छैलस्तं शृणु त्वं वदामि ते ॥ ४२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएः शिवशैलसमागमवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः
॥ २.३.११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएः

२.३.१२. द्वादशोऽध्यायः । शिवछिमवत्संवाहः ।

ब्रह्मोवाच ।

अथ शैलपतिर्दृष्टः सत्पुष्पङ्गलसञ्चयम् ।
समादाय स्वतनयासञ्छितोऽगाद्धरान्तिकम् ॥ १ ॥

स गत्वा त्रिजगन्नाथं प्रणम्य ध्यानतत्परम् ।
अर्पयामास तनयां कालीं तस्मै हृदाद्भुताम् ॥ २ ॥

ङ्गलपुष्पादिकं सर्वं तत्तदत्रे निधाय सः ।
अत्रे कृत्वा सुतां शम्भुमिदमाह य शैलराट् ॥ ३ ॥

छिमगिरिरुवाच ।

भगवंस्तनया मे त्वां सेवितुं यन्द्रशेभरम् ।
 समुत्सुका समानीता त्वदाराधनकङ्कया ॥ ४ ॥
 सप्तीभ्यां सड नित्यं त्वां सेवतामेव शङ्करम् ।
 अनुजानीछि तां नाथ मयि ते यधनुग्रहः ॥ ५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अथ तां शङ्करोऽपश्यत्प्रथमाऽद्वयौवनाम् ।
 कुल्वेन्द्रीवरपत्राभां पूर्णयन्द्रनिभाननाम् ॥ ६ ॥
 समस्तलीलासंस्थानशुभवेषविशृम्भिताम् ।
 कम्बुग्रीवां विशालाक्षीं चारुकर्णयुगोज्ज्वलाम् ॥ ७ ॥
 मृणालायतपर्यन्तबाहुयुग्ममनोडराम् ।
 राज्जवकुऽमलप्रण्यौ धनपीनौदृढौस्तनौ ॥ ८ ॥
 भिन्नतीं क्षीणमध्यां च त्रिवलीमध्यराजिताम् ।
 स्थलपद्मप्रतीकाशपाद्युग्मविराजिताम् ॥ ९ ॥
 ध्यानपञ्जरनिर्भङ्गमुनिमानसमप्यलम् ।
 दर्शनाद्भ्रंशने शक्त्यां योषिद्गणेशिरोमणिम् ॥ १० ॥
 दृष्ट्वा तां तादृशीं तात ध्यानिनां च मनोडराम् ।
 विग्रहे तन्त्रमन्त्राणां वर्षिनीं कामरूपिणीम् ॥ ११ ॥
 न्यमीलयदृशौ शीघ्रं दध्यौ स्वं उपमुत्तमम् ।
 परतत्त्वं महायोगी त्रिगुणात्परमव्ययम् ॥ १२ ॥
 दृष्ट्वा तदानीं सकलेश्वरं विभुं
 तपो जुषाणं विनिमीलितेक्षणम् ।
 कपर्दिनं यन्द्रकलाविभूषणं
 वेदान्तवेद्यं परमासने स्थितम् ॥ ३३ ॥
 ववन्त शीषर्षां च पुनर्दिमायलः
 स संशयं प्रापददीनसत्त्वः ।
 उवाच वाक्यं जगद्रेकबन्धुं
 गिरीश्वरो वाक्यविदां वरिष्ठः ॥ १४ ॥
 छिमायल उवाच ।

देवदेव महादेव करुणाकर शङ्कर ।
 पश्य मां शरणं प्राप्तुमुन्मील्य नयने विभो ॥ १५ ॥
 शिव शर्व महेशान जगदानन्दकृत्प्रभो ।
 त्वां नतोऽहं महादेव सर्वापद्विनिवर्तकम् ॥ १६ ॥
 न त्वां जानन्ति देवेश वेदाः शास्त्राणि कृत्स्नशः ।
 अतीतो मणिमाध्वानं तव वाङ्मनसोः सदा ॥ १७ ॥
 अतद्व्यावृत्तितस्त्वां वै चकितं चकितं सदा ।
 अभिधत्ते श्रुतिः सर्वा परेषां डा कथा मता ॥ १८ ॥
 जानन्ति भडवो भक्तास्त्वत्कृपां प्राप्य भक्तितः ।
 शरणागत भक्तानां न कुत्रापि भ्रमादिकम् ॥ १९ ॥
 विज्ञप्तिं शृणु मत्प्रीत्या स्वदासस्य ममाधुना ।
 तव देवाज्ञया तात दीनत्वाद्दर्शयामि हि ॥ २० ॥
 सभाग्र्योऽहं महादेव प्रसादात्तव शङ्कर ।
 मत्वा स्वदासं मां नाथ कृपां कुरु नमोऽस्तु ते ॥ २१ ॥
 प्रत्यहं यागमिष्यामि दर्शनार्थं तव प्रभो ।
 अनया सूतया स्वामिन्निदेशं दातुमर्हसि ॥ २२ ॥
 भ्रमोवाच ।
 एत्याकर्ण्य वयस्तस्योन्मील्य नेत्रे महेश्वरः ।
 त्यक्तध्यानः परामृश्य देवदेवोऽब्रवीद्भयः ॥ २३ ॥
 महेश्वर उवाच ।
 आगन्तव्यं त्वया नित्यं दर्शनार्थं ममायल ।
 कुमारीं सद्ने स्थाप्य नान्यथा मम दर्शनम् ॥ २४ ॥
 भ्रमोवाच ।
 महेशवचनं श्रुत्वा शिवातातस्तथाविधम् ।
 अचलः प्रत्युवाचेदं गिरिशं नतकन्धरः ॥ २५ ॥
 छिमायल उवाच ।
 कस्मान्मयानया सार्धं नागन्तव्यं तद्गुह्यताम् ।
 सेवने किमयोग्येयं नाहं वेद्म्यत्र कारणम् ॥ २६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

ततोऽब्रवीद्भिरिं शम्भुः प्रडस-वृषभध्वजः ।
लोकाचारं विशेषेण दर्शयन्ति कुयोगिनाम् ॥ २७ ॥

शम्भुरुवाच ।

धयं कुमारी सुश्रोणी तन्वी यन्द्रानना शुभा ।
नानेतव्या मत्समीपे वारयामि पुनः पुनः ॥ २८ ॥

मायारुपा स्मृता नारी विद्भट्भिर्वेदपारगैः ।
युवती तु विशेषेण विघ्नकर्त्री तपस्विनाम् ॥ २९ ॥

अहं तपस्वी योगी य निर्लिप्तो मायया सदा ।
प्रयोजनं न युवत्या वै स्त्रिया किं मेऽस्ति भूधर ॥ ३० ॥

अेवं पुनर्न वक्तव्यं तपस्विवरसंश्रित ।
वेदधर्मप्रवीणस्त्वं यतो ज्ञानिवरो भुधः ॥ ३१ ॥

भवत्ययल तत्सङ्गाद्विषयोत्पत्तिराशु वै ।
विनश्यति य वैराग्यं ततो ब्रश्यति सत्तपः ॥ ३२ ॥

अतस्तपस्विना शैल न कार्या स्त्रीषु सङ्गतिः ॥
महाविषयमूलं सा ज्ञानवैराग्यनाशिनी ॥ ३३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याद्युक्त्वा बहुतरं महायोगी महेश्वरः ।
विरराम गिरीशं तं महायोगिवरः प्रभुः ॥ ३४ ॥

अेतश्छृत्वा वयनं तस्य शम्भो-
निरामयं निःस्पृहं निष्ठुरं य ।
कालीतातश्चकितोऽभूत्सुरर्षे
तद्भक्तिञ्चिद्द्व्याकुलश्चास तूष्णीम् ॥ ३५ ॥

तपस्विनोक्तं वयनं निशम्य
तथा गिरीशं चकितं विचार्य ।
अतः प्रणम्यैव शिवं भवानी
जगाद वाक्यं विशदन्तदानीम् ॥ ३६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएः शिवडिमायलसंवाद्यवर्णनं नाम
द्वादशोऽध्यायः ॥ २.३.१२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएः

२.३.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । शिवपार्वतीसंवाद्यः ।

भवान्युवाच ।

डिमुक्तं गिरिराजय त्वया योगिंस्तपस्विना ।

तदुत्तरं शृणु विभो मत्तो ज्ञानिविशारद ॥ १ ॥

तपःशक्त्यान्वितः शम्भो कशेषि विपुलं तपः ।

तव बुद्धिरियं जाता तपस्तमुं महात्मनः ॥ २ ॥

सा शक्तिः प्रकृतिर्ज्ञेया सर्वेषामपि कर्मणाम् ।

तया विरच्यते सर्वं पाल्यते च विनाशयते ॥ ३ ॥

कस्त्वं का प्रकृतिःसूक्ष्मा भगवंस्तद्विमृश्यताम् ।

विना प्रकृत्या च कथं सिद्गङ्गपी मलेश्वरः ॥ ४ ॥

अर्यनीयोऽसि वन्द्योऽसि ध्येयोऽसि प्राणिनां सदा ।

प्रकृत्या च विचार्येति लृटा सर्वं तदुच्यताम् ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

पार्वत्यास्तद्वचः श्रुत्वा मलोतिकरणे रतः ।

सुविडस्य प्रसन्नात्मा मलेशो वाक्यमब्रवीत् ॥ ६ ॥

मलेश्वर उवाच ।

तपसा परमेष्ठैव प्रकृतिं नाशयाम्यहम् ।

प्रकृत्या रक्षितः शम्भुरहं तिष्ठामि तत्त्वतः ॥ ७ ॥

तस्माच्च प्रकृतेः सद्भिर्न कार्यः सङ्ग्राहः क्वचित् ।

स्थातव्यं निर्विकारैश्च लोकायारविवर्जितैः ॥ ८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्ता शम्भुना तात लौकिकव्यवहारतः ।

सुविडस्य लृटा काली जगाद मधुरं वयः ॥ ८ ॥

काल्युवाच ।

यदुक्तं भवता योगिन्ययनं शङ्कर प्रभो ।

सा य किं प्रकृतिर्न स्यादतीतस्तां भवान्कथम् ॥ १० ॥

येतद्विचार्य वक्तव्यं तत्त्वतो हि यथातथम् ।

प्रकृत्या सर्वमेतच्च बद्धमस्ति निरन्तरम् ॥ ११ ॥

तस्मात्त्वया न वक्तव्यं न कार्यं किञ्चिदेव हि ।

वचनं रचनं सर्वं प्राकृतं विद्धि येतसा ॥ १२ ॥

यच्छृणोषि यदग्रासि यत्पश्यसि करोषि यत् ।

तत्सर्वं प्रकृतेः कार्यं मिथ्यावादो निरर्थकः ॥ १३ ॥

प्रकृतेः परमश्चेत्त्वं किमर्थं तप्यसे तपः ।

त्वया शम्भोऽधुना ङ्यस्मिन्गिरौ हिमवति प्रभो ॥ १४ ॥

प्रकृत्या गिलितोऽसि त्वं न जानासि निजं हर ।

निजं जानासि येदीश किमर्थं तप्यसे तपः ॥ १५ ॥

वाग्वादेन य किं कार्यं मम योगिस्त्वया सह ।

प्रत्यक्षे ङ्यनुमानस्य न प्रमाणां विदुर्बुधाः ॥ १६ ॥

धन्द्रियाणां गोचरत्वं यावद्भवति दृष्टिनाम् ।

तावत्सर्वं विमन्तव्यं प्राकृतं ज्ञानिभिर्धिया ॥ १७ ॥

किं बलुक्तेन योगीश शृणु मद्भयनं परम् ।

सा चार्धं पुरुषोऽसि त्वं सत्यं सत्यं न संशयः ॥ १८ ॥

मधनुग्रहत्स्त्वं हि सगुणो रूपवान्मतः ।

मां विना त्वं निरीडोऽसि न किञ्चित्कर्तुमर्हसि ॥ १९ ॥

पराधीनःसदा त्वं हि नानाकर्मकरो वशी ।

निर्विकारी कथं त्वं हि न लिप्तश्च मया कथम् ॥ २० ॥

प्रकृतेः परमोऽसि त्वं यद्वि सत्यं वयस्तव ।

तर्हि त्वया न भेतव्यं समीपे मम शङ्कर ॥ २१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याकण्यं वयस्तस्याः साङ्ग्यशास्त्रोदितं शिवः ।
वेदान्तमतसंस्थो हि वाङ्मयमूये शिवां प्रति ॥ २२ ॥

श्रीशिव उवाच ।

धत्येवं त्वं यद्वि ब्रूषे गिरिजे साङ्ग्यधारिणी ।
प्रत्यक्षं कुरु मे सेवामनिषिद्धां सुभाषिणि ॥ २३ ॥

यद्यक्षं ब्रह्म निर्दिष्टो मायया परमेश्वरः ।
वेदान्तवेद्यो मायेशस्त्वं करिष्यसि किं तदा ॥ २४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्येवमुक्त्वा गिरिजां वाङ्मयमूये गिरिं प्रभुः ।
भक्तानुरञ्जनकरो भक्तानुग्रहकारकः ॥ २५ ॥

श्रीशिव उवाच ।

अत्रैव सोऽहं तपसा परेषा
गिरे तव प्रस्थवरेऽतिरभ्ये ।
यसामि भूमौ परमार्थभाव-
स्वतृपमानन्दमयं सुलोचयन् ॥ २६ ॥

तपस्तप्तुमनुज्ञा मे दातव्या पर्वताधिप ।
अनुज्ञया विना किञ्चित्तपः कर्तुं न शक्यते ॥ २७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेतच्छ्रुत्वा वयस्तस्य देवदेवस्य शूलिनः ।
प्रणाम्य हिमवाञ्छम्भुमिदं वयनमब्रवीत् ॥ २८ ॥

हिमवानुवाच ।

त्वदीयं हि जगत्सर्वं सदेवासुरमानुषम् ।
किमप्यहं मडादेव तुच्छो भूत्वा वदामि ते ॥ २९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवमुक्तो हिमवता शङ्करो लोकशङ्करः ।
विडस्य गिरिशिजे तं प्राड याडीति सादरम् ॥ ३० ॥

शङ्करेणाभ्यनुज्ञातःस्वगृहं हिमवान्यथौ ।
सार्धं गिरिजया वै स प्रत्यक्षं दर्शने स्थितः ॥ ३१ ॥

पित्रा विनापि सा काली सप्तीभ्यां सह नित्यशः ।

जगाम शङ्कराभ्याशं सेवायै लक्षिततत्परा ॥ ३२ ॥

निषिषेध न तां कोऽपि गणो नन्दीश्वरादिकः ।

महेशशासनात्तात तच्छासनकरः शुचिः ॥ ३३ ॥

साङ्ख्यवेदान्तमतयोः शिवयोः शिवदः सदा ।

संवादः सुभद्रव्योक्तोऽभिन्नयोः सुविचारतः ॥ ३४ ॥

गिरिराजस्य वयनात्तनयां तस्य शङ्करः ।

पार्श्वे समीपे जग्राह गौरवाद्गोपः ॥ ३५ ॥

उवाचेऽं वयः कालीं सञ्जीव्यां सल गोपतिः ।

नित्यं मां सेवतां यातु निर्भीता ऽयत्र तिष्ठतु ॥ ३६ ॥

अेवमुक्त्वा तु तां देवीं सेवायै जगुहे ऽरः ।

निर्विकारो महायोगी नानालीलाकरः प्रभुः ॥ ३७ ॥

छन्दमेव मल्लैर्यं धीराणां सुतपस्विनाम् ।

विद्वन्त्यपि सम्प्राप्य यद्विद्वैर्न विडम्ब्यते ॥ ३८ ॥

ततः स्वपुरमायातो गिरिराट् पश्चिारकैः ।

भुमोदातीव मनसि सप्रियः स मुनीश्वर ॥ ३९ ॥

डरश्च ध्यानयोगेन परमात्मानमादरात् ।

निर्विद्येन स्वमनसा त्वासीञ्चिन्तयितुं स्थितः ॥ ४० ॥

काली सञ्जीव्यां सञ्छिता प्रत्यहं यन्द्रशेभरम् ।

सेवमाना मलादेवं गमनागमने स्थिता ॥ ४१ ॥

प्रक्षाल्य यरणौ शम्भोः पपौ तच्चरणोदकम् ।

वह्निशौचेन वस्त्रेण यङ्के तद्गात्रमार्जनम् ॥ ४२ ॥

षोऽशेनोपचारेण सम्पूज्य विधिवद्भरम् ।

पुनःपुनः सुप्रणम्य ययौ नित्यं पितुर्गुहम् ॥ ४३ ॥

अेवं संसेवमानायाः शङ्करं ध्यानतत्परम् ।

व्यतीयाय मलाञ्जालः शिवाया मुनिसत्तम ॥ ४४ ॥

कदाचित्सञ्छिता काली सञ्जीव्यां शङ्कराश्रमे ।

वितेने सुन्दरं गानं सुतालं स्मरवर्धनम् ॥ ४५ ॥

कदाचित्कुशपुष्पाणि समिधं नयति स्वयम् ।
 साभीष्यां स्थानसंस्कारं कुर्वती न्यवसत्तदा ॥ ४६ ॥
 कदाचिन्नियता गेहे स्थिता यन्द्रभूतो भृशम् ।
 वीक्षन्ती विस्मयामास सकामा यन्द्रशेपरम् ॥ ४७ ॥
 ततस्तप्तेन भूतेशस्तां निस्सद्गुणां परिस्थिताम् ।
 सोऽचिन्तयत्तदा वीक्ष्य भूतद्वेले स्थितेति च ॥ ४८ ॥
 नाग्रडीद्विरिशः कालीं भार्यार्थिं निःकटे स्थिताम् ।
 महालावण्यनियथां मुनीनामपि भोछिनीम् ॥ ४९ ॥
 महादेवः पुनर्दृष्ट्वा तथा तां संयतेन्द्रियाम् ।
 स्वसेवने रतां नित्यं सद्यः समचिन्तयत् ॥ ५० ॥
 यदैवैषा तपश्चर्याव्रतं काली करिष्यति ।
 तदा च तां अर्चिष्यामि गर्वभीजविवर्जिताम् ॥ ५१ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एति सञ्चिन्त्य भूतेशो द्रुतं ध्यानसमाश्रितः ।
 मलयोगीश्वरोऽभूद्भ्रै महालीलाकरः प्रभुः ॥ ५२ ॥
 ध्यानासक्तस्य तस्याथ शिवस्य परमात्मनः ।
 दृष्टिं नासीन्मुने काञ्चिदन्या चिन्ता व्यवस्थिता ॥ ५३ ॥
 काली त्वनुद्विग्नं शम्भुं सद्भक्त्या समसेवत ।
 विचिन्तयन्ती सततं तस्य रूपं महात्मनः ॥ ५४ ॥
 उरो ध्यानपरः कालीं नित्यं प्रैक्षत सुस्थिताम् ।
 विस्मृत्य पूर्वचिन्तां तां पश्यन्नपि न पश्यति ॥ ५५ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे देवाः शकाधा मुनयश्च ते ।
 ब्रह्माज्ञया स्मरं तत्र प्रेषयामासुरादरात् ॥ ५६ ॥
 तेन कारयितुं योगं काल्या रुद्रेण कामतः ।
 महावीर्येणसुरेण तारकेण प्रपीडिताः ॥ ५७ ॥
 गत्वा तत्र स्मरः सर्वमुपायमकरोन्निरुजम् ।
 युक्षुभे न उरः किञ्चित्तं च भस्मीयकार उ ॥ ५८ ॥
 पार्वत्यपि विगर्वाभून्मुने तस्य निदेशतः ।

ततस्तपो मलङ्कृत्वा शिवं प्राप पतिं सती ॥ ५९ ॥

बभूवतुस्तौ सुप्रीतौ पार्वतीपरमेश्वरौ ।

यङ्कतुर्द्वयकार्यं हि परोपकरणे रतौ ॥ ६० ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये पार्वतीपरमेश्वरसंवादेवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ २.३.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.१४. यतुर्दशोऽध्यायः । तारकवज्राङ्गयोरुपतिस्तत्तपोवर्णनञ्च ।

नारद उवाच ।

विष्णुशिष्य मलाशैव सम्यगुक्तं त्वया विधे ।

यरितं परमं ज्येतस्त्रिवायाश्च शिवस्य च ॥ १ ॥

कस्तारकासुरो ब्रह्मन्धेन देवाः प्रपीडिताः ।

कस्य पुत्रस्य वै ब्रूहि तत्कथां च शिवाश्रयाम् ॥ २ ॥

भस्मीयकार स कथं शङ्करश्च स्मरं वशी ।

तदपि ब्रूहि सुप्रीत्याऽद्भुतं तच्चरितं विभोः ॥ ३ ॥

कथं शिवा तपोऽत्युग्रं यकार सुप्रहेतवे ।

कथं प्राप पतिं शम्भुमादिशक्तिर्जगत्परा ॥ ४ ॥

येतत्सर्वमशेषेण विशेषेण मलाबुध ।

ब्रूहि मे श्रद्धधानाय स्वपुत्राय शिवात्मने ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच

पुत्रवर्य मलाप्राज्ञ सुरर्षे शंसितप्रत ।

वच्यमङ्कं शङ्करं स्मृत्वा सर्वं तच्चरितं शृणु ॥ ६ ॥

प्रथमं तारकस्यैव भवं संशृणु नारद ।

यद्गर्धार्थं मलायनः कृतो देवैः शिवाश्रयैः ॥ ७ ॥

मम पुत्रो मरीचिर्यः कश्यपस्तस्य आत्मजः ।

त्रयोदशमितास्तस्य स्त्रियो दक्षसुताश्च याः ॥ ८ ॥

दितिर्ज्येष्ठा य तत्स्त्री छि सुषुवे सा सुतद्रयम् ।

छिरण्यकशिपुर्ज्येष्ठो छिरण्याक्षोऽनुजस्ततः ॥ ९ ॥

तौ छतौ विष्णुना दैत्यौ नृसिंहकोऽरुपतः ।

सुदुःभदौ ततो देवाः सुभमापुश्च निर्भयाः ॥ १० ॥

दितिश्च दुःभितासीत्सा कश्यपं शरणं गता ।

पुनःसंसेव्य तं भक्त्या गर्भमाधत्त सुव्रता ॥ ११ ॥

तद्विज्ञाय महेन्द्रोऽपि लब्धच्छिद्रो मलोद्यमी ।

तद्गर्भं व्यच्छिनत्तत्र प्रविश्य पविना मुहुः ॥ १२ ॥

तद्व्रतस्य प्रभावेण न तद्गर्भो ममार ७ ।

स्वपन्त्या दैवयोगेन सम समाभवन्सुताः ॥ १३ ॥

देवा आसन्सुतास्ते य नामतो मरुतोऽप्लिवाः ।

स्वर्गं ययुस्तद्रेण देवराजात्मसात्कृताः ॥ १४ ॥

पुनर्दितिः पतिं भेजेऽनुत्तमा निजकर्मतः ।

यकार सुप्रसन्नं तं मुनिं परमसेवया ॥ १५ ॥

कश्यप उवाच

तपः कुरु शुचिर्भूत्वा ब्रह्मणश्चायुतं समाः ।

येद्भवविध्यति तत्पूर्वं भविता ते सुतस्तदा ॥ १६ ॥

तथा दित्या कृतं पूर्णं तत्तपः श्रद्धया मुने ।

ततः पत्युः प्राप्य गर्भं सुषुवे तादृशं सुतम् ॥ १७ ॥

वजाङ्गनामा सोऽबूद्धै दितिपुत्रोऽमरोपमः ।

नामतुल्यतनुर्वीरः सुप्रताप्युद्भवाम्बली ॥ १८ ॥

जननीशासनात्सद्यः स सुतो निर्जराधिपम् ।

भवाद्भृत्वा ददौ दण्डं विविधं निर्जरानपि ॥ १९ ॥

दितिः सुभमतीवाप दृष्ट्वा शङ्काद्विदुर्दृशाम् ।

अमरा अपि शङ्काया जग्मुर्दुःखं स्वकर्मतः ॥ २० ॥

तदाहं कश्यपेनाशु तत्रागत्य सुसामगीः ।

देवानत्याजयंस्तस्मात्सदा देवछिते रतः ॥ २१ ॥

देवान्भुक्त्वा स वज्राङ्गस्ततः प्रोवाय सादरम् ।
शिवभक्तोऽतिशुद्धात्मा निर्विकारः प्रसन्नधीः ॥ २२ ॥

वज्राङ्ग उवाच

धन्द्रो दृष्टः प्रजाघाती मातुर्मे स्वार्थसाधकः ।
स क्वलं प्राप्तवानद्य स्वराज्यं छि करोतु सः ॥ २३ ॥

मातुराज्ञावशाद्ब्रह्मनृत्तमेतन्मयाभिलम् ।
न मे भोगाभिलाषो वै कस्यचिद्भुवनस्य छि ॥ २४ ॥

तत्त्वसारं विधे ब्रूहि मध्यं वेदविदांवर ।
येन स्यां सुसुप्ती नित्यं निर्विकारः प्रसन्नधीः ॥ २५ ॥

तच्छ्रुत्वाढं मुनेऽवोचं सात्त्विको भाव उच्यते ।
तत्त्वसारं धृति प्रीत्या सृष्टाम्येकां वरां स्त्रियम् ॥ २६ ॥

वराङ्गो नाम तां दत्त्वा तस्मै दितिःसुताय वै ।
अयां स्वधाम सुप्रीतः कश्यपस्तत्पितापि य ॥ २७ ॥

ततो दैत्यः स वज्राङ्गः सात्त्विकं भावमाश्रितः ।
आसुरं भावमुत्सृज्य निर्वैरः सुभ्रामावान् ॥ २८ ॥

न बभूव वराङ्ग्या छि लृष्टि भावोऽथ सात्त्विकः ।
सकामा स्वपतिं भेजे श्रद्धया विविधं सती ॥ २९ ॥

अथ तत्सेवनादाशु सन्तुष्टोऽब्रून्महाप्रभुः ।
स वज्राङ्गः पतिस्तस्या उवाच वचनं तदा ॥ ३० ॥

वज्राङ्गयुवाय ।
किमिच्छसि प्रिये ब्रूहि किं ते मनसि वर्तते ।
तच्छ्रुत्वानभ्य तं प्राड सा पतिं स्वमनोरथम् ॥ ३१ ॥

वराङ्गयुवाय ।
येत् प्रसन्नोऽभवस्त्वं वै सुतं मे द्रेछि सत्पते ।
महाबलं त्रिलोकस्य जेतारं हरिदुःभदम् ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
धृति श्रुत्वा प्रियावाक्यं विस्मितोऽब्रूत्स आङ्गुलः ।

उवाच हृदि स ज्ञानी सात्त्विको वैश्वर्जितः ॥ ३३ ॥

प्रियेच्छति विरोधं वै सुरैर्मै न हि रोयते ।

किं कुर्यां हि क्व गच्छेयं कथं नश्येन्न मे पापः ॥ ३४ ॥

प्रियामनोरथश्चैव पूर्णः स्थात्प्रियाकामवेत् ।

क्लेशयुङ्गितरां भूयो देवाश्च मुनयस्तथा ॥ ३५ ॥

न पूर्णः स्थात्प्रियाकामस्तदा मे नरको भवेत् ।

द्विधापि धर्मदानिर्वै भवतीत्यनुशुश्रुवान् ॥ ३६ ॥

वञ्जाङ्ग एतं बभ्राम स मुने धर्मसङ्कटे ।

बलाबलं द्वयोस्तत्र विचिचिन्त य बुद्धितः ॥ ३७ ॥

शिवेच्छया स हि मुने वाक्यं मेने स्त्रियो बुधः ।

तथास्त्विति वयः प्राड प्रियां प्रति स दैत्यराट् ॥ ३८ ॥

तदर्थमकरोत्तीव्रं तपोऽन्यदुष्करं स तु ।

मां समुद्दिश्य सुप्रीत्या बहुवर्षं जितेन्द्रियः ॥ ३९ ॥

वरं दातुमगां तस्मै दृष्ट्वाळं तत्तपो मडत् ।

वरं ब्रूहि ह्यवोचं तं सुप्रसन्नेन येतसा ॥ ४० ॥

वञ्जाङ्गस्तु तदा प्रीतं मां दृष्ट्वा भे स्थितं विभुम् ।

सुप्रणम्य बहुस्तुत्वा वरं वप्रे प्रियाडितम् ॥ ४१ ॥

वञ्जाङ्ग उवाच ।

सुतं देहि स्वमातुर्मे मडाडितकरं प्रभो ।

मडाबलं सुप्रतापं सुसमर्थं तपोनिधिम् ॥ ४२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकण्यं य तद्वाक्यं तथास्त्वित्यब्रवं मुने ।

अथां स्वधाम तद्वत्त्वा विमनाः संस्मरच्छिवम् ॥ ४३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये तारकोत्पत्तौ वञ्जाङ्गोत्पत्तितपोवर्णनं नाम
यत्तुर्दशोऽध्यायः ॥ २.३.१४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । तारकासुरतपोराज्यम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथ सा गर्भमाधत्त वराङ्गी तत्पुरादरात् ।

स ववर्धाभ्यन्तरे हि बभूवर्षैः सुतेजसा ॥ १ ॥

ततः सा समये पूर्णो वराङ्गी सुषुवे सुतम् ।

महाकायं महावीर्यं प्रज्वलन्तं दिशो दश ॥ २ ॥

तदैव च मखोत्पाता बभूवुर्दुःखतेतवः ।

जायमाने सुते तस्मिन्वराङ्ग्याः सुरदुःखदे ॥ ३ ॥

दिवि भुव्यन्तरिक्षे च सर्वलोकभयङ्कराः ।

अनर्थसूयकास्तात त्रिविधाः तान्ब्रवीम्यहम् ॥ ४ ॥

सोल्काश्चाशनयः पेतुर्महाशब्दा भयङ्कराः ।

उदयं यङ्कुरुत्कृष्टाः केतवो दृग्भट्टायकाः ॥ ५ ॥

यथाव वसुधा साद्रिर्ज्ज्वलुः सकला दिशः ।

युष्मभुः सरितः सर्वाः सागराश्च विशेषतः ॥ ६ ॥

डूढारानीरथन् धोरान्भरस्पर्शा मरुद्ववौ ।

उन्मूलयन्महावृक्षान्वात्यानीको रजोध्वजः ॥ ७ ॥

सराहोःसूर्यविध्वोस्तु भुङुः परिधयोऽभवन् ।

महाभयस्य विप्रेन्द्र सूयकाःसुभडारकाः ॥ ८ ॥

मडीध्रविवरेभ्यश्च निर्धाता भयसूयकाः ।

रथनिर्झादतुल्याश्च जङ्गिरेऽवसरे ततः ॥ ९ ॥

सृगालोलूकटङ्गारैर्वमन्त्यो मुभतोऽनलम् ।

अन्तर्ग्रामेषु विकटे प्रणेदुःश्रिवाः शिवाः ॥ १० ॥

यतस्ततो ग्रामसिंहा उन्नमथ्य शिरोधराम् ।

सङ्गीतवद्रोदनवद्व्यमुञ्चन्विविधान्वान् ॥ ११ ॥

भार्काररभसा मत्ताः पुरैर्घ्नन्तो रसां भराः ।

वदुथशः तदा तात पर्यधावन्नितस्ततः ॥ १२ ॥

भगा उदपतन्नीडाद्रासभत्रस्तमानसाः ।
 कोशन्तो व्यग्रचित्ताश्च स्थितिमापुर्न कुत्रचित् ॥ १३ ॥
 शङ्कन्मूत्रमकार्षुश्च गोष्ठेऽरण्ये भयाकुलाः ।
 भद्रमुः स्थितिमापुर्नो पशवस्ताडिता एव ॥ १४ ॥
 गावोऽन्नसन्नसृग्दोडा बाष्पनेत्रा भयाकुलाः ।
 तोयदा अभवस्तत्र भयदाः पूयवर्षिणः ॥ १५ ॥
 व्यरुदन्प्रतिमास्तत्र देवानामुत्पतिष्णवः ।
 विनानिलं द्रुमाः पेतुर्गर्हयुङ्क्ते भ्रूव जे ॥ १६ ॥
 धत्यादिका भ्रूत्पाता जङ्घिरे मुनिसत्तम ।
 अज्ञानिनो जनास्तत्र मेनिरे विश्वसम्भवम् ॥ १७ ॥
 अथ प्रजापतिर्नामाकरोत्तस्यासुरस्य वै ।
 तारकेति विश्वार्थे कश्यपो हि मलौजसः ॥ १८ ॥
 मडावीरः स सडसा व्यज्यमानात्मपौरुषः ।
 ववृधेऽत्यश्मसारेण कायेनाद्रिपतिर्यथा ॥ १९ ॥
 अथो स तारको दैत्यो मडाबलपराङ्मः ।
 तपः कर्तुं जनन्याश्चाज्ञां यथाये मडामनाः ॥ २० ॥
 प्राप्ताज्ञाः स मडामाथी मायिनामपि भोडकः ।
 सर्वदेवजयं कर्तुं तपोऽर्थं मन आदधे ॥ २१ ॥
 मधोर्वनमुपागम्य गुर्वाज्ञाप्रतिपालकः ।
 विधिमुद्दिश्य विधिवत्तपस्तेपे सुदारुणम् ॥ २२ ॥
 उर्ध्वबाहुश्चैकपादो रविं पश्यन्स चक्षुषा ।
 शतवर्षं तपश्चक्रे दृढचित्तो दृढव्रतः ॥ २३ ॥
 अङ्गुष्ठेन भुवं स्पृष्ट्वा शतवर्षं च तादृशः ।
 तेपे तपो दृढात्मा स तारकोऽसुरराट् प्रभुः ॥ २४ ॥
 शतवर्षं जलं प्राग्गन् शतवर्षं च वायुमुक्त्वा ।
 शतवर्षं जले तिष्ठञ्छतं च स्थण्डिलेऽतपत् ॥ २५ ॥
 शतवर्षं तथा यात्रौ शतवर्षंमधोमुभुः ।
 शतवर्षं तु उस्तस्य तलेन च भुवं स्थितः ॥ २६ ॥

शतवर्षं तु वृक्षस्य शाण्णामालम्ब्य वै मुने ।
 पादाभ्यां शुचिधूमं छि पिबंश्चाधोभुजस्तथा ॥ २७ ॥
 अयं कष्टतरं तेपे सुतपः स तु दैत्यराट् ।
 काममुद्दिश्य विधिवच्छृण्वतामपि दृस्सलम् ॥ २८ ॥
 तत्रैवं तपतस्तस्य मलत्तेजो विनिस्सृतम् ।
 शिरसः सर्वसंसर्पि मलोपद्रवकृन्मुने ॥ २९ ॥
 तेनैव देवलोकास्ते दग्धप्राया बभूविरे ।
 अभितो दुःखमापन्नाः सर्वे देवर्षयो मुने ॥ ३० ॥
 छन्दश्च भयमापेदेऽधिकं देवेश्वरस्तदा ।
 तपस्यत्यथ कश्चिद्वै मत्पदं धर्षयिष्यति ॥ ३१ ॥
 अकाण्डे सैव ब्रह्माण्डं संलक्षित्ययं प्रभुः ।
 इति संशयमापन्ना निश्चयं नोपलेभिरे ॥ ३२ ॥
 ततः सर्वे सुसम्मन्थ मिथस्ते निर्जरर्षयः ।
 मल्लोकमगमन्भीता दीना मां समुपस्थिताः ॥ ३३ ॥
 मां प्रणम्य सुसंस्तूय सर्वे ते क्लिष्टचेतसः ।
 कृतस्त्वञ्जलयो मलयं वृत्तं सर्वं न्यवेदयन् ॥ ३४ ॥
 अहं सर्वं सुनिश्चित्य कारुणं तस्य सद्भिया ।
 वरं दातुं गतस्तत्र यत्र तप्यति सोऽसुरः ॥ ३५ ॥
 अवोचं वयनं तं वै वरं ब्रूहीत्यहं मुने ।
 तपस्तप्तं त्वया तीव्रं नादृशं विद्यते तव ॥ ३६ ॥
 इत्येवं मद्भयः श्रुत्वा तारकः स महासुरः ।
 मां प्रणम्य सुसंस्तूय वरं वनेऽतिदारुणम् ॥ ३७ ॥
 तारक उवाच ।
 त्वयि प्रसन्ने वरदे किमसाध्यं भवेन्मम ।
 अतो याचे वरं त्वत्तः शृणु तन्मे पितामह ॥ ३८ ॥
 यद्वि प्रसन्नो देवेश यद्वि देयो वरो मम ।
 देयं वरद्वयं मलयं कृपां कृत्वा ममोपरि ॥ ३९ ॥

त्वया य निर्मिते लोके सकलेऽस्मिन्महाप्रभो ।
 मत्तुल्यो बलवान्नूनं न भवेत्कोऽपि वै पुमान् ॥ ४० ॥
 शिववीर्यसमुत्पन्नः पुत्रःसेनापतिर्यथा ।
 भूत्वा शस्त्रं क्षिपेन्मर्त्यं तदा मे मरणं भवेत् ॥ ४१ ॥
 छत्युक्तोऽथ तदा तेन दैत्येनाहं मुनीश्वर ।
 वरं य तादृशं दत्त्वा स्वलोकमगमं द्रुतम् ॥ ४२ ॥
 दैत्योऽपि स वरं लब्ध्वा मनसेप्सितमुत्तमम् ।
 सुप्रसन्नतरो भूत्वा शोणितोऽप्यपुरं गतः ॥ ४३ ॥
 अभिषिक्तस्तदा राज्ञे त्रैलोक्यस्यासुरैः सह ।
 शुक्रेण दैत्यगुरुणाज्ञया मे स महासुरः ॥ ४४ ॥
 ततस्तु स महादैत्योऽभवत् त्रैलोक्यनायकः ।
 स्वाज्ञां प्रवर्तयामास पीडयन्स्यरायश्च ॥ ४५ ॥
 राज्ञ्यं यकार विधिवत्त्रिलोकस्य स तारकः ।
 प्रजाश्च पालयामास पीडयन्निर्जरादिकान् ॥ ४६ ॥
 ततः स तारको दैत्यस्तेषां रत्नान्युपाददे ।
 छन्द्रादिलोकपालानां स्वतो दत्तानि तद्भयात् ॥ ४७ ॥
 छन्द्रेणैरावतस्तस्य भयात्तस्मै समर्पितः ।
 कुभेरेण तदा दत्ता निधयो नवसङ्ख्यकाः ॥ ४८ ॥
 वरुणेन उयाः शुभा ऋषिभिः कामकृतथा ।
 छन्द्रेणोश्वैः श्रवा दिव्यो भयात्तस्मै समर्पितः ॥ ४९ ॥
 यत्र यत्र शुभं वस्तु दृष्टं तेनासुरेण हि ।
 तत्तद्गृहीतं तरसा निस्सारस्त्रिभवोऽभवत् ॥ ५० ॥
 समुद्राश्च तथा रत्नान्यदुस्तस्मै भयान्मुने ।
 अकृष्टपय्यासीत्पृथ्वी प्रजाः कामदुधाभिलाः ॥ ५१ ॥
 सूर्यश्च तपते तद्भक्तदुःखं न यथा भवेत् ।
 यन्द्रस्तु प्रभया दृश्यो वायुः सर्वानुकूल्यवान् ॥ ५२ ॥
 देवानां यैव यद्द्रव्यं पितृणां य परस्य य ।
 तत्सर्वं समुपादत्तमसुरेण दुरात्मना ॥ ५३ ॥

वशीकृत्य स लोकांस्त्रीन्स्वयमिन्द्रो बभूव उ ।

अद्वितीयः प्रभुश्चासीद्राज्यं यकेऽद्भुतं वशी ॥ ५४ ॥

निस्सार्य सकलान्देवान्दैत्यानस्थापयत्ततः ।

स्वयं नियोजयामास देवयोनिन् स्वकर्मणि ॥ ५५ ॥

अथ तद्वाधिता देवाः सर्वे शङ्कपुरोगमाः ।

मुने मां शरणं जग्मुर्नाथा अतिविह्वलाः ॥ ५६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएः तारकासुरतपोराज्यवर्णनं नाम
पञ्चदशोऽध्यायः ॥ २.३.१५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएः

२.३.१६. षोडशोऽध्यायः । तारकासुरभीतानां देवानां कृते शिवेन सान्त्वनादानम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथ ते निर्जराः सर्वे सुप्रणम्य प्रणेश्वरम् ।

तुष्टुवुः परथा भक्त्या तारकेण प्रपीडिताः ॥ १ ॥

अहं श्रुत्वामरनुतिं यथार्था लृष्ट्यङ्गमाम् ।

सुप्रसन्नतरो भूत्वा प्रत्यवोचं द्विवैकसः ॥ २ ॥

स्वागतं स्वाधिकारा वै निर्विघ्नाः सन्ति वः सुराः ।

किमर्थमागता यूयमत्र सर्वे वदन्तु मे ॥ ३ ॥

एति श्रुत्वा वयो मे ते नत्वा सर्वे द्विवैकसः ।

मामूयुर्नतका दीनास्तारकेण प्रपीडिताः ॥ ४ ॥

देवा उचुः ।

लोकेश तारको दैत्यो वरेण तव दर्पितः ।

निरस्थास्मान्छात्स्थानान्यग्रहीन्नो बलात् स्वयम् ॥ ५ ॥

भवतः किमु न ज्ञातं दुःखं यत्रः उपस्थितम् ।

तद्दुःखं नाशय क्षिप्रं वयं ते शरणं गताः ॥ ६ ॥
अदर्शिनं बाधतेऽस्मान् यत्र तत्रास्थिताःस वै ।
पलायमानाः पश्यामो यत्र तत्रापि तारकम् ॥ ७ ॥
तारकात्रश्च यद्दुःखं सम्भूतं सकलेश्वर ।
तेन सर्वे वयं तात पीडिता विकला अति ॥ ८ ॥
अग्रियमोऽथ वरुणो निरृतिर्वायुरेव च ।
अन्ये द्विक्पतयश्चापि सर्वे यद्भशगाभिनः ॥ ९ ॥
सर्वे मनुष्यधर्माणाःसर्वेः परिकरैर्युताः ।
सेवन्ते तं महादैत्यं न स्वतन्त्राः कदाचन ॥ १० ॥
अेवं तेनार्दिता देवा वशगास्तस्य सर्वदा ।
तद्विच्छाकार्यनिरताः सर्वे तस्यानुज्ज्विनः ॥ ११ ॥
यावत्यो वनिताः सर्वा ये याप्यप्सरसां गणाः ।
सर्वास्तानग्रहीदैत्यस्तारकोऽसौ महाबली ॥ १२ ॥
न यज्ञाःसम्प्रवर्तन्ते न तपस्यन्ति तापसाः ।
दानधर्मादिकं किञ्चिन्न लोकेषु प्रवर्तते ॥ १३ ॥
तस्य सेनापतिः कौञ्चो महापाप्यस्ति दानवः ।
स पातालतलं गत्वा बाधते त्वनिशं प्रजाः ॥ १४ ॥
तेन नस्तारकेषोऽहं सकलं भुवनत्रयम् ।
दुतं ढटाज्जगद्धातः पापेनाकरुणात्मना ॥ १५ ॥
वयं य तत्र यास्यामो यत्स्थानं त्वं विनिर्दिशेः ।
स्वस्थास्तद्धारितास्तेन लोकनाथ सुरारिणा ॥ १६ ॥
त्वं नो गतिश्च शास्ता य धाता त्राता त्वमेव हि ।
वयं सर्वे तारकाप्यवह्नौ दग्धाः सुविह्वलाः ॥ १७ ॥
तेन क्रूरा विपाय नः सर्वे हतबलाः कृताः ।
विकारे सान्निपाते वा वीर्यवन्त्यौषधानि च ॥ १८ ॥
यत्रास्माकं जयाशा हि हरियुके सुदृशनि ।
तत्सुष्ठितमभूत्तस्य कण्ठे पुष्पमिवापितम् ॥ १९ ॥

अहोवाय

धृत्येतद्भयनं श्रुत्वा निर्जराणामहं मुने ।
प्रत्यवोचं सुरांसर्वास्तत्कालसदृशं वयः ॥ २० ॥

अहोवाय

ममैव वयसा दैत्यस्तारकाभ्यः समेषितः ।
न मत्तस्तस्य हननं युज्यते हि द्विवौकसः ॥ २१ ॥

ततो नैव वधो योग्यो यतो वृद्धिमुपागतः ।
विषवृक्षोऽपि संवर्धं स्वयं छेत्तुमसाम्प्रतम् ॥ २२ ॥

युष्माकं चाभिलं कार्यं कर्तुं योग्यो हि शङ्करः ।
किन्तु स्वयं न शक्तो हि प्रतिकर्तुं प्रयोदितः ॥ २३ ॥

तारकाभ्यस्तु पापेन स्वयमेष्यति सङ्क्षयम् ।
यथा यूयं संविध्वमुपदेशकरस्त्वहम् ॥ २४ ॥

न मया तारको वधो हरिणापि हरेण च ।
नान्येनापि सुरैर्वापि मद्दरात्सत्यमुच्यते ॥ २५ ॥

शिववीर्यसमुत्पन्नो यदि स्यात्तनयः सुराः ।
स एव तारकाभ्यस्य हन्ता दैत्यस्य नापरः ॥ २६ ॥

यमुपायमहं वञ्चि तं कुरुध्वं सुरोत्तमाः ।
महादेवप्रसादेन सिद्धिमेष्यति स ध्रुवम् ॥ २७ ॥

सती दाक्षायाणी पूर्वं त्यक्तदेहा तु याभवत् ।
सोत्पन्ना मेनकागर्भात्सा कथा विदिता हि वः ॥ २८ ॥

तस्या अवश्यं गिरिशः कश्चिदिति करग्रहम् ।
तत्कुरुध्वमुपायं च तथापि त्रिदिवौकसः ॥ २९ ॥

तथा विधध्वं सुतरां तस्यां तु पश्चिन्नतः ।
पार्वत्यां मेनकाजायां रेतःप्रतिनिपातने ॥ ३० ॥

तमूर्ध्वरेतसं शम्भुं सैव प्रथ्युतरेतसम् ।
कर्तुं समर्था नान्यास्ति तथा काप्यबला बलात् ॥ ३१ ॥

सा सुता गिरिशस्य साम्प्रतं प्रौढयौवना ।
तपस्यन्तं हिमगिरौ नित्यं संसेवते हरम् ॥ ३२ ॥

वाङ्मयान्मवतः काली स्वपितुर्दुष्टतश्शिवा ।
साभीष्यां सेवते सार्धं ध्यानस्थं परमेश्वरम् ॥ ३३ ॥

तामग्रतोऽर्यमानां वै त्रैलोक्ये वरवर्णिनीम् ।
ध्यानासक्तो मडेशो छि मनसापि न लीयते ॥ ३४ ॥

भार्यां समीडेत यथा स काली यन्द्रशेभरः ।
तथा विधध्वं त्रिदशा न चिरादेव यत्नतः ॥ ३५ ॥

स्थानं गत्वाथ दैत्यस्य तमडं तारकं ततः ।
निवारयिष्ये कुडुहात्स्वस्थानं गच्छतामराः ॥ ३६ ॥

धृत्युक्त्वाडं सुरान् शीघ्रं तारकाभ्यासुरस्य वै ।
उपसङ्गम्य सुप्रीत्या समाभाष्येऽमभ्रवम् ॥ ३७ ॥

ब्रह्मोवाच

तेजोःसारमिमं स्वर्गं राज्यं त्वं परिपासि नः ।
यदर्थं सुतपस्तप्तं वाञ्छसि त्वं ततोऽधिकम् ॥ ३८ ॥

वरश्चाध्यवरो दत्तो न मया स्वर्गराज्यता ।
तस्मात्स्वर्गं परित्यज्य क्षितौ राज्यं समाचर ॥ ३९ ॥

देवयोग्यानि तत्रैव कार्याणि निभिलान्यपि ।
भविष्यन्त्यसुरश्रेष्ठ नात्र कार्या विचारणा ॥ ४० ॥

धृत्युक्त्वाडं य सम्भोध्यासुरं तं सकलेश्वरः ।
स्मृत्वा शिवां य सशिवं तत्रान्तर्धानमागतः ॥ ४१ ॥

तारकोऽपि परित्यज्य स्वर्गं क्षितिमथाभ्यगात् ।
शोणित्वाभ्यपुरे स्थित्वा सर्वराज्यं यकार सः ॥ ४२ ॥

देवाःसर्वेऽपि तच्छ्रुत्वा मद्भाङ्ग्यं सुप्रणम्य माम् ।
शङ्कस्थानं ययुः प्रीत्या शङ्केण सुसमाहितः ॥ ४३ ॥

तत्र गत्वा मिलित्वा य विचार्य य परस्परम् ।
ते सर्वे मरुतः प्रीत्या मधवन्तं वयोऽब्रुवन् ॥ ४४ ॥

देवा उच्युः ।

शम्भोर्यथा शिवायां वै रुचिर्जायेत कामतः ।
मधवंस्ते प्रकर्तव्यं ब्रह्मोक्तं सर्वमेव तत् ॥ ४५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्येवं सर्ववृत्तान्तं विनिवेद्य सुरेश्वरम् ।

जग्मुस्ते सर्वतो देवाः स्वं स्वं स्थानं मुदान्विताः ॥ ४६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीये पार्वतीभाषे देवसान्त्वनवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥
२.३.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीयः पार्वतीभाषे

२.३.१७. समदशोऽध्यायः । छन्द्रकामदेवसंवाहः ।

ब्रह्मोवाच ।

गतेषु तेषु देवेषु शङ्कः सस्मार वै स्मरम् ।

पीडितस्तारकेनाति दैत्येन च दुरात्मना ॥ १ ॥

आगतस्तत्क्षणात्कामः सवसन्तो रतिप्रियः ।

सावलेपो युतो रत्या त्रैलोक्यविजयी प्रभुः ॥ २ ॥

प्रणामं च ततः कृत्वा स्थित्वा तत्पुरतः स्मरः ।

महोन्नतमनास्तात साञ्जलिः शङ्कमब्रवीत् ॥ ३ ॥

काम उवाच ।

किं कार्यं ते समुत्पन्नं स्मृतोऽहं केन उेतुना ।

तत् त्वं कथय देवेश तद्वर्तुं समुपागतः ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य कन्दर्पस्य सुरेश्वरः ।

उवाच वचनं प्रीत्या युक्तं युक्तमिति स्तुवन् ॥ ५ ॥

शङ्क उवाच ।

तव साधु समारम्भो यन्मे कार्यमुपस्थितम् ।

तद्वर्तुर्मुधेतोऽसि त्वं धन्योऽसि मकरध्वज ॥ ६ ॥

प्रस्तुतं शृणु मद्भाष्यं कथयामि तवाग्रतः ।

मदीयं शैव यत्कार्यं त्वदीयं तन्न यान्यथा ॥ ७ ॥

मित्राणि मम सन्त्येव बहूनि सुमहान्ति य ।

परं तु स्मर सन्मित्रं त्वत्तुल्यं न हि कुत्रचित् ॥ ८ ॥

जयार्थं मे द्वयं तात निर्मितं वज्रमुत्तमम् ।

वज्रं य निष्कूलं स्याद्धै त्वं तु नैव कदाचन ॥ ९ ॥

यतो हितं प्रजायेत ततः को नु प्रियः परः ।

तस्मान्मित्रवरस्त्वं हि मत्कार्यं कर्तुमर्हसि ॥ १० ॥

मम दुःखं समुत्पन्नमसाध्यं यापि कालजम् ।

केनापि नैव तच्छक्यं दूरीकर्तुं त्वया विना ॥ ११ ॥

धातुः परीक्षा दृर्भिक्षे रणे शूरस्य जायते ।

आपत्काले तु मित्रस्याशक्तौ स्त्रीणां कुलस्य हि ॥ १२ ॥

विनये सङ्घटे प्राप्तेऽवितथस्य परोक्षतः ।

सुस्नेहस्य तथा तात नान्यथा सत्यमीरितम् ॥ १३ ॥

प्राप्तायां वै ममापत्ताववार्यायां परेण हि ।

परीक्षा य त्वदीयाद्या मित्रवर्यं भविष्यति ॥ १४ ॥

न केवलं मदीयं य कार्यमस्ति सुभाषणम् ।

किं तु सर्वसुरादीनां कार्यमेतन्न संशयः ॥ १५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्येतन्मघवद्वाक्यं श्रुत्वा तु मकरध्वजाः ।

उवाच प्रेमगम्भीरं वाक्यं सुस्मितपूर्वकम् ॥ १६ ॥

काम उवाच ।

किमर्थमित्यं वदसि नोत्तरं वर्य्यहं तव ।

उपकृत्स्त्रिमं लोके दृश्यते कथ्यते न य ॥ १७ ॥

सङ्घटे बहु यो भ्रूते स किं कार्यं करिष्यति ।

तथापि य महाराज कथयामि शृणु प्रभो ॥ १८ ॥

पदं ते कर्षितुं यो वै तपस्तपति दारुणम् ।

पातयिष्याम्यहं तं य शत्रुं ते मित्र सर्वथा ॥ १९ ॥

क्षणेन भ्रंशयिष्यामि कटाक्षेण वरस्त्रियाः ।

देवर्षिदानवादींश्च नराणां गणानां न मे ॥ २० ॥

वञ्चं तिष्ठतु दूरे वै शस्त्राण्यन्यान्यनेकशः ।

किं ते कार्यं करिष्यन्ति मयि मित्रं उपस्थिते ॥ २१ ॥

ब्रह्माणां वा हरिं वापि ब्रह्मे कुर्यां न संशयः ।

अन्येषां गणानां नास्ति पातयेयं हरं त्वपि ॥ २२ ॥

पञ्चैव मृदवो ब्राह्मणस्ते यं पुष्पमया मम ।

यापस्त्रिधा पुष्पमयश्शिष्टाग्निनी ब्रह्मराजिता ॥ २३ ॥

बलं सुदयिता मे हि वसन्तः सखिवः स्मृतः ।

अहं पञ्चबलो देव मित्रं मम सुधानिधिः । २४ ॥

सेनाधिपश्च शङ्खगारो ह्यवभावाश्च सैनिकाः ।

सर्वे मे मृदवः शङ्ख अहं वापि तथाविधः ॥ २५ ॥

यद्यैनं पूर्यते कार्यं धीमांस्तत्तेन योजयेत् ।

मम योग्यं तु यत्कार्यं सर्वं तन्मे नियोजय ॥ २६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्येवं तु वयस्तस्य श्रुत्वा शङ्खः सुदर्षितः ।

उवाच प्रणमन्वाचा कामं कान्तासुभावहम् ॥ २७ ॥

शङ्ख उवाच ।

यत्कार्यं मनसोद्दिष्टं मया तात मनोभव ।

कर्तुं तत् त्वं समर्थोऽसि नान्यस्मात्तस्य सम्भवः ॥ २८ ॥

शङ्खु काम प्रवक्ष्यामि यथार्थं मित्रसत्तम ।

यदर्थं यं स्पृहा जाता तव याद्य मनोभव ॥ २९ ॥

तारकाप्यो महादैत्यो ब्रह्मणो वरमद्भुतम् ।

अभूतजैयः सम्प्राप्य सर्वेषामपि दुःखदः ॥ ३० ॥

तेन सम्पीड्यते लोको नष्टा धर्मा ऽन्यनेकशः ।

दुःखिता निर्जराः सर्वे ऋषयश्च तथापिलाः ॥ ३१ ॥

देवैश्च सकलैस्तेन कृतं युद्धं यथाबलम् ।

सर्वेषां यायुधान्यत्र विह्वलान्यभवन्पुरा ॥ ३२ ॥

भग्नः पाशो जलेशस्य हरियङ्कं सुदर्शनम् ।

तद्दुष्टिष्ठतमभूत्तस्य कण्ठे क्षिप्तं य विष्णुना ॥ ३३ ॥

अेतस्य मरणं प्रोक्तं प्रजेशेन दुरात्मनः ।
शम्भोर्वीर्योद्भववाद्भवान्महायोगीश्वरस्य छि ॥ ३४ ॥

अेतत्कार्यं त्वया साधु कर्तव्यं सुप्रयत्नतः ।
ततःस्थान्मित्रवर्याति देवानां नः परं सुभम् ॥ ३५ ॥

ममापि विहितं तस्मात्सर्वलोकसुभावलम् ।
मित्रधर्मं हृदि स्मृत्वा कर्तुमर्हसि साम्प्रतम् ॥ ३६ ॥

शम्भुःस गिरिराजे छि तपः परममास्थितः ।
स प्रभुर्नापि कामेन स्वतन्त्रः परमेश्वरः ॥ ३७ ॥

तत्समीपे य देवार्थं पार्वती स्वराभीयुता ।
सेवमाना तिष्ठतीति पित्राज्ञासा मया श्रुतम् ॥ ३८ ॥

यथा तस्यां रुचिस्तस्य शिवस्य नियतात्मनः ।
जायेत नितरां मार तथा कार्यं त्वया ध्रुवम् ॥ ३९ ॥

एति कृत्वा कृती स्यास्त्वं सर्वं दुःखं विनङ्क्ष्यति ।
लोकं स्थायी प्रतापस्ते भविष्यति न यान्यथा ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्युक्तः स तु कामो छि प्रकुल्लवमुभपङ्गुजः ।
प्रेमणोवाचेति देवेशं कश्चिन्मामि न संशयः ॥ ४१ ॥

एत्युक्त्वा वयनं तस्मै तथेत्योमिति तद्भयः ।
अग्रहीत्तरसा कामः शिवमायाविमोहितः ॥ ४२ ॥

यत्र योगीश्वरः साक्षात्प्यते परमं तपः ।
जगाम तत्र सुप्रीतः सदारः सवसन्तकः ॥ ४३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएः शङ्ककामसंवादेवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः
॥ २.३.१७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएः

२.३.१८. अष्टादशोऽध्यायः । कामकृतविकारवर्णनम् ।

कामविकारवर्णनं

ब्रह्मोवाच ।

तत्र गत्वा स्मरो गर्वा शिवमायाविमोहितः ।

मोहकः स मधोश्चाद्यौ धर्मं विस्तारयन्स्थितः ॥ १ ॥

वसन्तस्य य यो धर्मः प्रससार स सर्वतः ।

तपःस्थाने मलेशस्थौषधिप्रस्थे मुनीश्वर ॥ २ ॥

वनानि य प्रकुल्लानि पादपानां मडामुने ।

आसन्विशेषतस्तत्र तत्प्रभावाच्चुनीश्वर ॥ ३ ॥

पुष्पाणि सलकाराणामशोकवनिकासु वै ।

विरेजुस्सुस्मरोद्दीपकराणि सुरभीण्यपि ॥ ४ ॥

कैरवाणि य पुष्पाणि भ्रमराकलितानि य ।

बभूवूर्मदनावेशकराणि य विशेषतः ॥ ५ ॥

सुकामोद्दीपनकरं कोङ्किलाकलकूजितम् ।

आसीदति सुरभ्यं हि मनोहरमतिप्रियम् ॥ ६ ॥

भ्रमराणां तथा शब्दा विविधा अबलवन्मुने ।

मनोहराश्च सर्वेषां कामोद्दीपकरा अपि ॥ ७ ॥

यन्द्रस्य विशदा कान्तिर्विकीर्णा हि समन्ततः ।

कामिनां कामिनीनां य दूतिका एव साभवत् ॥ ८ ॥

मानिनां प्रेरणायासीत्तत्काले कालदीपिका ।

मारुतश्च सुभः साधो ववौ विरडिणोऽप्रियः ॥ ९ ॥

अेवं वसन्तविस्तारो मदनावेशकारकः ।

वनौकसां तदा तत्र मुनीनां दुस्सखोऽत्यभूत् ॥ १० ॥

अयेतसामपि तदा कामासक्तिरभूच्चुने ।

सुयेतसां हि ज्जुवानां सेति किं वार्यते कथा ॥ ११ ॥

अेवं यकार स मधुः स्वप्रभावं सुदुस्सखम् ।

सर्वेषां यैव ज्जुवानां कामोद्दीपनकारकः ॥ १२ ॥

अकालनिर्मितं तात मधोर्वाक्ष्य उरस्तदा ।
 आश्चर्यं परमं मेने स्वलीलात्तनुः प्रभुः ॥ १३ ॥
 अथ लीलाकरस्तत्र तपः परमदुष्करम् ।
 तताप स वशीशो छि उरो दुःखडरः प्रभुः ॥ १४ ॥
 वसन्ते प्रसृते तत्र कामो रतिसमन्वितः ।
 यूतं भाणं समाकृष्य स्थितस्तद्भामपार्श्वतः ॥ १५ ॥
 स्वप्रभावं वितस्तार मोडयन्सकलान् जनान् ।
 रत्या युक्तं तदा कामं दृष्ट्वा को वा न मोडितः ॥ १६ ॥
 अेवं प्रवृत्तसुरतौ शृङ्गारोऽपि गाणैः सड ।
 डावभावयुतस्तत्र प्रविवेश उरान्तिकम् ॥ १७ ॥
 मदनः प्रकटस्तत्र न्यवसस्त्रिगतगो बलिः ।
 न दृष्ट्वांस्तदा शम्भोश्छिद्रं येन प्रविश्यते ॥ १८ ॥
 यदा याप्राप्तविवरस्तस्मिन्योगिवरे स्मरः ।
 मडादेवे तदा सोऽभून्मडाभयविमोडितः ॥ १९ ॥
 ज्वलज्जवालाग्निसङ्काशभावेनत्रसमन्वितम् ।
 ध्यानस्थं शङ्करं को वा समासादयितुं क्षमः ॥ २० ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र सभ्रीभ्यां संयुता शिवा ।
 जगाम शिवपूजार्थं नीत्वा पुष्पाण्यनेकशः ॥ २१ ॥
 पृथिव्यां यादृशं लोकेः सौन्दर्यं वार्यते मडत् ।
 तत्सर्वमधिकं तस्यां पार्वत्यामस्ति निश्चितम् ॥ २२ ॥
 आर्तवाणि सुपुष्पाणि धृतानि च तथा यदा ।
 तत्सौन्दर्यं कथं वार्यमपि वर्षशतैरपि ॥ २३ ॥
 यदा शिवसमीपे तु गता सा पर्वतात्मजा ।
 तदैव शङ्करो ध्यानं त्यक्त्वा क्षणमवस्थितः ॥ २४ ॥
 तच्छिद्रं प्राप्य मदनः प्रथमं उर्ध्वेन तु ।
 भाणेन उर्ध्वयामास पार्श्वस्थं यन्द्रशेखरम् ॥ २५ ॥
 शृङ्गारैश्च तदा भावैः सञ्छिता पार्वती उरम् ।
 जगाम कामसाढाय्ये मुने सुरभिणा सड ॥ २६ ॥

तदैवाकृष्य तस्यापं रुच्यर्थं शूलधारिणः ।
 द्रुतं पुष्पशरं तस्मै स्मरोऽमुञ्चत्यसुसंयतः ॥ २७ ॥
 यथा निरन्तरं नित्यमागच्छति तथा शिवम् ।
 तं नमस्कृत्य तत्पूजां कृत्वा तत्पुरतः स्थिता ॥ २८ ॥
 सा दृष्टा पार्वती तत्र प्रभुणा गिरिशेन छि ।
 विवृण्वती तदाङ्गानि स्त्रीस्वभावात्सुलज्जया ॥ २९ ॥
 सुसंस्मृत्य वरं तस्या विधिदत्तं पुरा प्रभुः ।
 शिवोऽपि वर्षायामास तदङ्गानि मुदा भुने ॥ ३० ॥
 शिव उवाच ।
 किं मुपं किं शशाङ्कश्च किं नेत्रे योत्यवे य किम् ।
 भ्रुकुट्यौ धनुषी चैते कन्दर्पस्य महात्मनः ॥ ३१ ॥
 अधरः किं यं विभ्रं किं किं नासा शुक्यञ्चुका ।
 किं स्वरः कोडिलालापः किं मध्यं याथ वेदिका ॥ ३२ ॥
 किं गतिर्वर्ण्यते ह्यस्याः किं गुपं वर्ण्यते मुहुः ।
 पुष्पाणि किं यं वर्ण्यन्ते वस्त्राणि यं तथा पुनः ॥ ३३ ॥
 लावित्यं यारु यत्सृष्टौ तदेकत्र विनिर्मितम् ।
 सर्वथा रमणीयानि सर्वाङ्गानि न संशयः ॥ ३४ ॥
 अहो धन्यतरा येयं पार्वत्यद्भुतरूपिणी ।
 येतत्समा न त्रैलोक्ये नारी कापि सुवृषिणी ॥ ३५ ॥
 सुलावर्ण्यनिधिश्चेयमद्भुताङ्गानि भिन्नती ।
 विमोहिनी मुनीनां यं महासुप्रविवर्धिनी ॥ ३६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एत्येवं वर्णयित्वा तु तदङ्गानि मुहुर्मुहुः ।
 विधिदत्तवराध्यासाद्भ्रुरस्तु विरराम ह ॥ ३७ ॥
 उस्तं वस्त्रान्तरे यावदथालयत शङ्करः ।
 स्त्रीस्वभावाच्च सा तत्र लज्जिता दूरतो गता ॥ ३८ ॥
 विवृण्वती निजाङ्गानि पश्यन्ती यं मुहुर्मुहुः ।

सुवीक्षणीर्मडाभोदात्सुस्मिताभूच्छिवा मुने ॥ ३९ ॥

अेवं येष्टां तदा दृष्ट्वा शम्भुर्मोडमुपागतः ।

उवाच वयनं वैवं महावीलो मडेश्वरः ॥ ४० ॥

अस्या दर्शनमात्रेण महानन्दो भवत्यलम् ।

यदाविद्गनमेतस्याः कुर्यां किन्तु ततः सुषुप्तम् ॥ ४१ ॥

क्षणमात्रं विचार्येत्यं सम्भूज्य गिरिजं ततः ।

प्रभुद्धः स महायोगी सुविरक्तो जगाविति ॥ ४२ ॥

किं जातं यदितं चित्रं किमहं मोडमागतः ।

कामेन विद्वृतश्चाद्य भूत्वापि प्रभुरीश्वरः ॥ ४३ ॥

शश्वरोऽहं यदीच्छेयं पराद्गुणस्पर्शनं भव ।

तर्हि कोऽन्योऽक्षमः क्षुद्रः किं किं नैव करिष्यति ॥ ४४ ॥

अेवं वैराग्यमासाद्य पर्यङ्गसादनं य तत् ।

वारयामास सर्वात्मा परेशः किं पतेद्विह ॥ ४५ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीये पार्वतीभएऽे कामकुतविकारवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥

२.३.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीयः पार्वतीभएऽे

२.३.१९. अेकोनविंशोऽध्यायः । शिवेन कामदेवविनाशः ।

नारद उवाच ।

ब्रह्मन्विधे महाभाग किं जातं तदनन्तरम् ।

कथय त्वं प्रसादेन तां कथां पापनाशिनीम् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

श्रूयतां सा कथा तात यज्जातं तदनन्तरम् ।

तव स्नेहात्प्रवक्ष्यामि शिवलीलां मुदावहाम् ॥ २ ॥

धैर्यस्य व्यसनं दृष्ट्वा महायोगी मडेश्वरः ।

विश्विचिन्त मनस्येव विस्मितोऽति ततः परम् ॥ ३ ॥

शिव उवाच ।

किमु विद्वाः समुत्पन्नाः कुर्वतस्तप उत्तमम् ।

केन मे विद्वत् चित्तं कृतमत्र कुकर्मिणा ॥ ४ ॥

कुवर्णनं मया प्रीत्या परस्त्र्युपरि वै कृतम् ।

जातो धर्मविरोधोऽत्र श्रुतिसीमा विलङ्घिता ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

विचिन्त्येत्थं महायोगी परमेशः सतां गतिः ।

दृशो विलोकयामास परितः शङ्कितस्तदा ॥ ६ ॥

वामभागे स्थितं कामं ददृशाङ्कष्टभाषकम् ।

स्वशरं क्षेमुकामं छि गर्वितं मूढथेतसम् ॥ ७ ॥

तं दृष्ट्वा तादृशं कामं गिरीशस्य परात्मनः ।

सञ्जातः क्रोधसम्मर्दस्तत्क्षणादपि नारद ॥ ८ ॥

कामः स्थितोऽन्तरिक्षे स धृत्वा तत्सशरं धनुः ।

चिक्षेपास्त्रं दुर्निवारममोघं शङ्करे मुने ॥ ९ ॥

अभूवामोघमस्त्रं तु मोघं तत्परमात्मनि ।

समशाम्यत्ततस्तस्मिन्सङ्कुब्धे परमेश्वरे ॥ १० ॥

मोघीभूते शिवे स्वेऽस्त्रे भयमापाशु मन्मथः ।

यकम्पे य पुरः स्थित्वा दृष्ट्वा मृत्युञ्जयं प्रभुम् ॥ ११ ॥

सस्मार त्रिदशा-सर्वा-शकादी-भयविह्वलः ।

स स्मरो मुनिशार्दूल स्वप्रयासे निरर्थके ॥ १२ ॥

कामेन सुस्मृता देवाः शकाधास्ते मुनीश्वर ।

आययुः सकलास्ते छि शम्भुं नत्वा य तुष्टुवुः ॥ १३ ॥

स्तुतिं कुर्वत्सु देवेषु कुद्दस्याति उरस्य छि ।

तृतीयात्तस्य नेत्राद्वै निस्ससार ततो मछान् ॥ १४ ॥

ललाटमध्यगात्तस्मात्सवह्निर्द्रुतसम्भवः ।

जज्वालोर्ध्वशिषो दीमः प्रलयाग्निसमप्रभः ॥ १५ ॥

उत्पत्य गगने तूर्णं निपत्य धरणी तले ।

भ्रामं भ्रामं स्वपरितः पपात मेदिनीं परि ॥ १६ ॥

भस्मसात्कृतवान्साधो मदनं तावदेव छि ।

यावय्य मरुतां वायः क्षम्यतां क्षम्यतामिति ॥ १७ ॥

उते तस्मिन्स्मरे वीरे देव द्युभमुपागताः ।

रुरुद्वृषिब्रह्माश्चातिशोशन्तः किमभूदिति ॥ १८ ॥

श्वेताङ्गा विहृतात्मा च गिरिराजसुता तदा ।

जगाम मन्दिरं स्वं च समादाय सप्तीजनम् ॥ १९ ॥

क्षणमात्रं रतिस्तत्र विसंज्ञा साभवत्तदा ।

भर्तृमृत्युजङ्घनेन पतिता सा मृता एव ॥ २० ॥

जातायां यैव संज्ञायां रतिरत्यन्तविह्वला ।

विललाप तदा तत्रोच्यरन्ती विविधं वचः ॥ २१ ॥

रतिरुवाच ।

किं करोमि क्व गच्छामि किं कृतं दैवतैरिह ।

मत्स्वामिनं समाहूय नाशयामासुरुद्धतम् ॥ २२ ॥

डा डा नाथ स्मर स्वामिन्प्राणप्रिय सुभप्रद ।

एतं तु किमभूदत्र डा डा प्रिय प्रियेति च ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्थं विलपती सा तु वदन्ती बहुधा वचः ।

उस्तौ पादौ तदास्फाल्य केशानत्रोटयत्तदा ॥ २४ ॥

तद्विलापं तदा श्रुत्वा तत्र सर्वे वनेयराः ।

अभवन्द्भिताः सर्वे स्थावरा अपि नारद ॥ २५ ॥

येतस्मिन्नन्तरे तत्र देवाः शङ्काद्योऽभिलाः ।

रतिमृशुः समाश्वास्य संस्मरन्तो मञ्जेश्वरम् ॥ २६ ॥

देवा उच्युः ।

किञ्चिद्भस्म गृहीत्वा तु रक्ष यत्नाद्भयं त्यज ।

शुवयिष्यति स स्वामी लप्स्यसे त्वं पुनः प्रियम् ॥ २७ ॥

सुभदाता न कोऽप्यस्ति द्युभदाता न कश्चन ।

सर्वोऽपि स्वकृतं भुङ्क्ते देवान् शोचसि वै वृथा ॥ २८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याश्चास्य रतिं देवाः सर्वे शिवमुपागताः ।

सुप्रसाद्य शिवं भक्त्या वयनं येदमब्रुवन् ॥ २९ ॥

देवा उचुः ।

भगवन् श्रूयतामेतद्भयनं नः शुभं प्रभो ।

कृपां कृत्वा भडेशान शरणागतवत्सल ॥ ३० ॥

सुविचारय सुप्रीत्या कृतिं कामस्य शङ्कर ।

कामेनैतत्कृतं यत्र न स्वार्थं तन्मडेश्वर ॥ ३१ ॥

दृष्टेन पीडितैर्देवैस्तारकेषाभिलैर्विभो ।

कर्म तत्कारितं नाथ नान्यथा विद्धि शङ्कर ॥ ३२ ॥

रतिरेकाडिनी देव विलापं दुःभिता सती ।

करोति गिरिश त्वं य तामाश्वासय सर्वद ॥ ३३ ॥

संडारं कर्तुं कामोऽसि कोपेनानेन शङ्कर ।

दैवतैः सड सर्वेषां उतवांस्तं यदिति स्मरम् ॥ ३४ ॥

दुःखं तस्या रतेर्दृष्ट्वा नष्टप्रायाश्च देवताः ।

तस्मात्त्वया य कर्तव्यं रत्याशशोकापनोदनम् ॥ ३५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याकण्य वयस्तेषां प्रसन्नो भगवान् शिवः ।

देवानां सकलानां य वयनं येदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

शिव उवाच ।

देवाश्च ऋषयः सर्वे मद्रयः शृणुतादरात् ।

मत्कोपेन य यज्जातं तत्तथा नान्यथा भवेत् ॥ ३७ ॥

अनङ्गस्तावदेव स्यात्कामो रतिपतिः प्रभुः ।

यावद्यावतरेत्कृष्णो धरण्यां रुक्मिणीपतिः ॥ ३८ ॥

द्वारकायां यदा स्थित्वा पुत्रानुत्पादयिष्यति ।

तदा कृष्णस्तु रुक्मिण्यां काममुत्पादयिष्यति ॥ ३९ ॥

प्रधुम्नं नाम तस्यैव भविष्यति न संशयः ।

जातमात्रं तु तं पुत्रं शम्भरः संहरिष्यति ॥ ४० ॥

हृत्वा प्रास्य समुद्रं तं शम्भरो दानवोत्तमः ।
मृतं ज्ञात्वा वृथा मूढो नगरं स्वं गमिष्यति ॥ ४१ ॥

तावस्य नगरं तस्य रते स्थेयं यथासुभम् ।
तत्रैव स्वपतेः प्राप्तिः प्रद्युम्नस्य भविष्यति ॥ ४२ ॥

तत्र कामो मिलित्वा तं हत्वा शम्भरमाहवे ।
भविष्यति सुभी देवाः प्रद्युम्नाप्यः स्वकामिनीम् ॥ ४३ ॥

तदीयं यैव यद् द्रव्यं नीत्वा स नगरं पुनः ।
गमिष्यति तथा सार्धं देवाः सत्यं वयो मम ॥ ४४ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एति श्रुत्वा वयः शम्भोर्देवा उच्युः प्राणम्य तम् ।
किञ्चिद्दुःखवसिताश्रिते करौ बद्ध्वा नताङ्गकाः ॥ ४५ ॥

देवा उच्युः ।
देवदेव महादेव करुणासागर प्रभो ।
शीघ्रं जुवय कामं त्वं रक्ष प्राणान् स्तेर्द्धर ॥ ४६ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एत्याकल्प्यभिरवयः प्रसन्नः परमेश्वरः ।
पुनर्भभाषे करुणासागरः सकलेश्वरः ॥ ४७ ॥

शिव उवाच ।
उे देवाः सुप्रसन्नोऽस्मि जुवयिष्यामि यान्तरे ।
कामः स मद्गणो भूत्वा विहरिष्यति नित्यशः ॥ ४८ ॥

नाप्येयमिदमाप्यानं कस्यचित्पुरतः सुराः ।
गच्छत स्वस्थलं द्रुपं नाशयिष्यामि सर्वतः ॥ ४९ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एत्युक्त्वान्तर्दधे रुद्रो देवानां स्तुवतां तदा ।
सर्वे देवाः सुप्रसन्ना बभूवुर्गतविस्मयाः ॥ ५० ॥

ततस्तां य समाश्रास्य रुद्रस्य वयने स्थिताः ।
उक्त्वा वयस्तदीयं य स्वं स्वं धाम ययुर्मुने ॥ ५१ ॥
कामपत्नी समादिष्टे नगरं सा गता तदा ।

प्रतीक्षमाणा तं कालं रुद्रादिष्टं मुनीश्वर ॥ ५२ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये कामनाशवर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥
२.३.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.२०. विंशोऽध्यायः । वडवानलयरितम् ।

नारद उवाच ।

विधे नेत्रसमुद्भूतवह्निज्वाला हरस्य सा ।

गता कुत्र वद त्वं तच्चरितं शशिभौलिनः ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

यदा भस्म यकाराशु तृतीयनयनानलः ।

शम्भोः कामं प्रज्ज्वाल सर्वतो विह्वलस्तदा ॥ २ ॥

डाडाकारो मळानासीत् त्रैलोक्ये सयरार्यरे ।

सर्वे देवर्षयस्तात शरणां मां ययुर्द्रुतम् । ३ ॥

सर्वे निवेदयामासुस्तद्गुणं मख्यमाहुवाः ।

सुप्रणम्य सुसंस्तूय करौ बद्ध्वा नताननाः ॥ ४ ॥

तच्छ्रुत्वाडं शिवं स्मृत्वा तद्धेतुं सुविमृश्य य ।

गतस्तत्र विनीतात्मा त्रिलोकावनडेतवे ॥ ५ ॥

सन्दग्धुकामः स शुचिर्ज्वालामालातिदीपितः ।

स्तम्भितोऽरं मया शम्भुप्रसादात्सुतेजसा ॥ ६ ॥

अथ क्रोधमयं वह्निं दग्धुकामं जगत्त्रयम् ।

वाडवं तमर्कषं य सौम्यज्वालामुष्णं मुने ॥ ७ ॥

तं वाडवतनुमडं समादाय शिवेच्छया ।

सागरं समगां लोकछिताय जगतां पतिः ॥ ८ ॥

आगतं मां समालोक्य सागरस्साञ्जलिर्मुने ।

धृत्वा य पौरुषं रुपमागतः सन्निधिं मम ॥ ९॥

सुप्रणम्याथ मां सिन्धुः संस्तूय य यथाविधि ।
स मामुवाय सुप्रीत्या सर्वलोकपितामहम् ॥ १० ॥

सागर उवाच ।

किमर्थमागतोऽसि त्वं ब्रह्मन्त्राणिलाधिप ।
तन्निदेशय सुप्रीत्या मत्वा मां य स्वसेवकम् ॥ ११ ॥

अथाहं सागरवचः श्रुत्वा प्रीतिपुरस्सरम् ।
प्रावोचं शङ्करं स्मृत्वा लौकिकं छितमावहन् ॥ १२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु तात महाधीमन्सर्वलोकछितावल ।
वच्यहं प्रीतितःसिन्धो शिवेच्छाप्रेरितो हृदा ॥ १३ ॥

अयं क्रोधी मलेशस्य वाऽवात्मा महाप्रभुः ।
दग्ध्वा कामं द्रुतं सर्वं दग्धुकामोऽभवत्ततः ॥ १४ ॥

प्रार्थितोऽहं सुरैः शीघ्रं पीडितैः शङ्करेच्छया ।
तत्रागत्य द्रुतं तं वै तात स्तम्भितवान् शुचिम् ॥ १५ ॥

वाऽवं रुपमाधत्त तमाद्यागतोऽत्र ह ।
निर्दिशामि जलाधार त्वामहं करुणाकरः ॥ १६ ॥

अयं क्रोधी मलेशस्य वाऽवं रुपमाश्रितः ।
ज्वालामुषस्त्वया धार्यो यावदाभूतसम्भवम् ॥ १७ ॥

यदात्राहं समागम्य वत्स्यामि सरितां पते ।
तदा त्वया परित्याज्यः क्रोधोऽयं शाङ्करोऽद्भुतः ॥ १८ ॥

भोजनं तोयमेतस्य तव नित्यं भविष्यति ।
यत्नादेवावधार्योऽयं यथा नोपैति यान्तरम् ॥ १९ ॥

धृत्युक्तो हि मया सिन्धुरङ्गीयके तदा ध्रुवम् ।
ग्रहीतुं वाऽवं वह्निं रौद्रं याशक्यमन्यतः ॥ २० ॥

ततः प्रविष्टो जलधौ स वाऽवतनुः शुचिः ।
वार्योघान्सुदहंस्तस्य ज्वालामालाभिदीपितः ॥ २१ ॥

ततःसन्तुष्टयेतस्कः स्वं धामाहं गतो मुने ।

अन्तर्धानमगात्सिन्धुर्दिव्यरूपः प्रणम्य माम् ॥ २२ ॥

स्वास्थ्यं प्राप जगत्सर्वं निर्मुक्तं तद्भवाम्बयात् ।

देवा बभूवुः सुप्तिनो मुनयश्च महाभुने ॥ २३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएडे वऽवानलचरितवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥
२.३.२० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएडे

२.३.२१. ओकविंशोऽध्यायः । पार्वत्यै नारदोपदेशः ।

नारद उवाच ।

विधे तात महाप्राज्ञ विष्णुशिष्य त्रिलोककृत् ।

अद्भुतेयं कथा प्रोक्ता शङ्करस्य महात्मनः ॥ १ ॥

भस्मीभूते स्मरे शम्भुतृतीयनयनाग्निना ।

तस्मिन्प्रविष्टे जलधौ वद त्वं किमभूत्ततः ॥ २ ॥

किं यकार ततो देवी पार्वती कुधरात्मजा ।

गता कुत्र सप्तीभ्यां सा तद्गदाद्य ध्यानिधे ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु तात महाप्राज्ञ यरितं शशिमौलिनः ।

महोत्तिकारकरथैव स्वामिनो मम यादरात् ॥ ४ ॥

यदादृष्ट्यभ्भुनेत्रोद्भवो छि मदनं शुचिः ।

महाशब्दोऽद्भुतोऽभूद्वै येनाकाशः प्रपूरितः ॥ ५ ॥

तेन शब्देन महता कामं दग्धं समीक्ष्य च ।

सप्तीभ्यां सड भीता सा यथौ स्वगृडमाकुला ॥ ६ ॥

तेन शब्देन छिमवान्परिवारसमन्वितः ।

विस्मितोऽभूदतिक्लिष्टः सुतां स्मृत्वा गतां ततः ॥ ७ ॥

जगाम शोकं शैलेशो सुतां दृष्ट्वातिविह्वलाम् ।

रुदन्तीं शम्भुविरडादाससाद्यायवेश्वरः ॥ ८ ॥

आसाद्य पाणिना तस्या मार्जयन्नयनद्वयम् ।

मा बिभीछि शिवेऽरोदीरित्युक्त्वा तां तदाग्रहीत् ॥ ९ ॥

क्रोडे कृत्वा सुतां शीघ्रं छिमवानयवेश्वरः ।

स्वमालयमथानिन्ये सान्त्वयन्नतिविह्वलाम् ॥ १० ॥

अन्तर्हिते स्मरं दग्ध्वा उरे तद्विरडास्थिवा ।

विकलाभूद् भृशं सा वै लेभे शर्म न कुत्रयित् ॥ ११ ॥

पितुर्गुहं तदा गत्वा मिलित्वा मातरं शिवा ।

पुनर्जातं तदा मेने स्वात्मानं सा धरात्मजा ॥ १२ ॥

निनिन्द य स्वरूपं सा डा उतास्मीत्यथाब्रवीत् ।

सभीभिर्बोधिता यापि न बुभोध गिरीन्द्रजा ॥ १३ ॥

स्वपती य पिबन्ती य सा स्नाती गच्छती शिवा ।

तिष्ठन्ती य सपीमध्ये न किञ्चित्सुभमाप उ ॥ १४ ॥

धिक्स्वरूपं मदीयं य तथा जन्म य कर्म य ।

एति भ्रुवन्ती सततं स्मरन्ती उरयेष्टितम् ॥ १५ ॥

अेवं सा पार्वती शम्भुविरडोऽखिलष्टमानसा ।

सुभं न लेभे किञ्चिद्ब्राह्मवीच्छिवशिवेति य ॥ १६ ॥

निवसन्ती पितुर्गुहे पिनाकिगतयेतना ।

शुशोयाथ शिवा तात मुमोह य मुहुर्मुहुः ॥ १७ ॥

शैलाधिराजोऽप्यथ मेनकापि

मैनाकमुप्यास्तनयाश्च सर्वे ।

तां सान्त्वयामासुरदीनसत्त्वा

उरं विसस्मार तथापि नो सा ॥ १८ ॥

अथ देवमुने धीमन्धिमवत्प्रस्तरे तदा ।

नियोजितो बलभिदागमस्त्वं कामयारतः ॥ १९ ॥

ततस्त्वं पूजितस्तेन भूधरेण महात्मना ।

कुशलं पृष्ट्वांस्तं वै तदाविष्टो वरासने ॥ २० ॥

ततः प्रोवाय शैवेशः कन्यायस्त्रितमादितः ।

उरसेवान्वितं कामदहनं च उरेण उ ॥ २१ ॥

श्रुत्वावोथो मुने त्वं तु तं शैवेशं शिवं भज ।
तमामन्थोदतिष्ठस्त्वं संस्मृत्य मनसा शिवम् ॥ २२ ॥

तं समुत्सृज्य रजसि कालीं तामगमस्त्वरा ।
लोकोपकारको ज्ञानी त्वं मुने शिववल्लभः ॥ २३ ॥

आसाध कालीं सम्बोध्य तद्धिते स्थित आदरात् ।
अवोचस्त्वं वयस्तथ्यं सर्वेषां ज्ञानिनां वरः ॥ २४ ॥

नारद उवाच ।
शृणु कालि वयो मे हि सत्यं वय्मि दयारतः ।
सर्वथा ते हितकरं निर्विकारं सुकामदम् ॥ २५ ॥

सेवितश्च महादेवस्त्वयेऽतपसा विना ।
गर्ववत्या यदध्वंसीद्दीनानुग्रहकारकः ॥ २६ ॥

विरक्तश्च स ते स्वामी महायोगी भूषणरः ।
विसृष्ट्वा-स्मरं दग्ध्वा त्वां शिवे भक्तवत्सलः ॥ २७ ॥

तस्मात्त्वं सुतपोयुक्ता शिरमाराधयेश्चरम् ।
तपसा संस्कृतां रुद्रः स द्वितीयां करिष्यति ॥ २८ ॥

त्वं यापि शङ्करं शम्भुं न त्यक्ष्यसि कदायन ।
नान्यं पतिं उदादेवि त्रीष्यसि शिवादृते ॥ २९ ॥

ब्रह्मोवाच ।
इत्याकण्यवयस्ते हि मुने सा भूधरात्मजा ।
किञ्चिदुच्छ्वसिता काली प्राड त्वां साञ्जलिर्मुदा ॥ ३० ॥

शिवोवाच ।
त्वं तु सर्वज्ञ जगतामुपकारकर प्रभो ।
रुद्रस्याराधनार्थाय मन्त्रं देहि मुने हि मे ॥ ३१ ॥

न सिध्यति क्रिया कापि सर्वेषां सद्गुरुं विना ।
मया श्रुता पुरा सत्यं श्रुतिरेषा सनातनी ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
इति श्रुत्वा वयस्तस्याः पार्वत्या मुनिसत्तमः ।

पञ्चाक्षरं शम्भुमन्त्रं विधिपूर्वमुपादिशः ॥ ३३ ॥

अवोचश्च वयस्तां त्वं श्रद्धामुत्पाद्यन्मुने ।

प्रभावं मन्त्रराजस्य तस्य सर्वाधिकं मुने ॥ ३४ ॥

नारद उवाच ।

शृणु देवि मनोरस्य प्रभावं परमाद्भुतम् ।

यस्य श्रवणमात्रेण शङ्करः सुप्रसीदति ॥ ३५ ॥

मन्त्रोऽयं सर्वमन्त्राणामधिराजश्च कामदः ।

भुक्तिमुक्तिप्रदोऽत्यन्तं शङ्करस्य महाप्रियः ॥ ३६ ॥

सुभगे येन जप्तेन विधिना सोऽचिराद् द्रुतम् ।

आराधितस्ते प्रत्यक्षो भविष्यति शिवो ध्रुवम् ॥ ३७ ॥

चिन्तयन्ती च तद्रूपं नियमस्था शराक्षरम् ।

जप मन्त्रं शिवे त्वं हि सन्तुष्यति शिवो द्रुतम् ॥ ३८ ॥

अेवं कुरु तपः साध्वि तपःसाध्यो मछेश्वरः ।

तपस्येव इदं सर्वैः प्राप्यते नान्यथा क्वचित् ॥ ३९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवमुक्त्वा तदा कालीं नारद त्वं शिवप्रियः ।

यादृच्छिकोऽगमस्त्वं तु स्वर्गं देवछिते रतः ॥ ४० ॥

पार्वती च तदा श्रुत्वा वचनं तव नारद ।

सुप्रसन्ना तदा प्राप पञ्चाक्षरमनूत्तमम् ॥ ४१ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे छ्द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे नारदोपदेशो नामैकविंशोऽध्यायः ॥

२.३.२१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

छ्द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.२२. द्वाविंशोऽध्यायः । पार्वतीतपोवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

त्वयि देवमुने याते पार्वती लृष्टमानसा ।
तपःसाध्यं हरं मेने तपोऽर्थं मन आदधे ॥ १ ॥

ततः सभ्यौ समादाय जयां च विजयां तथा ।
मातरं पितरं यैव सभ्यीभ्यां पर्यपृच्छत ॥ २ ॥

प्रथमं पितरं गत्वा छिमवन्तं नगेश्वरम् ।
पर्यपृच्छत्सुप्राणभ्य विनयेन समन्विता ॥ ३ ॥

सभ्यावूचतुः -

छिमवन् श्रूयतां पुत्रीवयनं कथ्यतेऽधुना ॥

सा स्वयं यैव देवस्य रूपस्यापि तथा पुनः । ४ ॥

भवतो छि कुलस्यास्य साङ्ग्यं कर्तुमिच्छति ।
तपसा साधनीयोऽसौ नान्यथा दृश्यतां प्रजेत् ॥ ५ ॥

तस्माभ्य पर्यतश्चेष्ट देयाज्ञा भवताधुना ।
तपः करोतु गिरिजा वनं गत्वेति सादरम् ॥ ६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

छत्येवं च तदा पृष्टः सभ्यीभ्यां मुनिसत्तम ।
पार्वत्या सुविचार्याथ गिरिराजोऽब्रवीद्विदम् ॥ ७ ॥

छिमालय उवाच ।

मङ्ग्यं च रोच्यतेऽत्यर्थं मेनाथै रुच्यतां पुनः ।
यथेदं भवितव्यं च किमतः परमुत्तमम् ॥ ८ ॥

साङ्ग्यं तु मदीयस्य कुलस्य च न संशयः ।
मात्रे तु रुच्यते येद्वै ततः शुभतरं नु किम् ॥ ९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

छत्येवं वयनं पित्रा प्रोक्तं श्रुत्वा तु ते तदा ।
जग्मतुर्मातरं सभ्यौ तदाज्ञामे तथा सः ॥ १० ॥

गत्वा तु मातरं तस्याः पार्वत्यास्ते च नारद ।
सुप्राणभ्य करो भध्वोचतुर्वयनमादरात् ॥ ११ ॥

सभ्यावूचतुः

मातस्त्वं वयनं पुत्र्याः शृणु देवि नमोऽस्तु ते ॥

सुप्रसन्नतया तद्वै श्रुत्वा कर्तुमिडासि । १२ ॥

तमुकामा तु ते पुत्री शिवार्थं परमं तपः ।

प्रामानुष्ठा पितुश्चैव तुभ्यं य परिपृच्छति ॥ १३ ॥

धयं स्वरूपसाहस्यं कर्तुकामा पतिव्रते ।

त्वदाज्ञा यदि जायेत तप्यते य तथा तपः ॥ १४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा य ततःसाय्यौ तूष्णीमास्तां मुनीश्वर ।

नाङ्गीयकार मेना सा तद्ब्रह्मं भिन्नमानसा ॥ १५ ॥

ततः सा पार्वती प्राड स्वयमेवाथ मातरम् ।

करौ बद्ध्वा विनीतात्मा स्मृत्वा शिवपदाम्बुजम् ॥ १६ ॥

पार्वत्युवाच ।

मातस्तमुं गमिष्यामि प्रातः प्रामुं मधेश्वरम् ।

अनुजानीहि मां गन्तुं तपसेऽथ तपोवनम् ॥ १७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याकर्ण्य वयः पुत्र्या मेना द्रुभमुपागता ।

सोपाढूय तदा पुत्रीमुवाच विकला सती ॥ १८ ॥

मेनोवाच ।

दुःभितासि शिवे पुत्री तपस्तमुं पुरा यदि ।

तपश्चर गृहेऽथ त्वं न बहिर्गच्छ पार्वति ॥ १९ ॥

कुत्र यासि तपः कर्तुं देवाः सन्ति गृहे मम ।

तीर्थानि य समस्तानि क्षेत्राणि विविधानि य ॥ २० ॥

कर्तव्यो न लठः पुत्रि गन्तव्यं न बहिः क्वचित् ।

साधितं किं त्वया पूर्वं पुनः किं साधयिष्यसि ॥ २१ ॥

शरीरं कोमलं वत्से तपस्तु कठिनं मलत् ।

येतस्मात्तु त्वया कार्यं तपोऽत्र न बहिर्गच्छ ॥ २२ ॥

स्त्रीणां तपोवनगतिर्न श्रुता कामनार्थिनी ।

तस्मात्त्वं पुत्रि मा कार्षीः तपोऽर्थं गमनं प्रति ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्येव बलुधा पुत्री तन्मात्रा विनिवारिता ।
 संवदे न सुभं डिञ्चिद्विनाराध्य मधेश्वरम् ॥ २४ ॥
 तपोनिषिद्धा तपसे वनं गन्तुं य मेनया ।
 उेतुना तेन सोमेति नाम प्राप शिवा तदा ॥ २५ ॥
 अथ तां दृःभितां ज्ञात्वा मेना शैलप्रिया शिवाम् ।
 निदेशं सा ददौ तस्याः पार्वत्यास्तपसे मुने ॥ २६ ॥
 मातुराज्ञां य सम्प्राप्य सुव्रता मुनिसत्तम ।
 ततः स्वान्ते सुभं लेभे पार्वती स्मृतशङ्करा ॥ २७ ॥
 मातरं पितरं साथ प्रणिपत्य मुदा शिवा ।
 सप्तीभ्यां य शिवं स्मृत्वा तपस्तमुं समुद्रता ॥ २८ ॥
 छित्वा मतान्यनेकानि वस्त्राणि विविधानि य ।
 वल्कलानि धृतान्याशु भौञ्छुं बद्ध्वा तु शोभनाम् ॥ २९ ॥
 छित्वा डारं तथा यर्मं मृगस्य परमं धृतम् ।
 जगाम तपसे तत्र गङ्गावतरणं प्रति ॥ ३० ॥
 शम्भुना कुर्वता ध्यानं यत्र दग्धो मनोभवः ।
 गङ्गावतरणो नाम प्रस्थो डिमवतःस य ॥ ३१ ॥
 डरशून्योऽथ ददृशे स प्रस्थो डिमभूभृतः ।
 काल्या तत्रेत्य भोस्तात पार्वत्या जगदम्भया ॥ ३२ ॥
 यत्र स्थित्वा पुरा शम्भुः तमवान्दुस्तरं तपः ।
 तत्र क्षणं तु सा स्थित्वा बभूव विरुद्धिता ॥ ३३ ॥
 डा डरेति शिवा तत्र रुदन्ती सा गिरेः सुता ।
 विललापातिदुःभार्ता चिन्ताशोकसमन्विता ॥ ३४ ॥
 ततश्चिरेण सा मोडं धैर्यात्संस्तभ्य पार्वती ।
 नियमायाभवत्तत्र दीक्षिता डिमवत्सुता ॥ ३५ ॥
 तपश्चकार सा तत्र शृङ्गितीर्थे मडोत्तमे ।
 गौरीशिभर नामासीत्तपःकरणाद्धि तत् ॥ ३६ ॥
 सुन्दराश्च द्रुमास्तत्र पवित्राश्शिवया मुने ।
 आरोपिताः परीक्षार्थं तपसः कृलभागिनः ॥ ३७ ॥

भूमिशुद्धिं ततः कृत्वा वेदीं निर्माय सुन्दरी ।
 तथा तपःसमारब्धं मुनीनामपि दृष्ट्वरम् ॥ ३८ ॥
 विगृह्य मनसा सर्वाणीन्द्रियाणि सडाशु सा ।
 समुपस्थानिके तत्र यकार परमं तपः ॥ ३९ ॥
 ग्रीष्मे य परितो वह्निं प्रज्वलन्तं द्दिवानिशम् ।
 कृत्वा तस्थौ य तन्मध्ये सततं जपती मनुम् ॥ ४० ॥
 सततं यैव वर्षासु स्थण्डिले सुस्थिरासना ।
 शिलापृष्ठे य संसिक्ता बभूव जलधारया ॥ ४१ ॥
 शीते जलान्तरे शश्वत्तस्थौ सा भक्तितत्परा ।
 अनाकारातपत्तत्र नीलारेषु निशासु य ॥ ४२ ॥
 अेवं तपः प्रकुर्वाणा पञ्चाक्षरजपे रता ।
 दध्यौ शिवं शिवा तत्र सर्वकामकृलप्रदम् ॥ ४३ ॥
 स्वारोपितान् शुभा-वृक्षा-सम्पीभिस्सिञ्चती मुदा ।
 प्रत्यहं सावकाशे सा तत्रातिथ्यमकल्पयत् ॥ ४४ ॥
 वातश्चैव तथा शीतवृष्टिश्च विविधा तथा ।
 दृस्योऽपि तथा धर्मस्तथा सेडे सुचित्तया ॥ ४५ ॥
 दुःखं य विविधं तत्र गणितं न तयागतम् ।
 केवलं मन आधाय शिवे सासीत्स्थिता मुने ॥ ४६ ॥
 प्रथमं कृलभोगेन द्वितीयं पार्श्वभोजनैः ।
 तपः प्रकुर्वती देवी कृमान्नि-येऽमिताः समाः ॥ ४७ ॥
 ततः पार्श्वेऽपि शिवा निरस्य डिभवत्सुता ।
 निराकाराभवद्देवी तपश्चरणासंरता ॥ ४८ ॥
 आकारे त्यक्त्वापार्श्वभूधस्माद्धिमवतः सुता ।
 तेन देवैरपार्श्वेति कथिता नामतः शिवा ॥ ४९ ॥
 अेकपादस्थिता सासीच्छिवं संस्मृत्य पार्वती ।
 पञ्चाक्षरं जपन्ती य मनुं तेपे तपो मडत् ॥ ५० ॥
 यीरवल्कलसंवीता जटासङ्घातधारिणी ।

शिवचिन्तनसंज्ञा जिगाय तपसा मुनीन् ॥ ५१ ॥

अेवं तस्यास्तपस्यन्त्या चिन्तयन्त्या महेश्वरम् ।

त्रीणि वर्षसहस्राणि जग्मुः कात्यास्तपोवने ॥ ५२ ॥

षष्टिवर्षसहस्राणि यत्र तेपे तपो हरः ।

तत्र क्षणमथोषित्वा चिन्तयामास सा शिवा ॥ ५३ ॥

नियमस्थां महादेव किं मां जानासि नाधुना ।

येनाहं सुखिरं तेन नानुयाता तपोरता ॥ ५४ ॥

लोके वेदे य गिरिशो मुनिभिर्गीयते सदा ।

शङ्करः स हि सर्वज्ञः सर्वात्मा सर्वदर्शनः ॥ ५५ ॥

सर्वभूतिप्रदो देवः सर्वभावानुभावनः ।

भक्ताभीष्टप्रदो नित्यं सर्वकलेशनिवारणः ॥ ५६ ॥

सर्वकामान्परित्यज्य यदि याहं वृषध्वजे ।

अनुरक्ता तदा सोऽत्र सम्प्रसीदतु शङ्करः ॥ ५७ ॥

यदि नारदतन्त्रोक्तमन्त्रो जमः शराक्षरः ।

सुभक्त्या विधिना नित्यं सम्प्रसीदतु शङ्करः ॥ ५८ ॥

यदि भक्त्या शिवस्याहं निर्विकारा यथोदितम् ।

सर्वेश्वरस्य यात्यन्तं सम्प्रसीदतु शङ्करः ॥ ५९ ॥

अेवं चिन्तयती नित्यं तेपे सा सुखिरं तपः ।

अधोमुष्ठी निर्विकारा जटावल्कलधारिणी ॥ ६० ॥

तथा तथा तपस्तमं मुनीनामपि दृष्ट्वरम् ।

स्मृत्वा य पुरुषास्तत्र परमं विस्मयं गताः ॥ ६१ ॥

तत्तपोदर्शनार्थं हि समाजग्मुश्च तेऽप्लिलाः ।

धन्यान्निजान्मन्यमाना जगदुश्चेति सम्मताः ॥ ६२ ॥

महतां धर्मवृद्धेषु गमनं श्रेय उच्यते ।

प्रमाणं तपसो नास्ति मान्यो धर्मःसदा बुधैः ॥ ६३ ॥

श्रुत्वा दृष्ट्वा तपोऽस्यास्तु किमन्यैः कियते तपः ।

अस्मात्तपोऽधिकं लोके न भूतं न भविष्यति ॥ ६४ ॥

जल्पन्त षति ते सर्वे सुप्रशस्य शिवातपः ।

जग्मुः स्वं धाम मुद्विताः कठिनाङ्गाश्च ये ह्यपि ॥ ६५ ॥

अन्यच्छृणु मर्षे त्वं प्रभावं तपसोऽधुना ।

पार्वत्या जगदम्बायाः पराश्चर्यकरं मउत् ॥ ६६ ॥

तदाश्रमगता ये य स्वभावेन विरोधिनः ।

तेऽप्यासँस्तत्रभावेण विरोधरछितास्तदा ॥ ६७ ॥

सिंहा गावश्च सततं रागाद्विदोषसंयुताः ।

तन्मछिन्ना य ते तत्र नाबाधन्त परस्परम् ॥ ६८ ॥

अथान्ये य मुनिश्रेष्ठ मार्जरा मूषकादयः ।

निसर्गाद्वैरिणो यत्र विड्विन्ते स्म न क्वचित् ॥ ६९ ॥

वृक्षाश्च सकृलास्तत्र तृणानि विविधानि य ।

पुष्पाणि य विचित्राणि तत्रासन्मुनिसत्तम ॥ ७० ॥

तद्धनं य तदा सर्वं कैलासेनोपमान्वितम् ।

जातं य तपसस्तस्याः सिद्धिउपमभूत्तदा ॥ ७१ ॥

षति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये पार्वतीतपोवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥

२.३.२२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.२३. त्रयोविंशोऽध्यायः । शिवेन पार्वतीसान्त्वनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अेवं तपत्यां पार्वत्यां शिवप्राप्तौ मुनीश्वर ।

शिरकालो व्यतीयाय प्रादुर्भूतो उरो न छि ॥ १ ॥

छिमालयस्तदागत्य पार्वतीं कृतनिश्चयाम् ।

सभार्यः ससुतामात्य उवाच परमेश्वरीम् ॥ २ ॥

छिमालय उवाच ।

मा षिधतां महाभागे तपसानेन पार्वती ।
 रुद्रो न दृश्यते आवे विरक्तो नात्र संशयः ॥ ३ ॥
 त्वं तन्वी सुकुमाराङ्गी तपसा य विमोहिता ।
 भविष्यसि न सन्देहः सत्यं सत्यं वदामि ते ॥ ४ ॥
 तस्माद्दुत्तिष्ठ यैहि त्वं स्वगुहं वरवर्णिनि ।
 किं तेन तव रुद्रेण येन दग्धः पुरा स्मरः ॥ ५ ॥
 अतो हि निर्विकारत्वात्त्वामादातुं वरां ढरः ।
 नागमिष्यति देवेशि तं कथं प्रार्थयिष्यसि ॥ ६ ॥
 गगनस्थो यथा यन्द्रो त्रडीतुं न हि शक्यते ।
 तथैव दुर्गमं शम्भुं जानीहि त्वमिहानघे ॥ ७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तथैव मेनया योक्ता तथा सख्याद्गिणा सती ।
 मेरुणा मन्दरेणैव मैनाडेन तथैव सा ॥ ८ ॥
 अवेमन्यैः क्षितिप्रैश्च डौञ्च्यादित्भिरनातुरा ।
 तथैव गिरिजा प्रोक्ता नानावाद्यविधायिभिः ॥ ९ ॥
 अवं प्रोक्ता यदा तन्वी सा सर्वैः तपसि स्थिता ।
 उवाच प्रहसन्त्येव हिमवन्तं शुचिस्मिता ॥ १० ॥
 पार्वत्युवाच ।
 पुरा प्रोक्तं मया तात मातः किं विस्मृतं त्वया ।
 अधुनापि प्रतिज्ञां य शृणुध्वं मम आन्धवाः ॥ ११ ॥
 विरक्तोऽसौ महादेवो येन दग्धो रुषा स्मरः ।
 तं तोषयामि तपसा शङ्करं भक्तवत्सलम् ॥ १२ ॥
 सर्वे भवन्तो गच्छन्तु स्वं स्वं धाम प्रदर्शिताः ।
 भविष्यत्येव तुष्टोऽसौ नात्र कार्या विचारणा ॥ १३ ॥
 दग्धो हि मदनो येन येन दग्धं गिरेर्वनम् ।
 तमानयिष्ये यात्रैव तपसा डेवलेन हि ॥ १४ ॥
 तपोभलेन महता सुसेव्यो हि सदाशिवः ।
 जानीध्वं हि महाभागाः सत्यं सत्यं वदामि वः ॥ १५ ॥

आभाष्य यैवं गिरिजा य मेनकां
 मैनाकबन्धुं पितरं हिमालयम् ।
 तूष्णीं बभूवाशु सुभाषिणी शिवा
 समन्दरं पर्वतराजबालिका ॥ १६ ॥
 जग्मुस्तथोक्ताः शिवया हि पर्वता
 यथागतेनापि विद्यक्षणास्ते ।
 प्रशंसमाना गिरिजां मुहुर्मुहुः
 सुविस्मिता डेमनगेश्वराद्याः ॥ १७ ॥
 गतेषु तेषु सूर्वेषु सञ्जीभिः परिवारिता ।
 तपस्तेपे तदधिकं परमार्थसुनिश्चया ॥ १८ ॥
 तपसा मलता तेन तप्तमासीञ्चरायरम् ।
 त्रैलोक्यं हि मुनिश्रेष्ठ सदेवासुरमानुषम् ॥ १९ ॥
 तदा सुरासुराः सर्वे यक्षकिन्नरयाराणाः ।
 सिद्धाःसाध्याश्च मुनयो विद्याधरमहोरगाः ॥ २० ॥
 सप्रजापतयश्चैव गुह्यकाश्च तथापरे ।
 कष्टात् कष्टतरं प्राप्ताः कारणां न विदुः स्म तत् ॥ २१ ॥
 सर्वे मिलित्वा शकाद्या गुरुमामन्त्र्य विह्वलाः ।
 सुमेरौ तप्तसर्वाङ्गा विधिं मां शरणां ययुः ॥ २२ ॥
 तत्र गत्वा प्राशम्याशु विह्वला नष्टसुत्विषः ।
 उच्युःसर्वे य संस्तूय ज्यैकपद्येन मां हि ते ॥ २३ ॥
 देवा उच्युः ।
 त्वया सृष्टमिदं सर्वं जगद्देतञ्चरायरम् ।
 सन्तप्तमति कस्माद्द्वै न ज्ञातं कारणां विभो ॥ २४ ॥
 तद् ब्रूहि कारणां ब्रह्मन् ज्ञातुमर्हसि नः प्रभो ।
 दग्धीभूततनून्देवान् त्वत्तो नाच्योऽस्ति रक्षकः ॥ २५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एत्याकण्य वयस्तेषामहं स्मृत्वा शिवं हृदा ।
 विचार्य मनसा सर्वं गिरिजायास्तपः क्लमम् ॥ २६ ॥

दग्धं विश्वमिति ज्ञात्वा तैः सर्वैरिह सादरात् ।
 उरये तत्कथयितुं क्षीराब्धिभगमं द्रुतम् ॥ २७ ॥
 तत्र गत्वा उरिं दृष्ट्वा विलसन्तं सुभासने ।
 सुप्राणभ्य सुसंस्तूय प्रावोयं साञ्जलिः सुरैः ॥ २८ ॥
 त्राहि त्राहि महाविष्णो तस्मान्नः शरणागतान् ।
 तपसोत्रेण पार्वत्यास्तपन्त्याः परमेश हि ॥ २९ ॥
 धत्याकर्ण्य वयस्तेषामस्मदादितिवौकसाम् ।
 शेषासने समाविष्टोऽस्मानुवाय रमेश्वरः ॥ ३० ॥
 विष्णुरुवाच ।
 ज्ञातं सर्वं निदानं मे पार्वतीतपसोऽद्य वै ।
 युष्माभिः सखितस्त्वद्यं प्रजामि परमेश्वरम् ॥ ३१ ॥
 महादेवं प्रार्थयामो गिरिजाप्रापणाय तम् ।
 पाणिग्रहार्थमधुना लोकानां स्वस्तयेऽमराः ॥ ३२ ॥
 वरं दातुं शिवायै हि देवदेवः पिनाकधृक् ।
 यथा श्रेष्ठति तत्रैव करिष्यामोऽधुना हि तत् ॥ ३३ ॥
 तस्माद् वयं गमिष्यामो यत्र रुद्रो महाप्रभुः ।
 तपसोत्रेण संयुक्तोऽधास्ते परममङ्गलः ॥ ३४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 विष्णोस्तद्भयनं श्रुत्वा सर्वं त्रियुः सुरादयः ।
 महाभीता उहात् कुक्काद्गुण्डामात् लयङ्गुरात् ॥ ३५ ॥
 देवा त्रियुः ।
 महाभयङ्करं कुङ्कं कालानलसमप्रभम् ।
 न यास्यामो वयं सर्वे विरुपाक्षं महाप्रभुम् ॥ ३६ ॥
 यथा दग्धः पुरा तेन मदनो दुरतिक्रमः ।
 तथैव क्रोधयुक्तो नः स धक्षति न संशयः ॥ ३७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तदाकर्ण्य वयस्तेषां शकादीनां रमेश्वरः ।
 सान्त्वयंस्तां सुरान्सर्वान्प्रोवाच स हरिर्मुने ॥ ३८ ॥

हरिरुवाच ।

हे सुरा मद्भयः प्रीत्या शृणुतादरतोऽभिलाः ।
न वो धक्ष्यति स स्वामी देवानां भयनाशनः ॥ ३९ ॥

तस्माद्भवद्भिर्गन्तव्यं मया सार्धं विचक्षाणैः ।
शम्भुं शुभकरं मत्वा शरणां तस्य सुप्रभोः ॥ ४० ॥

शिवं पुराणं पुरुषं ङ्यधीशं
वरेण्यरूपं छि परं पुराणम् ।
तपो जृषाणं परमात्मरूपं
परात्परं तं शरणां व्रजामः ॥ ४१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवमुक्तास्तदा देवा विषगुना प्रभविषगुना ।
जग्मुः सर्वे तेन सद्य द्रष्टुकामाः पिनाडिनम् ॥ ४२ ॥

प्रथमं शैलपुत्र्यास्तत्तपो द्रष्टुं तदाश्रमम् ।
जग्मुर्माग्वशात्सर्वे विषर्वाद्याः सकुतूडलाः ॥ ४३ ॥

पार्वत्याः सुतपो दृष्ट्वा तेजसा व्यापृतास्तदा ।
प्राणमुस्तां जगद्धात्रीं तेजोरूपां तपःस्थिताम् ॥ ४४ ॥

प्रशंसन्तस्तपस्तस्याः साक्षात्सिद्धितनोः सुराः ।
जग्मुस्तत्र तदा ते य यत्रास्ते वृषभध्वजः ॥ ४५ ॥

तत्र गत्वा य ते देवास्त्वां मुने प्रैषयंस्तदा ।
पश्यन्तो दूरतस्तस्थुः कामभस्मकृतो हरात् ॥ ४६ ॥

नारद त्वं शिवस्थानं तदा गत्वाभयः सदा ।
शिवभक्तो विशेषेण प्रसन्नं दृष्टवान् प्रभुम् ॥ ४७ ॥

पुनरागत्य यत्नेन देवानाढूय तांस्ततः ।
निनाय शङ्करस्थानं तदा विषर्वादिकाभ्मुने ॥ ४८ ॥

अथ विषर्वाद्यः सर्वे तत्र गत्वा शिवं प्रभुम् ।
ददृशुः सुभमासीनं प्रसन्नं भक्तवत्सलम् ॥ ४९ ॥

योगपट्टस्थितं शम्भुं गणैश्च परिवारितम् ।
तपोरूपं दधानं य परमेश्वररूपिणाम् ॥ ५० ॥

ततो विष्णुर्मयान्ये च सुरसिद्धमुनीश्वराः ।
प्रणम्य तुष्टुवुः सूक्तैर्वेदोपनिषदन्वितैः ॥ ५१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे पार्वतीसान्त्वनशिवदेवदर्शनवर्णनं नाम
त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २.३.२३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.२४. यत्तुर्विंशोऽध्यायः । शिवकृता पार्वतीविवाहस्वीकृतिः ।

देवा उचुः ।

नमो रुद्राय देवाय महान्तकराय च ॥

स्तुत्याय भूरिभासाय त्रिनेत्राय नमो नमः ॥ १ ॥

शिपिविष्टाय भीमाय भीमाक्षाय नमोनमः ।

महादेवाय प्रभवे त्रिविष्टपतये नमः ॥ २ ॥

त्वं नाथः सर्वलोकानां पिता माता त्वमीश्वरः ।

शम्भुरीशः शङ्करोऽसि दयालुस्त्वं विशेषतः ॥ ३ ॥

त्वं धाता सर्वजगतां त्रातुमर्हसि नः प्रभो ।

त्वां विना कः समर्थोऽस्ति दुःखनाशे महेश्वर ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकण्य वयस्तेषां सुराणां नन्दिकेश्वरः ।

कृपया परया युक्तो विज्ञातुं शम्भुमारभत् ॥ ५ ॥

नन्दिकेश्वर उवाच ।

विषण्वाद्यः सुरगणा मुनिसिद्धसङ्घा-

स्त्वां द्रष्टुमेव सुरवर्य विशेषयन्ति ।

कार्यार्थिनोऽसुरवरैः परिभर्त्स्यमानाः

सम्यक् पराभवपदं परमं प्रपन्नाः ॥ ६ ॥

तस्मात्त्वया हि सर्वेश त्रातव्या मुनयः सुराः ।

दीनबन्धुर्विशेषेण त्वमुक्तो भक्तवत्सलः ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवं दयावता शम्भुर्विज्ञप्तो नन्दिना भृशम् ।

शनैः शनैरुपरमदध्यानाद्गुन्मील्य याक्षिणी ॥ ८ ॥

शशोऽथोपरतः शम्भुस्तदा परमकोविदः ।

समाधेः परमात्मासौ सुरान्सर्वानुवाच ७ ॥ ९ ॥

शम्भुरुवाच ।

कस्माद्युयं समायाता मत्समीपं सुरेश्वराः ।

हरिब्रह्मादयः सर्वे भ्रूत कारणमाशु तत् ॥ १० ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति श्रुत्वा वयः शम्भोः सर्वे देवा मुदान्विताः ।

विष्णोर्विलोकयामासुर्मुषं विज्ञामिते तवे ॥ ११ ॥

अथ विष्णुर्भडाभक्तो देवानां छितकारकः ।

मदीरितमुवायेदं सुरकार्यं भडत्तमम् ॥ १२ ॥

तारकेण कृतं शम्भो देवानां परमाद्भुतम् ।

कष्टात्कष्टतरं देवा विज्ञामुं सर्व आगताः ॥ १३ ॥

डे शम्भो तव पुत्रेणौरसेन छि भविष्यति ।

निडतस्तारको दैत्यो नान्यथा मम भाषितम् ॥ १४ ॥

विचार्येत्थं मडादेव कृपां कुरु नमोऽस्तु ते ।

देवान्समुद्ध्य स्वामिन् कष्टात्तारकनिर्मितात् ॥ १५ ॥

तस्मात्त्वया गिरिजा देव शम्भो

अडीतव्या पाणिना दक्षिणेन ।

पाणिग्रहेणैव मडानुभावां

दत्तां गिरीन्द्रेण य तां कुरुष्व ॥ १६ ॥

विष्णोस्तद्भयनं श्रुत्वा प्रसन्नो ज्यभ्रवीच्छिवः ।

दर्शयन् सद्गतिं तेषां सर्वेषां योगतत्परः ॥ १७ ॥

शिव उवाच ।

यदा मे स्वीकृता देवी गिरिजा सर्वसुन्दरी ।

तदा सर्वे सुरेन्द्राश्च मुनयो ऋषयस्तदा ॥ १८ ॥
सकामाश्च भविष्यन्ति न क्षमाश्च परे पथि ।
शुचयिष्यति दुर्गा सा पाणिग्रहणतः स्मरम् ॥ १९ ॥
मदनो हि मया दग्धः सर्वेषां कार्यसिद्धये ।
ब्रह्मणो वचनाद्विषणो नात्र कार्या विचारणा ॥ २० ॥
अेवं विमृश्य मनसा कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
सुधीः सर्वैश्च देवेन्द्र उठं नो कर्तुमर्हसि ॥ २१ ॥
दग्धे कामे मया विषणो सुरकार्यं मडत् कृतम् ।
सर्वे तिष्ठन्तु निष्कामा मया सड सुनिश्चितम् ॥ २२ ॥
यथाडं य सुराः सर्वे तथा यूयमयत्नतः ।
तपः परमसंयुक्ताः करिष्यध्वं सुदुष्करम् ॥ २३ ॥
यूयं समाधिना तेन मदनेन विना सुराः ।
परमानन्दसंयुक्ता निर्विकारा भवन्तु वै ॥ २४ ॥
पुरावृत्तं स्मरकृतं विस्मृतं यद् विधे उरे ।
मडेन्द्र मुनयो देवा यत्तत्सर्वं विमृश्यताम् ॥ २५ ॥
मडाधनुर्धरेणैव मदनेन उठात्सुराः ।
सर्वेषां ध्यानविध्वंसः कृतस्तेन पुरामराः ॥ २६ ॥
कामो हि नरकायैव तस्मात् क्रोधोऽभिजायते ।
क्रोधाद्भवति सम्मोडो मोडाख्य भ्रंशते तपः ॥ २७ ॥
कामक्रोधौ परित्याज्यौ भवद्भिः सुरसत्तमैः ।
सर्वैरेव य मन्तव्यं मद्भाड्यं नान्यथा डवयित् ॥ २८ ॥
ब्रह्मोवाच ।
अेवं विश्राव्य भगवान् मडादेवो वृषध्वजः ।
सुरान् प्रवाचयामास विधिविषणू तथा मुनीन् ॥ २९ ॥
तूषणीम्भूतोऽभवच्छम्भुर्ध्यानमाश्रित्य वै पुनः ।
आस्ते पुरा यथा स्थाणुर्गणैश्च परिवारितः ॥ ३० ॥
स्वात्मानमात्मना शम्भुरात्मन्येव व्यथिन्तयत् ।
निरञ्जनं निराभासं निर्विकारं निरामयम् ॥ ३१ ॥

परात्परतरं नित्यं निर्भमं निरवग्रहम् ।
शब्दातीतं निर्गुणं च ज्ञानगम्यं परात्परम् ॥ ३२ ॥

अेवं स्वरूपं परमं चिन्तयन् ध्यानमास्थितः ।
परमानन्दसम्मग्नो बभूव बहूसूतिकृत् ॥ ३३ ॥

ध्यानस्थितं य सर्वेशं दृष्ट्वा सर्वे द्विवौकसः ।
हरिशकादयः सर्वे नन्दिनं प्रोयुरानताः ॥ ३४ ॥

देवा ऋचुः ।
किं वयं करवामाद्ये विरक्तो ध्यानमास्थितः ।
शम्भुस्त्वं शङ्करसम्पः सर्वज्ञः शुचिसेवकः ॥ ३५ ॥

केनोपायेन गिरिशः प्रसन्नः स्थाद्राणाधिप ।
तदुपायं समाचक्ष्व वयं त्वर्यरणं गताः ॥ ३६ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एति विज्ञापितो देवैर्भुने उर्याद्विभिस्तदा ।
प्रत्युवाच सुरांस्तान्स नन्दी शम्भुप्रियो गाणः ॥ ३७ ॥

नन्दीश्वर उवाच ।
डे हरे डे विधे शक निर्जरा मुनयस्तथा ।
शृणुष्वं वयनं मे हि शिवसन्तोषकारकम् ॥ ३८ ॥

यदि वो हठ अेवाद्ये शिवदारपरिग्रहे ।
अतिदीनतया सर्वे सुनुतिं कुरुतादरात् ॥ ३९ ॥

भक्तैर्वश्यो महादेवो न साधारणतः सुराः ।
अकार्यमपि सद्भक्त्या करोति परमेश्वरः ॥ ४० ॥

अेवं कुरुत सर्वे हि विधिविष्णुमुखाः सुराः ।
यथागतेन मार्गोणान्यथा गच्छत मा चिरम् ॥ ४१ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एत्याकण्यं वयस्तस्य भुने विष्ण्वाद्यः सुराः ।
तथेति मत्वा सुप्रीत्या शङ्करं तुष्टुवुर्हि ते ॥ ४२ ॥

देवदेव महादेव करुणासागर प्रभो ।

समुद्भ्रम मडाकलेशात् त्राडि नः शरणागतान् ॥ ४३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्येवं बडुदीनोक्त्या तुष्टुवुः शङ्करं सुराः ।

रुरुदुः सुस्वरं सर्वं प्रेमव्याकुलमानसाः ॥ ४४ ॥

हरिर्मया सुदीनोक्त्या सुविज्ञानं यकार उ ।

संस्मरन्मनसा शम्भुं भक्त्या परमयान्वितः ॥ ४५ ॥

सुरैरेवं स्तुतः शम्भुर्हरिणा य मया भृशम् ।

भक्तवात्सल्यतो ध्यानाद्भिरतोऽभून्मणेश्वरः ॥ ४६ ॥

उवाच सुप्रसन्नात्मा हर्यादीन्दर्षयन्धरः ।

विलोक्य करुणादृष्ट्या शङ्करो भक्तवत्सलः ॥ ४७ ॥

शङ्कर उवाच ।

डे हरे डे विधे देवाः शङ्काद्या युगपत्समे ।

डिमर्थमागता यूयं सत्यं भूत ममाग्रतः ॥ ४८ ॥

हरिरुवाच ।

सर्वज्ञस्त्वं मणेशान त्वन्तर्याम्यभिलेश्वरः ।

डि न जानासि चित्तस्थं तथा वय्यपि शासनात् ॥ ४९ ॥

तारकासुरतो दुःखं सम्भूतं विविधं मृड ।

सर्वेषां नस्तदर्थं डि प्रसन्नोऽकारि वै सुरैः ॥ ५० ॥

शिवा सा जनिता शैलात्त्वदर्थं डि डिमालयात् ।

तस्यां त्वदुद्भवात्पुत्रात्तस्य मृत्युर्न यान्यथा ॥ ५१ ॥

एति दत्तो ब्रह्मणा डि तस्मै दैत्याय यद्भरः ।

तदन्यस्माद्मृत्युः स बाधते निभिलं जगत् ॥ ५२ ॥

नारदस्य निदेशात्सा करोति डडिनं तपः ।

तत्तेजसाभिलं व्याप्तं त्रैलोक्यं सयरायरम् ॥ ५३ ॥

वरं दातुं शिवायै डि गच्छ त्वं परमेश्वर ।

देवदुःखं जडि स्वामिन्नस्माकं सुभमावड ॥ ५४ ॥

देवानां मे मडोत्साडो डृदये यास्ति शङ्कर ।

विवाडं तव सन्द्रष्टु तत्त्वं कुरु यथोचितम् ॥ ५५ ॥

रत्यै यद्भवता दत्तो वरस्तस्य परात्पर ।
 प्राप्नोऽवसर ओवाशु सकृलं स्वपणं कुरु ॥ ५६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्त्वा तं प्राणभ्यैव विष्णुर्देवा मदर्षयः ।
 संस्तूय विविधैः स्तोत्रैः सन्तस्थुस्तत्पुरोऽभिलाः ॥ ५७ ॥
 भक्ताधीनः शङ्करोऽपि श्रुत्वा देववयस्तदा ।
 विडस्य प्रत्युवायाशु वेदभर्यादरक्षकः ॥ ५८ ॥
 शङ्कर उवाच ।
 डे डरे डे विधे देवाः शृणुतादरतोऽभिलाः ।
 यथोचितमडं वय्मि सविशेषं विवेकतः ॥ ५९ ॥
 नोचितं छि विधानं वै विवाडकरणं नृणाम् ।
 मडानिगडसंज्ञो छि विवाडो दृढबन्धनः ॥ ६० ॥
 कुसङ्गा बडवो लोडे स्त्रीसङ्गस्तत्र याधिकः ।
 उद्धरेत्सकलैर्बन्धैर्न स्त्रीसङ्गात्प्रमुच्यते ॥ ६१ ॥
 लोडदारुभ्यैः पाशैर्दृढं बद्धोऽपि मुच्यते ।
 स्त्र्यादिपाशसुसम्बद्धो मुच्यते न कदाचन ॥ ६२ ॥
 वर्धन्ते विषयाः शश्वन्मडाबन्धनकारिणः ।
 विषयाडान्तमनसः स्वप्ने भोक्षोऽपि दुर्लभः ॥ ६३ ॥
 सुभमिच्छति चेत्प्राज्ञो विधिवद्विषयांस्त्यजेत् ।
 विषवद्विषयानालुर्विषयैर्यैर्निडन्त्यते ॥ ६४ ॥
 जनो विषयिणा साकं वार्तातः पतति क्षणात् ।
 विषयं प्राडुराचार्याः सितालिमेन्द्रवारुणीम् ॥ ६५ ॥
 यथाप्येवं छि जनामि सर्वं ज्ञानं विशेषतः ।
 तथाप्यडं करिष्यामि प्रार्थनां सकृलां च वः ॥ ६६ ॥
 भक्ताधीनोऽडमेवास्मि तद्गशात्सर्वकार्यकृत् ।
 अयथोचितकर्ता छि प्रसिद्धो लुवनत्रये ॥ ६७ ॥
 डामरुपाधिपस्यैव पाणश्च सकृलः कृतः ।
 सुदृक्षिणस्य लूपस्य लवबन्धगतस्य छि ॥ ६८ ॥

ગૌતમકલેશકર્તાહં ત્ર્યમ્બકાત્મા સુખાવહઃ ।
 તત્કષ્ટપ્રદદુષ્ટાનાં શાપદાયી વિશેષતઃ ॥ ૬૯ ॥
 વિષં પીતં સુરાર્થં હિ ભક્તવત્સલભાવધૃક્ ।
 દેવકષ્ટે હૃતં યત્નાત્સર્વદૈવ મયા સુરાઃ ॥ ૭૦ ॥
 ભક્તાર્થમસહં કષ્ટે બહુશો બહુચત્વતઃ ।
 વિશ્વાનરમુનેર્દુઃખં હૃતં ગૃહપતિર્ભવન્ ॥ ૭૧ ॥
 કિં બહુક્તેન ચ હરે વિધે સત્યં બ્રવીમ્યહમ્ ।
 મત્પણોડસ્તીતિ યૂયં વૈ સર્વે જાનીથ તત્ત્વતઃ ॥ ૭૨ ॥
 યદા યદા વિપત્તિર્હિ ભક્તાનાં ભવતિ ક્વચિત્ ।
 તદા તદા હરામ્યાશુ તત્ક્ષણાત્સર્વશઃસદા ॥ ૭૩ ॥
 જાનેડહં તારકાદુઃખં સર્વેષાં વઃ સમુત્થિતમ્ ।
 અસુરાત્તદ્ધરિષ્યામિ સત્યં સત્યં વદામ્યહમ્ ॥ ૭૪ ॥
 નાસ્તિ યદપિ મે કાચિદ્ધિવાહકરણે રુચિઃ ।
 વિવાહચિષ્ઠે ગિરિજા પુત્રોત્પાદનહેતવે ॥ ૭૫ ॥
 ગચ્છત સ્વગૃહાણ્યેવ નિર્ભયાઃ સકલાઃ સુરાઃ ।
 કાર્યં વઃ સાધયિષ્યામિ નાત્ર કાર્યા વિચારણા ॥ ૭૬ ॥
 બ્રહ્મોવાચ ।
 ઇત્યુક્ત્વા મૌનમાસ્થાય સમાધિસ્થોડભવદ્ધરઃ ।
 સર્વે વિષ્ણ્વાદયો દેવાઃ સ્વધામાનિ યયુર્મુને ॥ ૭૭ ॥
 ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયે પાર્વતીખણ્ડે પાર્વતીવિવાહસ્વીકારો નામ
 ચતુર્વિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૨.૩.૨૪ ॥
 ॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥
 ॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥
 ॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥
 દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયઃ પાર્વતીખણ્ડે

૨.૩.૨૫. પઞ્ચવિંશોડધ્યાયઃ । સમર્ષિકૃતા પાર્વતીપરીક્ષા ।

નારદ ઉવાચ ।

गतेषु तेषु देवेषु विधिविषयवादिडेषु च ।
 सर्वेषु मुनिषु प्रीत्या किं अब्रूव ततः परम् ॥ १ ॥
 किं कृतं शम्भुना तात वरं दातुं समागतः ।
 किञ्चिदालेन च कथं तद्गद प्रीतिमावड ॥ २ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 गतेषु तेषु देवेषु ब्रह्मादिषु निजश्रमम् ।
 तत्तपः सुपरीक्षार्थं समाधिस्थोऽभवद्भवः ॥ ३ ॥
 स्वात्मानमात्मना कृत्वा स्वात्मन्येव व्यञ्जित्यत् ।
 परात्परतरं स्वस्थं निर्मायं निरवग्रहम् ॥ ४ ॥
 तद्गस्तुभूतो भगवान्नीश्वरो वृषभध्वजः ।
 अविज्ञातगतिःसूतिःस उरः परमेश्वरः ॥ ५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 गिरिजा छि तदा तात तताप परमं तपः ।
 तपसा तेन रुद्रोऽपि परं विस्मयमागतः ॥ ६ ॥
 समाधेश्चलितस्सोऽब्रूद्भक्ताधीनोऽपि नान्यथा ।
 वसिष्ठादीन्मुनीन्सप्त सस्मार सूतिःकृद्भरः ॥ ७ ॥
 समापि मुनयः शीघ्रमाययुः स्मृतिमात्रतः ।
 प्रसन्नवदनाः सर्वे वार्णयन्तो विधिं बहु ॥ ८ ॥
 प्रणम्य तं भडेशानं तुष्टुवुर्धर्षनिर्भराः ।
 वाण्या गद्गदया बद्धकरा विनतकन्धराः ॥ ९ ॥
 सप्तर्षय इत्युः ।
 देवदेव महादेव करुणासागर प्रभो ।
 जाता वयं सुधन्या छि त्वया यदधुना स्मृताः ॥ १० ॥
 किमर्थं संस्मृता नाथ शासनं देहि तद्धि नः ।
 स्वदाससदृशीं स्वामिन्कृपां कुरु नमोऽस्तु ते ॥ ११ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धत्याकार्ण्यं मुनीनां तु विज्ञप्तिं करुणानिधिः ।
 प्रोवाच विडसन्प्रीत्या प्रोक्तुल्लनयनाम्बुजः ॥ १२ ॥

महेश्वर उवाच ।

हे सप्तमुनयस्ताताः शृणुतारं वयो मम ।

अस्मद्धितकरा यूयं सर्वज्ञानविद्यक्षाणाः ॥ १३ ॥

तपश्चरति देवेशी पार्वती गिरिजाधुना ।

गौरीशिभरसंज्ञे हि पर्वते दृढमानसा ॥ १४ ॥

मां पतिं प्रामुकामा हि सा सप्तीसेविता द्विजाः ।

सर्वाङ्कामान्विहायान्यान्यरं निश्चयमागता ॥ १५ ॥

तत्र गच्छत यूयं मच्छासनान्मुनिसत्तमाः ।

परीक्षां दृढतायास्तत्क्षुरत प्रेमयेतसः ॥ १६ ॥

सर्वथा छलसंयुक्तं वचनीयं वयश्च वः ।

न संशयः प्रकर्तव्यः शासनान्मम सुप्रताः ॥ १७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्याज्ञामाश्च मुनयो जग्मुस्तत्र द्रुतं हि ते ।

यत्र राजति सा दीप्ता जगन्माता नगात्मजा ॥ १८ ॥

तत्र दृष्ट्वा शिवा साक्षात्तपःसिद्धिरिवापरा ।

मूर्ता परमतेजस्का विलसन्ती सुतेजसा ॥ १९ ॥

दृष्ट्वा प्रणम्य तां ते तु ऋषयस्सप्त सुप्रताः ।

सन्नता वचनं प्रोयुः पूजिताश्च विशेषतः ॥ २० ॥

ऋषय उचुः ।

शृणु शैलसुते देवि किमर्थं तप्यते तपः ।

इच्छसि त्वं सुरे कं य किं क्वलं तद्दृष्ट्वाधुना ॥ २१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्युक्त्वा सा शिवा देवी गिरीन्द्रतनया द्विजैः ।

प्रत्युवाच वयः सत्यं सुगूढमपि तत्पुरः ॥ २२ ॥

पार्वत्युवाच ।

मुनीश्वराःसंशृणुत मद्भाष्यं प्रीतितो दृष्ट्वा ।

ब्रवीमि स्ववियारं वै चिन्तितो यो धिया स्वया ॥ २३ ॥

करिष्यथ प्रडासं मे श्रुत्वा वायो ह्यसम्भवाः ।

सङ्क्षोयो वार्णनाद्धिप्रा भवत्येव करोमि डिम् ॥ २४ ॥

धृष्टं मनो हि सुदृढमवशं परकर्मकृत् ।

जलोपरि मडाभित्तिं चिकीर्षति मडोन्नताम् ॥ २५ ॥

सुरर्षेः शासनं प्राप्य करोमि सुदृढं तपः ।

रुद्रः पतिर्भवेन्मे हि विधायेति मनोरथम् ॥ २६ ॥

अपक्षो मन्मनः पक्षी व्योम्नि उडुयते उडात् ।

तदाशां शङ्करः स्वामी पिपर्तुं करुणानिधिः ॥ २७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्याकण्यं वयस्तस्या विडस्य मुनयश्च ते ।

सम्मन्य गिरिजां प्रीत्या प्रोयुश्छलवयो मृषा ॥ २८ ॥

ऋषय उच्युः ।

न ज्ञातं तस्य यरितं वृथापण्डितमानिनः ।

देवर्षेः क्रूरमनसः सुज्ञा भूत्वाप्यगात्मजे ॥ २९ ॥

नारदः कूटवादी च परयित्तप्रमन्थकः ।

तस्य वार्ताश्रवणतो डानिर्भवति सर्वथा ॥ ३० ॥

तत्र त्वं शृणु सद् बुद्ध्या येतिडासं सुशोभितम् ।

कृमात्वां बोधयन्तो हि प्रीत्या तमुपधारय ॥ ३१ ॥

ब्रह्मपुत्रो हि यो दक्षः सुषुवे पितुराज्ञया ।

स्वपत्न्यामयुतं पुत्रानयुङ्क्त तपसि प्रियान् ॥ ३२ ॥

ते सुताः पश्चिमदिशि नारायणसरो गताः ।

तपोऽर्थं ते प्रतिज्ञाय नारदस्तत्र वै ययौ ॥ ३३ ॥

कूटोपदेशमाश्राप्य तत्र तान्नारदो मुनिः ।

तदाज्ञया च ते सर्वे पितुर्न गृहमाययुः ॥ ३४ ॥

तच्छ्रुत्वा कुपितो दक्षः पित्राश्वासितमानसः ।

उत्पाद्य पुत्रान्प्रायुङ्क्त सडस्रप्रमितांस्ततः ॥ ३५ ॥

तेऽपि तत्र गताः पुत्राः तपोऽर्थं पितुराज्ञया ।

नारदोऽपि ययौ तत्र पुनस्तत्स्वोपदेशकृत् ॥ ३६ ॥

ददौ तद्गुपदेशं ते तेभ्यो भ्रातृपथं ययुः ।

आययुर्न पितुर्गोडं भिक्षुवृत्तिरताश्च ते ॥ ३७ ॥

छत्थं नारदसद्गतिर्विश्रुता शैलकन्यके ।

अन्यां शृणु छि तद्गतिं वैराग्यकरणीं नृणाम् ॥ ३८ ॥

विद्याधरश्चित्रकेतुर्यो बभूव पुराकरोत् ।

स्वोपदेशमयं दत्त्वा तस्मै शून्यं य तद्गुहम् ॥ ३९ ॥

प्रह्लादाय स्वोपदेशान्छिरण्यकशिपोः परम् ।

दत्त्वा द्रुपं ददौ यायं परबुद्धिप्रभेदकः ॥ ४० ॥

मुनिना निजविद्या यच्छ्राविता कर्णरोयना ।

स स्वगोडं विडायाम्भिक्षां यरति प्रायशः ॥ ४१ ॥

नारदो मलिनात्मा छि सर्वदोज्ज्वलदेडवान् ।

जानीमस्तं विशेषेण वयं तत्सडवासिनः ॥ ४२ ॥

भक्तं साधुं वर्णयन्ति न मत्स्यानन्ति सर्वथा ।

सडवासी विजानीयाय्यरित्रं सडवासिनाम् ॥ ४३ ॥

लब्ध्वा तद्गुपदेशं छि त्वमपि प्राज्ञसम्मता ।

वृथैव मूर्खीभूता त्वं तपश्चरसि दुष्करम् ॥ ४४ ॥

यदर्थमीदृशं बाले करोषि विपुलं तपः ।

सोदासीनो निर्विकारो मदनारिर्न संशयः ॥ ४५ ॥

अमङ्गलवपुर्धारी निर्लज्जोऽसदनोऽकुली ।

कुवेषी प्रेतभूतादिसङ्गी नञ्जो छि शूलभृत् ॥ ४६ ॥

स धूर्तस्तव विज्ञानं विनाश्य निजमायया ।

मोडयामास सद्युक्त्या कारयामास वै तपः ॥ ४७ ॥

छद्दृशं छि वरं लब्ध्वा किं सुभं सम्भविष्यति ।

वियारं कुरु देवेशि त्वमेव गिरिजात्मजे ॥ ४८ ॥

प्रथमं दक्षजां साध्वीं विवाह्य सुधिया सतीम् ।

निर्वाडं कृतवान्नैव मूढः किञ्चिद्दिनानि छि ॥ ४९ ॥

तां तथैव स वै दौषं दत्त्वात्याक्षीत् स्वयं प्रभुः ।

ध्याय-स्वर्पमडलमशोकमरमत्सुभी ॥ ५० ॥

अेकलः परनिर्वाणो ळ्यसङ्गोऽद्भ्य अेव य ।
 तेन नार्याः कथं देवि निर्वाळः सम्भविष्यति ॥ ५१ ॥
 अथापि शासनं प्राप्य गृढभायाळि दुर्मतिम् ।
 त्यजास्माकं मढाभागे भविष्यति य शं तव ॥ ५२ ॥
 त्वद्योग्यो ळि वरो विषणुः सर्वसद्गुणवान्प्रभुः ।
 वैकुण्ठवासी लक्ष्मीशो नानाकीडाविशारदः ॥ ५३ ॥
 तेन ते कारयिष्यामो विवाळं सर्वसौष्यदम् ।
 ँतीदृशं त्यज ँठं सुषिता भव पार्वति ॥ ५४ ॥
 भ्रमोवाय ।
 ँत्येवं वयनं श्रुत्वा पार्वती जगदम्बिका ।
 विळस्य य पुनः प्राळ मुनीञ्जानविशारदान् ॥ ५५ ॥
 पार्वत्युवाय ।
 सत्यं भवदृभिः कथितं स्वज्ञानेन मुनीश्वराः ।
 परन्तु मे ँठो नैव मुक्तो भवति ँे द्विजाः ॥ ५६ ॥
 स्वतनोः शैलजातत्वात्काठिन्यं सळजं स्थितम् ।
 ँत्थं विचार्य सुधिया मां निषेधुं न यार्थथ ॥ ५७ ॥
 सुरर्षेर्वयनं पथ्यं त्यक्ष्ये नैव कदायन ।
 गुणुणं वयनं पथ्यमिति वेदविदो विदुः ॥ ५८ ॥
 गुणुणं वयनं सत्यमिति येषां दृढा मतिः ।
 तेषामिडामुत्र सुषुं परमं नासुषुं क्वचित् ॥ ५९ ॥
 गुणुणं वयनं सत्यमिति यद्धृदये न धीः ।
 ँडामुत्रापि तेषां ळि दुःषुं न य सुषुं क्वचित् ॥ ६० ॥
 सर्वथा न परित्याज्यं गुणुणं वयनं द्विजाः ।
 गृळं वसेद्धा शून्यं स्थान्मे ँठः सुषुदः सदा ॥ ६१ ॥
 यदृभवदृभिः सुभणितं वयनं मुनिसत्तमाः ।
 तदन्यथा तद्विवेकं वार्णयामि समासतः ॥ ६२ ॥
 गुणालयो विळारी य विषणुः सत्यं प्रकीर्तितः ।
 सदाशिवोऽगुणः प्रोक्तस्तत्र कारणमुच्यते ॥ ६३ ॥

शिवो ब्रह्माविकारः स भक्तछेतोर्धृताङ्गतिः ।
प्रभुतां लौडिकीं नैव सन्दर्शयितुमिच्छति ॥ ६४ ॥

अतः परमछंसानां धार्यते सुप्रिया गतिः ।
अवधूतस्वउपेण परानन्देन शम्भुना ॥ ६५ ॥

भूषणार्दिरुचिर्मायाविमानां ब्रह्मणो न य ।
स प्रभुर्निर्गुणोऽजो निर्मायोऽलक्ष्यगतिर्विराट् ॥ ६६ ॥

धर्मजात्यादिभिः शम्भुर्नानुगृह्णाति वै द्विजः ।
गुरोरेनुग्रहेणैव शिवं जानामि तत्त्वतः ॥ ६७ ॥

येच्छिवः स छि मे विप्रा विवाछं न करिष्यति ।
अविवाछा सछाछं स्यां सत्यं सत्यं वछाम्यछम् ॥ ६८ ॥

उछयति यछि भानुः पश्चिमे छिग्विभागे
प्रथलति यछि मेरुः शीततां याति वल्लिः ।
विकसति यछि पद्मं पर्वताग्रे शिलायां
न छि थलति छठो मे सत्यमेतद्ब्रवीमि ॥ ६९ ॥

ब्रह्मभोवाय ।
छत्युक्त्वा तान्त्रणाम्याशु मुनीन्सा पर्वतात्मजा ।
विरराम शिवं स्मृत्वा निर्विकारेण येतसा ॥ ७० ॥

ऋषयोऽपीत्थमाज्ञाय गिरिजायाः सुनिश्चयम् ।
प्रोयुर्जयगिरं तत्र ददुश्चाशिषमुत्तमाम् ॥ ७१ ॥

अथ प्रणाम्य तां देवीं भुनयो लुष्टमानसाः ।
शिवस्थानं द्रुतं जग्मुस्तत्परीक्षाकरा मुने ॥ ७२ ॥

तत्र गत्वा शिवं नत्वा वृत्तान्तं विनिवेद्य तत् ।
तछाज्ञां समनुप्राप्य स्वर्लोकं जग्मुराछरात् ॥ ७३ ॥

छति श्रीशिवमछापुछाणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएउे सप्तर्षिक्वृत्परीक्षावर्णनं नाम
पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ २.३.२५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमछापुछाणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.२६. षड्विंशोऽध्यायः । पार्वती-जटिलसंवादः ।

ब्रह्मोवाच ।

गतेषु तेषु मुनिषु स्वं लोकं शङ्करः स्वयम् ।
परीक्षितुं तपो देव्या अश्वत्सूतिकरः प्रभुः ॥ १ ॥

परीक्षाछन्ना शम्भुर्द्रष्टुं तां तुष्टमानसः ।
जटिलं रुपमास्थाय स यथौ पार्वतीवनम् ॥ २ ॥

अतीव स्थविरो विप्रदेहधारी स्वतेजसा ।
प्रज्वलन्मनसा लृष्टो दण्डी छत्री बभूव सः ॥ ३ ॥

तत्रापश्यत्स्थितां देवीं सप्तीभिः परिवारिताम् ।
वेदिकोपरि शुद्धां तां शिवामिव विधोः कलाम् ॥ ४ ॥

शम्भुर्निरीक्ष्य तां देवीं ब्रह्मचारिस्वरुपवान् ।
उपकण्ठं यथौ प्रीत्या तदासौ भक्तवत्सलः ॥ ५ ॥

आगतं तं तदा दृष्ट्वा ब्राह्मणं तेजसाद्भुतम् ।
अपूजयञ्छिवा देवी सर्वपूजोपहारकैः ॥ ६ ॥

सुसत्कृतं संविधाभिः पूजितं परया मुदा ।
पार्वती कुशलं प्रीत्या पप्रच्छ द्विजमादरात् ॥ ७ ॥

पार्वत्युवाच ।

ब्रह्मचारिस्वरुपेण कस्त्वं छि कुत आगतः ।
छंदं वनं भासयसे वद वेदविदां वर ॥ ८ ॥

विप्र उवाच ।

अहमिच्छामिगामी य वृद्धो विप्रतनुः सुधीः ।
तपस्वी सुप्पटोऽन्येषामुपकारी न संशयः ॥ ९ ॥

का त्वं कस्यासि तनया किमर्थं विजने वने ।
तपश्चरसि दुर्धर्षं मुनिभिः प्रपदैरपि ॥ १० ॥

न बाला न य वृद्धासि तरुणी भासि शोभना ।
कथं पतिं विना तीक्ष्णं तपश्चरसि वै वने ॥ ११ ॥

किं त्वं तपस्विनी भद्रे कस्यचित्सख्यारिणी ।
 तपस्वी स न पुष्पाति देवि त्वां य गतोऽन्यतः ॥ १२ ॥
 वद कस्य कुले जाता कः पिता तव कामिधा ।
 महासौभाग्यरूपा त्वं वृथा तव तपोरतिः ॥ १३ ॥
 किं त्वं वेदप्रसूर्लक्ष्मीः किं सुरुपा सरस्वती ।
 अेतासु मध्ये का वा त्वं नाहं तर्कितुमुत्सहे ॥ १४ ॥
 पार्वत्युवाच ।
 नाहं वेदप्रसूर्विप्र न लक्ष्मीश्च सरस्वती ।
 अहं डिमायलसुता साम्प्रतं नाम पार्वती ॥ १५ ॥
 पुरा दक्षसुता जाता सती नामान्यजन्मनि ।
 योगेन त्यक्तदेहाहं यत्पित्रा निन्दितः पतिः ॥ १६ ॥
 अत्र जन्मनि सम्ग्रामः शिवोऽपि विधिवैभवात् ।
 मां त्यक्त्वा भस्मसात्कृत्य मन्मथं स जगाम ह ॥ १७ ॥
 प्रयाते शङ्करे तापोद्धिजिताहं पितुर्गुहात् ।
 आगता तपसे विप्र सुदृढा स्वर्णदीतटे ॥ १८ ॥
 कृत्वा तपः कठोरं य सुचिरं प्राणवल्बलम् ।
 न प्राप्याग्रौ विविक्षन्ती त्वां दृष्ट्वा संस्थिता क्षणम् ॥ १९ ॥
 गच्छ त्वं प्रविशाभ्यग्रौ शिवेनाङ्गीकृता न हि ।
 यत्र यत्र जनुर्लभ्ये वरिष्णामि शिवं वरम् ॥ २० ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्त्वा पार्वती वह्नौ तत्पुरः प्रविवेश सा ।
 निषिध्यमाना पुरतो ब्राह्मणेन पुनः पुनः ॥ २१ ॥
 वह्निप्रवेशं कुर्वत्याः पार्वत्यास्तत्रभावतः ।
 बभूव तत्क्षणां सद्यो वह्निश्चन्दनपङ्कवत् ॥ २२ ॥
 क्षणां तदन्तरे स्थित्वा ल्युत्पतन्ती दिवं द्विजः ।
 पुनः पप्रच्छ सडसा विडसन्सुतनुं शिवः ॥ २३ ॥
 द्विज उवाच ।
 अहो तपस्ते किं भद्रे न बुद्धं किञ्चिदेव हि ।

न दग्धो वह्निना देहो न य प्राप्तं मनीषितम् ॥ २४ ॥

अतः सत्यं निकामं वै वद देवि मनोरथम् ।

ममाग्ने विप्रवर्यस्य सर्वानन्दप्रदस्य हि ॥ २५ ॥

यथाविधि त्वया देवि कीर्त्यतां सर्वथात्मना ।

तस्मान्मैत्री य सञ्जाता कार्यं गोप्यं त्वया न हि ॥ २६ ॥

किमिच्छसि वरं देवि प्रष्टुमिच्छाम्यतः परम् ।

त्वय्येव तदसौ देवि क्वलं सर्वं प्रदृश्यते ॥ २७ ॥

परार्थं य तपश्चेद्वै तिष्ठेत्तु तप अेव तत् ।

रत्नं उस्ते समादाय छित्वा कायस्तु सञ्चितः ॥ २८ ॥

ईदृशं तव सौन्दर्यं कथं व्यर्थाकृतं त्वया ।

छित्वा वस्त्राण्यनेकानि यर्मादि य धृतं त्वया ॥ २९ ॥

तत्सर्वं कारणं ब्रूहि तपसस्त्वस्य सत्यतः ।

तच्छ्रुत्वा विप्रवर्योऽहं यथा उर्ध्वमवाप्नुयाम् ॥ ३० ॥

ब्रह्मोवाच ।

इति पृष्टा तदा तेन सप्तीं प्रैरयताम्बिका ।

तन्मुष्पेनैव तत्सर्वं कथयामास सुप्रता ॥ ३१ ॥

तया य प्रेरिता तत्र पार्वत्या विजयाभिधा ।

प्राणप्रिया सुप्रतज्ञा सप्ती जटिलमब्रवीत् ॥ ३२ ॥

सभ्युवाच ।

शृणु साधो प्रवक्ष्यामि पार्वतीचरितं परम् ।

उेतुं य तपसस्सर्वं यद्वि त्वं श्रोतुमिच्छसि ॥ ३३ ॥

सप्ती मे गिरिराजस्य सुतेयं छिमभूभृतः ।

प्याता वै पार्वती नाम्ना तस्या मातास्ति मेनका ॥ ३४ ॥

उद्वेयं न य केनापि न वाञ्छति शिवात्परम् ।

त्रीणि वर्षसहस्राणि तपश्चरणसाधिनी ॥ ३५ ॥

तदर्थं मेऽनया सप्या प्रारब्धं तप ईदृशम् ।

तदत्र कारणं वक्ष्ये शृणु साधो द्विजोत्तम ॥ ३६ ॥

छित्वेन्द्रप्रमुष्पान्देवान् उरिं ब्रह्माणामेव य ।

પતિં પિનાકપાણિં વૈ પ્રામુમિચ્છતિ પાર્વતી ॥ ૩૭ ॥

ઇયં સખી મદીયા વૈ વૃક્ષાનારોપયત્પુરા ।

તેષુ સર્વેષુ સગ્જાતં કૃલપુષ્પાદિકં દ્વિજ ॥ ૩૮ ॥

રૂપસાર્થાય જનકકુલાલકુરણાય ચ ।

સમુદ્દિશ્ય મહેશાનં કામસ્થાનુગ્રહાય ચ ॥ ૩૯ ॥

મત્સાખી નારદદેશાત્તપસ્તપતિ દારુણમ્ ।

મનોરથં કુતસ્તસ્થા ન કૃલિષ્ચતિ તાપસ ॥ ૪૦ ॥

યત્તે પૃષ્ઠં દ્વિજશ્રેષ્ઠ મત્સાખ્યા મનસીષ્ણિતમ્ ।

મયા ખ્યાતં ચ તત્પ્રીત્યા કિમન્યચ્છ્રોતુમિચ્છસિ ॥ ૪૧ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇત્યેવં વચનં શ્રુત્વા વિજયાયા યથાર્થતઃ ।

મુને સ જટિલો રુદ્રો વિહસન્વાક્યમબ્રવીત્ ॥ ૪૨ ॥

જટિલ ઉવાચ ।

સાખ્યેદં કથિતં તત્ર પરિહાસોડનુમીયતે ।

યથાર્થં ચેત્તદા દેવી સ્વમુખેનાભિભાષતામ્ ॥ ૪૩ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇત્યુક્તે ચ તદા તેન જટિલેન દ્વિજન્મના ।

ઉવાચ પાર્વતી દેવી સ્વમુખેનૈવ તં દ્વિજમ્ ॥ ૪૪ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયે પાર્વતીખણ્ડે શિવાજટિલસંવાદો નામ ષડ્વિંશોઽધ્યાયઃ ॥

૨.૩.૨૬ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયઃ પાર્વતીખણ્ડે

૨.૩.૨૭. સમવિંશોઽધ્યાયઃ । બ્રહ્મચારિપ્રતારણવાક્યવાર્ણનમ્ ।

પાર્વત્યુવાચ ।

શ્ૃણુ દ્વિજેન્દ્ર જટિલ મદ્દત્તં નિખિલં ખલુ ।

साभ्युक्तं मेऽद्य यत्सत्यं तत्तथैव न यान्यथा ॥ १ ॥

मनसा वचसा साक्षात्सर्माणा पतिभावतः ।

सत्यं ब्रवीमि नोऽसत्यं वृत्तो वै शङ्करो मया ॥ २ ॥

जनानामि दुर्लभं वस्तु कथम्प्राप्यं मया भवेत् ।

तथापि मन औत्सुक्यात्तप्यतेऽद्य तपो मया ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा वचनं तस्मै स्थिता सा गिरिजा तदा ।

उवाच ब्राह्मणस्तत्र तच्छ्रुत्वा पार्वतीवचः ॥ ४ ॥

ब्राह्मण उवाच ।

येतावत्कालपर्यन्तं ममेच्छा मडती ह्यभूत् ।

किं वस्तु काङ्क्षती देवी कुरुते सुमहत्तपः ॥ ५ ॥

तज्ज्ञात्वा निम्बिलं देवि श्रुत्वा त्वन्मुमपकुञ्जात् ।

धृती गच्छाम्यहं स्थानाद्यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ६ ॥

न कथ्यते त्वया मह्यं मित्रत्वं निष्कलं भवेत् ।

यथा कार्यं तथा भावि कथनीयं सुभेन य ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा वचनं तस्य यावद्भक्तुमिषेः सः ।

तावच्च पार्वती देवी प्रणाम्योवाच तं द्विजम् ॥ ८ ॥

पार्वत्युवाच ।

किं गमिष्यसि विप्रेन्द्र स्थितो भव हितं वद ।

धृत्युक्ते य तथा तत्र स्थित्वोवाच स दृष्टुङ् ॥ ९ ॥

द्विज उवाच ।

यदि श्रोतुमना देवि मां स्थापयसि भक्तितः ।

वदामि तत्त्वं तत्सर्वं येन ते वयुनं भवेत् ॥ १० ॥

जनाम्यहं मडादेवं सर्वथा गुरुधर्मतः ।

प्रवदामि यथार्थं हि सावधानतया शृणु ॥ ११ ॥

वृषध्वजो मडादेवो भस्मदिग्धो जटाधरः ।

व्याघ्रयर्माभरधरः संवीतो गजकुत्तिना ॥ १२ ॥

कपालधारी सर्पौघैः सर्वगात्रेषु वेष्टितः ।
 विषद्विग्धोऽभक्ष्यभक्षो विरूपाक्षो विभीषणः ॥ १३ ॥
 अव्यक्तजन्मा सततं गृहभोगविवर्जितः ।
 द्विगम्भरो दशभुजो भूतप्रेतान्वितस्सदा ॥ १४ ॥
 केन वा कारणेन त्वं तं भर्तारं समीडसे ।
 क्व ज्ञानं ते गतं देवि तद्गदाद्य विचारतः ॥ १५ ॥
 पूर्वं श्रुतं मया यैव प्रतं तस्य भयङ्करम् ।
 शृणु ते निगदाभ्यद्य यद्वि ते श्रवाणे रुचिः ॥ १६ ॥
 दक्षस्य द्रुहिता साध्वी सती वृषभवाहनम् ।
 वने पतिं पुरा दैवात्तत्सम्भोगः परिश्रुतः ॥ १७ ॥
 कपालिजायेति सती दक्षेण परिवर्जिता ।
 यज्ञे भागप्रदानाय शम्भुश्चापि विवर्जितः ॥ १८ ॥
 सा तथैवापमानेन भृशं कोपाकुला सती ।
 तत्याजासूत्रियाँस्तत्र तथा त्यक्तश्च शङ्करः ॥ १९ ॥
 त्वं स्त्रीरत्नं तव पिता राजा निष्पिलभूताम् ।
 तथाविधं पतिं कस्माद्गुणेण तपसेडसे ॥ २० ॥
 दत्त्वा सुवर्णमुद्रां य ग्रहीतुं कायमिच्छसि ।
 छित्वा य यन्मनं शुभ्रं कर्दमं लेभुमिच्छसि ॥ २१ ॥
 सूर्यतेजः परित्यज्य षड्योतधुतिमिच्छसि ।
 यीनांशुकं विडायैव यर्माम्बरमिडेच्छसि ॥ २२ ॥
 गृहवासं परित्यज्य वनवासं समीडसे ।
 लोडमिच्छसि देवेशि त्यक्त्वा शेवधिसुत्तमम् ॥ २३ ॥
 छन्द्रादिलोकपालांश्च छित्वा शिवमनुप्रता ।
 नैतत्सूक्तं छि लोकेषु विरुद्धं दृश्यतेऽधुना ॥ २४ ॥
 क्व त्वं कमलपत्राक्षी क्वासौ वै त्रिविलोचनः ।
 शशाङ्गवदना त्वं य पञ्चवक्त्रः शिवः स्मृतः ॥ २५ ॥
 वेणी शिरसि ते दिव्या सर्पिणीव विभासिता ।
 जटाजूटं शिवस्यैव प्रसिद्धं परियक्षते ॥ २६ ॥

यन्मनं य त्वदीयाङ्गो यिताभस्म शिवस्य य ।
 क्व द्रुकूलं त्वदीयं वै शाङ्करं क्व गजाङ्गिनम् ॥ २७ ॥
 क्व भूषणानि दिव्यानि क्व सर्पाः शङ्करस्य य ।
 क्व यरा देवताःसर्वाः क्व य भूतबलिप्रियः ॥ २८ ॥
 क्व वा मृदङ्गवाद्यश्च क्व य तडुमरुस्तथा ।
 क्व य भेरीकलापश्च क्व य शृङ्गारवोऽशुभः ॥ २९ ॥
 क्व य ढक्कामयः शब्दो गलनादः क्व याशुभः ।
 भवत्याश्च शिवस्यैव न युक्तं वृषमुत्तमम् ॥ ३० ॥
 यद्वि द्रव्यं भवेत्तस्य कथं स्यात्स दिग्गम्भरः ।
 वाहनं य बलीवर्धः सामग्री कापि तस्य न ॥ ३१ ॥
 वरेषु ये गुणाः प्रोक्ता नारीणां सुभ्रदायकाः ।
 तन्मध्ये हि विवृषाक्षे ऐकोऽपि न गुणः स्मृतः ॥ ३२ ॥
 तवापि कामो दयितो दग्धस्तेन हरेण य ।
 अनादरस्तदा दृष्टो हित्वा त्वामन्यतो गतः ॥ ३३ ॥
 जातिर्न दृश्यते तस्य विद्याज्ञानं तथैव य ।
 सहायाश्च पिशाया हि विषं कण्ठे हि दृश्यते ॥ ३४ ॥
 ऐकाकी य सदा नित्यं विरागी य विशेषतः ।
 तस्मात्त्वं हि हरेणैव मनो योक्तुं तु यार्हसि ॥ ३५ ॥
 क्व य हारस्त्वदीयो वै क्व य तन्मुण्डमालिका ।
 अङ्गरागः क्व ते दिव्यः यिताभस्म क्व तत्तनौ ॥ ३६ ॥
 सर्वं विरुद्धं वृषादि तव देवि हरस्य य ।
 मध्यं न रोयते ऽप्येतद्यद्विच्छसि तथा कुरु ॥ ३७ ॥
 असद्गस्तु य यत्किञ्चित् तत्सर्वं स्वयमीडसे ।
 निवर्तय मनस्तस्मान्नो येद्विच्छसि तत्कुरु ॥ ३८ ॥
 ब्रह्मोवाय ।
 धृत्येवं वयनं श्रुत्वा तस्य विप्रस्य पार्वती ।
 उवाच कुब्जमनसा शिवनिन्दापरं द्विजम् ॥ ३९ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाषे ब्रह्मव्याख्यप्रतारणवाक्यवर्णनं नाम
सप्तविंशोऽध्यायः ॥ २.३.२७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाषे

२.३.२८. अष्टाविंशोऽध्यायः । पार्वत्याः शिवरूपदर्शनम् ।

पार्वत्युवाच ।

अेतावद्धि मया ज्ञातं कश्चिदन्योऽयमागतः ।

ॐदानीं सकलं ज्ञातमवध्यस्त्वं विशेषतः ॥ १ ॥

त्वयोक्तं विदितं देव तदलीकं न यान्यथा ।

यदि त्वयोदितं स्याद्वै विरुद्धं नोच्यते त्वया ॥ २ ॥

कदाचिद्दृश्यते तादृक् वेषधारी महेश्वरः ।

स्वलीलया परब्रह्म स्वरगोपात्तविग्रहः ॥ ३ ॥

ब्रह्मव्याख्यस्वरूपेण प्रतारयितुमुद्यतः ।

आगतश्छलसंयुक्तं वयोऽवादीः कुयुक्तितः ॥ ४ ॥

शङ्करस्य स्वरूपं तु जानामि सुविशेषतः ।

शिवतत्त्वमतो वय्मि सुविचार्य यथार्हतः ॥ ५ ॥

वस्तुतो निर्गुणो ब्रह्म सगुणः कारणेन सः ।

कुतो जातिर्भवेत्तस्य निर्गुणस्य गुणात्मनः ॥ ६ ॥

स सर्वासां छि विधानामधिष्ठानं सदाशिवः ।

किं तस्य विधया कार्यं पूर्णस्य परमात्मनः ॥ ७ ॥

वेदा उच्छ्रवासरूपेण पुरा दत्ताश्च विषणवे ।

शम्भुना तेन कल्पाद्यै तत्समः कोऽस्ति सुप्रभुः ॥ ८ ॥

सर्वेषामादिभूतस्य वयोमानं कुतस्ततः ।

प्रकृतिस्तु ततो जाता किं शक्तेस्तस्य कारणम् ॥ ९ ॥

ये भजन्ति य तं प्रीत्या शक्तीशं शङ्करं सदा ।

तस्मै शक्तित्रयं शम्भुः स ददाति सदाव्ययम् ॥ १० ॥

तस्यैव भजनाज्जुवो मृत्युं जयति निर्भयः ।

तस्मान्मृत्युञ्जयन्नाम प्रसिद्धं भुवनत्रये ॥ ११ ॥

तस्यैव पक्षपातेन विष्णुर्विष्णुत्वमाप्नुयात् ।

ब्रह्मत्वं य यथा ब्रह्मा देवा देवत्वमेव य ॥ १२ ॥

दर्शनार्थं शिवस्याद्यौ यथा गच्छति देवराट् ।

भूताद्यस्तत्परस्य द्वारपालाः शिवस्य तु ॥ १३ ॥

दण्डैश्च मुकुटे विद्धं मृष्टं भवति सर्वतः ।

किं तस्य अङ्गपक्षेण स्वयमेव महाप्रभुः ॥ १४ ॥

कल्याणरूपिणस्तस्य सेवयेड न किं भवेत् ।

किं न्यूनं तस्य देवस्य मामिच्छति सदाशिवः ॥ १५ ॥

सप्तजन्मदरिद्रः स्यात्सेवेद्यो यदि शङ्करम् ।

तस्यैतत्सेवनात्त्वोडे लक्ष्मीः स्यादनपायिनी ॥ १६ ॥

यद्यत्र सिद्धयोऽष्टौ य नित्यं नृत्यन्ति तोषितुम् ।

अवाङ्मुखाः सदा तत्र तद्धितं दुर्लभं कुतः ॥ १७ ॥

यद्यस्य मङ्गलानीड सेवते शङ्करस्य न ।

यथापि मङ्गलं तस्य स्मरणार्थेव जायते ॥ १८ ॥

यस्य पूजाप्रभावेण कामाः सिद्ध्यन्ति सर्वशः ।

कुतो विकारस्तस्यास्ति निर्विकारस्य सर्वदा ॥ १९ ॥

शिवेति मङ्गलं नाम भुजे यस्य निरन्तरम् ।

तस्यैव दर्शनादन्ये पवित्राः सन्ति सर्वदा ॥ २० ॥

यद्यपूतं भवेद्भस्म चितायाश्च त्वयोदितम् ।

नित्यमस्याङ्गगं देवैः शिरोभिर्धार्यते कथम् ॥ २१ ॥

यो देवो जगतां कर्ता भर्ता भर्ता गुणान्वितः ।

निर्गुणः शिवसंज्ञश्च स विज्ञेयः कथं भवेत् ॥ २२ ॥

अगुणं ब्रह्मणो रूपं शिवस्य परमात्मनः ।

तत्कथं हि विजानन्ति त्वाद्दृशास्तद्भिर्भुजाः ॥ २३ ॥

दुराचाराश्च पापाश्च वेभ्यस्ते विनिर्गताः ।
 तत्त्वं ते नैव जानन्ति शिवस्यागुणरूपिणः ॥ २४ ॥
 शिवनिन्दां करोतीह तत्त्वमज्ञाय यः पुमान् ।
 आजन्मसञ्चितं पुण्यं भस्मीभवति तस्य तत् ॥ २५ ॥
 त्वया निन्दा कृता यात्र उरस्यामिततेजसः ।
 त्वत्पूजा य कृता यन्मे तस्मात्पापं भजाम्यहम् ॥ २६ ॥
 शिवविद्वेषिणं दृष्ट्वा सयैलं स्नानमाचरेत् ।
 शिवविद्वेषिणं दृष्ट्वा प्रायश्चित्तं समाचरेत् ॥ २७ ॥
 रे रे दृष्ट त्वया योक्तमहं जानामि शङ्करम् ।
 निश्चयेन न विज्ञातश्शिव एव सनातनः ॥ २८ ॥
 यथा तथा भवेद्द्रो यथा वा भङ्गुपवान् ।
 ममाभीष्टतमो नित्यं निर्विकारी सतां प्रियः ॥ २९ ॥
 विष्णुर्ब्रह्मापि न समः तस्य क्वापि महात्मनः ।
 कुतोऽन्ये निर्जराद्याश्च कालाधीनाः सदैव ते ॥ ३० ॥
 इति बुद्ध्या समालोक्य स्वया सत्या सुतत्त्वतः ।
 शिवार्थं वनमागत्य करोमि विपुलं तपः ॥ ३१ ॥
 स एव परमेशानः सर्वेशो भक्तवत्सलः ।
 सम्प्राप्तुं मेऽभिलाषो हि दीनानुग्रहकारकम् ॥ ३२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 इत्युक्त्वा गिरिजा सा हि गिरीश्वरसुता मुने ।
 विरराम शिवं दध्यौ निर्विकारेण येतसा ॥ ३३ ॥
 तदाकर्ण्य वयो देव्या ब्रह्मयारी स वै द्विजः ।
 पुनर्वचनमाभ्यातुं यावदेव प्रयच्छमे ॥ ३४ ॥
 उवाच गिरिजा तावत्स्वसर्षी विजयां द्रुतम् ।
 शिवसक्तमनोवृत्तिः शिवनिन्दापराङ्मुषी ॥ ३५ ॥
 गिरिजोवाच ।
 वारणीयः प्रयत्नेन साप्ययं हि द्विजाधमः ।
 पुनर्वक्तुमनाश्चैव शिवनिन्दां करिष्यति ॥ ३६ ॥

न डेवलं भवेत्पापं निन्दां कर्तुंशिवस्य हि ।
यो वै शृणोति तन्निन्दां पापभाङ्क स भवेद्विड ॥ ३७ ॥

शिवनिन्दाकरो वध्यः सर्वथा शिवकिङ्करैः ।
ब्राह्मणश्चेत्स वै त्याज्यो गन्तव्यं तत्स्थलाद्द्रुतम् ॥ ३८ ॥

अयं दृष्टः पुनर्निन्दां करिष्यति शिवस्य हि ।
ब्राह्मणत्वाद्यवध्यश्चेत्त्याज्योऽदृश्यश्च सर्वथा ॥ ३९ ॥

छित्तैतत्स्थलमद्यैव यास्यामोऽन्यत्र मा शिरम् ।
अथ सम्भाषणं न स्यादनेनाऽविदुषा पुनः ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच ।
छत्युक्त्वा योमया यावत्पादमुत्क्षिप्यते मुने ।
असौ तावच्छिवः साक्षादात्मने प्रियया स्वयम् ॥ ४१ ॥

कृत्वा स्वरूपं सुभगं शिवाध्यानं यथा तथा ।
दर्शयित्वा शिवायै तामुवाचावाङ्मुभी शिवः ॥ ४२ ॥

शिव उवाच ।
कुत्र यास्यसि मां छित्त्वा न त्वं त्याज्या मया पुनः ।
प्रसन्नोऽस्मि वरं ब्रूहि नादयं विद्यते तव ॥ ४३ ॥

अद्यप्रभृति ते दासः तपोभिः क्रीत श्रेव ते ।
क्रीतोऽस्मि तव सौन्दर्यात्क्षणाभेकं युगाय ते ॥ ४४ ॥

त्यज्यतां च त्वया लज्जा मम पत्नी सनातनी ।
गिरिजे त्वं हि सद्बुध्या विचारय मलेश्वरि ॥ ४५ ॥

मया परीक्षितासि त्वं बहुधा दृढमानसे ।
तत्क्षमस्वापराधं मे लोकलीलानुसारिणः ॥ ४६ ॥

न त्वाद्दर्शीं प्रणयिनीं पश्यामि च त्रिलोकके ।
सर्वथाहं तवाधीनः स्वकामः पूर्यतां शिवे ॥ ४७ ॥

ओछि प्रिये मत्सकाशं पत्नी त्वं मे वरस्तव ।
त्वया साकं द्रुतं यास्ये स्वगृहं पर्वतोत्तमम् ॥ ४८ ॥

ब्रह्मोवाच ।
छत्युक्ते देवदेवेन पार्वती मुदमाप सा ।

તપોજાતં તુ ચત્કષ્ટં તજ્જહૌ ચ પુરાતનમ્ ॥ ૪૯ ॥

સર્વઃ શ્રમો વિનષ્ટોઽભૂત્સત્યાસ્તુ મુનિસત્તમ ।

કૃલે જાતે શ્રમઃ પૂર્વો જન્તોર્નાશમવાપ્નુયાત્ ॥ ૫૦ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયે પાર્વતીખણ્ડે પાર્વત્યા શિવરૂપદર્શનં નામાષ્ટાવિંશોઽધ્યાયઃ
॥ ૨.૩.૨૮ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશઙ્કુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયઃ પાર્વતીખણ્ડે

૨.૩.૨૯. એકોનત્રિંશોઽધ્યાયઃ । શિવાશિવસંવાદઃ ।

નારદ ઉવાચ ।

બ્રહ્મન્ વિધે મહાભાગ કિં જાતં તદનન્તરમ્ ।

તત્સર્વં શ્રોતુમિચ્છામિ કથય ત્વં શિવાયશઃ ॥ ૧ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

દેવર્ષે શ્રૂયતાં સમ્યક્ કથયામિ કથાં મુદા ।

તાં મહાપાપસંહર્ત્રી શિવભક્તિવિવર્ધિનીમ્ ॥ ૨ ॥

પાર્વતી વચનં શ્રુત્વા હરસ્સ પરમાત્મનઃ ।

દૃષ્ટ્વાનન્દકરં રૂપં જહર્ષાતીવ ચ દ્વિજ ॥ ૩ ॥

પ્રત્યુવાચ મહાસાધ્વી સ્વોપકણ્ઠસ્થિતં વિભુમ્ ।

અતીવ સુખિતા દેવી પ્રીત્યુલ્લલાનના શિવા ॥ ૪ ॥

પાર્વત્યુવાચ ।

ત્વં નાથો મમ દેવેશ ત્વયા કિં વિસ્મૃતં પુરા ।

દક્ષયજ્ઞાવિનાશં હિ યદર્થં કૃતવાન્હઠાત્ ॥ ૫ ॥

સ ત્વં સાહં સમુત્પન્ના મેનાયાં કાર્યસિદ્ધયે ।

દેવાનાં દેવદેવેશ તારકામાસુખાત્મનામ્ ॥ ૬ ॥

યદિ પ્રસન્નો દેવેશ કરોષિ ચ કૃપાં યદિ ।

પતિર્ભવ મમેશાન મમ વાક્યં કુરુ પ્રભો ॥ ૭ ॥

पितुर्गोळे मया सम्यग्गम्यते त्वदनुज्ञया ।
 प्रसिद्धं क्रियतां तद्वै विशुद्धं परमं यशः ॥ ८ ॥
 गन्तव्यं भवता नाथ डिमवत्पार्श्वतः प्रभो ।
 यायस्व मां ततो भिक्षुर्भूत्वा लीलाविशारदः ॥ ९ ॥
 तथा त्वया प्रकर्तव्यं लोकेषु ध्यापयन् यशः ।
 पितुर्मै सङ्गं सर्वं कुरुष्वैवं गृहाम् ॥ १० ॥
 ऋषिभिर्बोधितः प्रीत्या स्वबन्धुपरिवारितः ।
 कश्चिन्ति न सन्नेहस्तव वाङ्मयं पिता मम ॥ ११ ॥
 दक्षकन्या पुराणं वै पित्रा दत्ता यदा तव ।
 यथोक्तविधिना तत्र विवाहो न कृतस्तवया ॥ १२ ॥
 न ग्राहः पूजितास्तेन दक्षेण जनकेन मे ।
 ग्राहाणां विषयस्तेन सखिद्रोडयं महानभूत् ॥ १३ ॥
 तस्माद्यथोक्तविधिना कर्तुमर्हसि मे प्रभो ।
 विवाहं त्वं महादेव देवानां कार्यसिद्धये ॥ १४ ॥
 विवाहस्य यथा रीतिः कर्तव्या सा तथा ध्रुवम् ।
 जानातु डिमवान् सम्यक् कृतं पुत्र्या शुभं तपः ॥ १५ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एत्येवं वचनं श्रुत्वा सुप्रसन्नः सदाशिवः ।
 प्रोवाच वचनं प्रीत्या गिरिजां प्रहसन्निव ॥ १६ ॥
 शिव उवाच ।
 शृणु देवि महेशानि परमं वचनं मम ।
 यथोचितं सुमाङ्गल्यमविकारि तथा कुरु ॥ १७ ॥
 ब्रह्मादिकानि भूतानि त्वनित्यानि वरानने ।
 दृष्टं यत्सर्वमेतच्च नश्वरं विद्धि भामिनि ॥ १८ ॥
 ओकोऽनेकत्वमापन्नो निर्गुणो हि गुणान्वितः ।
 स्वजयोत्सनाया यो विभाति परजयोत्सनान्वितोऽभवत् ॥ १९ ॥
 स्वतन्त्रः परतन्त्रश्च त्वया देवि कृतो ह्यहम् ।
 सर्वकर्त्री य प्रकृतिर्महामाया त्वमेव हि ॥ २० ॥

मायामयं कृतमिदं य जगत्समग्रं
 सर्वात्मना हि विधृतं परया स्वबुद्ध्या ।
 सर्वात्मभिः सुकृतिभिः परमात्मभावैः
 संसिक्तमात्मनि गुणैः परिवेष्टितञ्च ॥ २१ ॥
 के ग्राहाः के ऋतुगणाः के वान्येऽपि त्वया ग्राहाः ।
 किमुक्तं याधुना देवि शिवार्थं वरवर्णिनि ॥ २२ ॥
 गुणकार्यप्रभेदेनावाम्यां प्रादुर्भवः कृतः ।
 भक्ततेतोर्जगत्यस्मिन्भक्तवत्सलभावतः ॥ २३ ॥
 त्वं हि वै प्रकृतिः सूक्ष्मा रजः सत्त्वतमोमयी ।
 व्यापारदक्षा सततं सगुणा निर्गुणापि च ॥ २४ ॥
 सर्वेषामिह भूतानामहमात्मा सुमध्यमे ।
 निर्विकारी निरीडश्च भक्तोच्छोपात्तविग्रहः ॥ २५ ॥
 हिमालयं न गच्छेयं जनकं तव शैलजे ।
 ततस्त्वां भिक्षुको भूत्वा न यायेयं कथञ्चन ॥ २६ ॥
 महागुणैर्गर्गिष्ठोऽपि महात्मापि गिरीन्द्रजे ।
 देहीति वयनात्सद्यः पुरुषो याति लाघवम् ॥ २७ ॥
 धत्थं ज्ञात्वा तु कल्याणि किमस्माकं वदस्यथ ।
 कार्यं त्वदाज्ञया भद्रे यथेच्छसि तथा कुरु ॥ २८ ॥
 भ्रमोवाय ।
 तेनोक्तापि महादेवी सा साध्वी कमलेक्षणा ।
 जगाद शङ्करं भक्त्या सुप्राणभ्य पुनः पुनः ॥ २९ ॥
 पार्वत्युवाच ।
 त्वमात्मा प्रकृतिश्चालं नात्र कार्या विचारणा ।
 स्वतन्त्रौ भक्तवशागौ निर्गुणौ सगुणावपि ॥ ३० ॥
 प्रयत्नेन त्वया शम्भो कार्यं वाक्यं मम प्रभो ।
 याचस्व मां हिमगिरेः सौभाग्यं देहि शङ्कर ॥ ३१ ॥
 कृपां कुरु मडेशान तव भक्तास्मि नित्यशः ।
 तव पत्नी सदा नाथ ह्यलं जन्मनि जन्मनि ॥ ३२ ॥

त्वं ब्रह्म परमात्मा हि निर्गुणः प्रकृतेः परः ।

निर्विकारी निरीडश्च स्वतन्त्रः परमेश्वरः ॥ ३३ ॥

तथापि सगुणोऽपीड भक्तोद्धारपरायणः ।

विहारी स्वात्मनि रतो नानावीलाविशारदः ॥ ३४ ॥

सर्वथा त्वामलं जाने मलादेव मलेश्वर ।

किमुक्तेन य सर्वज्ञ बलुना हि दयां कुरु ॥ ३५ ॥

विस्तारय यशो लोके कृत्वा लीलां मलाद्भुताम् ।

यत्सुगीय जना नाथाञ्जसोत्तीर्णा भवाम्भुधिम् ॥ ३६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्येवमुक्त्वा गिरिजा सुप्रणाम्य पुनः पुनः ।

विरराम मलेशानं नतस्कन्धा कृताञ्जलिः ॥ ३७ ॥

धृत्येवमुक्तः स तथा मलात्मा

मलेश्वरो लोकविडम्बनाय ।

तथेति मत्वा प्रदसन् बभूव

मुदान्वितः कर्तुमनास्तदेव ॥ ३८ ॥

ततो ऽयन्तर्हितश्शम्भुर्बभूव सुप्रदर्षितः ।

कैलासं प्रययौ काल्या विरडाकृष्टमानसः ॥ ३९ ॥

तत्र गत्वा मलेशानो नन्धादित्यः स त्रिधिवान् ।

वृत्तान्तं सकलं तं वै परमानन्दनिर्भरः ॥ ४० ॥

तेऽपि श्रुत्वा गणाः सर्वे तैरवाद्याश्च सर्वशः ।

बभूवुः सुभिन्नोऽत्यन्तं विदधुः परमोत्सवम् ॥ ४१ ॥

मलत्सुमङ्गलं तत्र बभूवातीव नारद ।

सर्वेषां दुःखनाशोऽभूद्गुह्यः प्रापापि सम्मुदम् ॥ ४२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये शिवाशिवसंवादेवर्णनं नामैकोनत्रिंशोऽध्यायः

॥ २.३.२६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.३०. त्रिंशोऽध्यायः । पार्वतीप्रत्यागमनमडोत्सवः ।

नारद उवाच ।

विधे तात महाभाग धन्यस्त्वं परमार्थदृक् ।

अद्भुतेयं कथाश्रावि त्वदनुग्रहतो मया ॥ १ ॥

गते हरे स्वशैले छि पार्वती सर्वमङ्गला ।

किं यकार गता कुत्र तन्मे वद महामते ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु सुप्रीतितस्तात यज्जातं तदनन्तरम् ।

हरे गते निजस्थाने तद् वदामि शिवं स्मरन् ॥ ३ ॥

पार्वत्यपि सभ्यीयुक्ता रुपं कृत्वा तु सार्थकम् ।

जगाम स्वपितुर्गुहं महादेवेति वादिनी ॥ ४ ॥

पार्वत्यागमनं श्रुत्वा मेना य स हिमाचलः ।

दिव्यं यानं समारुह्य प्रययौ वर्षविह्वलः ॥ ५ ॥

पुरोहितश्च पौराश्च सभ्यश्चैवाप्यनेकशः ।

सम्बन्धिनस्तथान्ये य सर्वे ते य समाययुः ॥ ६ ॥

भ्रातरः सकला जग्मुर्मैनाकप्रमुष्पास्तदा ।

जयशब्दं प्रब्रुवन्तो महावर्षसमन्विताः ॥ ७ ॥

संस्थाप्य मङ्गलघटं राजवर्त्मनि राजिते ।

यन्नागरुकस्तूरीकूलशाभासमन्विते ॥ ८ ॥

सुपुरोधाब्राह्मणैश्च मुनिभिर्ब्रह्मवादिभिः ।

नारीभिर्नर्तकीभिश्च गजेन्द्रादिसुशोभितैः ॥ ९ ॥

परितः परितो रम्भास्तम्भवृन्दसमन्विते ।

पतिपुत्रवतीयोषित्समूहैर्दीपलस्तकैः ॥ १० ॥

द्विजवृन्दैश्च संयुक्ते कुर्वद्भिर्मङ्गलध्वनिम् ।

नानाप्रकारवाद्यैश्च शङ्खध्वनिभिरन्विते ॥ ११ ॥

येतस्मिन्नन्तरे दृग्गजगाम स्वपुरान्तिकम् ।

विशन्ती नगरे देवी ददर्श पितरौ पुनः ॥ १२ ॥
 सुप्रसन्नौ प्रधावन्तौ उर्षविह्वलमानसौ ।
 दृष्ट्वा काली सुप्रदृष्टा स्वालिभिः प्राणनाम तौ ॥ १३ ॥
 तौ सम्पूर्णाशिषं दत्त्वा यङ्कतुस्तौ स्ववक्षसि ।
 उे वत्से त्वेवमुग्र्यार्य रुदन्तौ प्रेमविह्वलौ ॥ १४ ॥
 ततः स्वकीया अप्यस्या अन्या नार्योऽपि सम्मुटा ।
 भ्रातृस्त्रियोऽपि सुप्रीत्या दृढालिङ्गनमादधुः ॥ १५ ॥
 साधितं छि त्वया सम्यक् सुकार्यं कुलतारणम् ।
 त्वत्सदायरणेनापि पाविताः स्माभिला वयम् ॥ १६ ॥
 छति सर्वे सुप्रशंस्य प्रणेमुस्तां प्रदर्षिताः ।
 यन्दनैः सुप्रसूनैश्च समानर्थुः शिवां मुटा ॥ १७ ॥
 तस्मिन्नवसरे देवा विमानस्था मुटाम्भरे ।
 पुष्पवृष्टिं शुभां यङ्कुर्न्त्वा तां तुष्टुवुः स्तवैः ॥ १८ ॥
 तटा तां य रथे स्थाप्य सर्वे शोभान्विते वरे ।
 पुरं प्रवेशयामासुः सर्वे विप्रादयो मुटा ॥ १९ ॥
 अथ विप्राः पुरोध्याश्च साभ्योऽन्याश्च स्त्रियः शिवम् ।
 गृहं प्रवेशयामासुर्बहुमानपुरस्सरम् ॥ २० ॥
 स्त्रियो निर्मञ्छनं यङ्कुर्विप्रा युयुजुराशिषः ।
 छिमवान्मेनका माता मुमोटाति मुनीश्चर ॥ २१ ॥
 स्वाश्रमं सङ्कलं मेने कुपुत्रात्पुत्रिका वरा ।
 छिमवान्नारदं त्वां य संस्तुवन् साधु साध्विति ॥ २२ ॥
 भ्राज्मणोभ्यश्च बन्दिभ्यः पर्वतेन्द्रो धनं ददौ ।
 मङ्गलं पाठयामास स द्विजेभ्यो मछोत्सवम् ॥ २३ ॥
 अेवं स्वकन्यया लृष्टौ पितरौ भ्रातरस्तथा ।
 जामयश्च मछप्रीत्या समूषुः प्राङ्गणे मुने ॥ २४ ॥
 ततः स छिमवान् तात सुप्रदृष्टाः प्रसन्नधीः ।
 सम्मान्य सकलान्प्रीत्या स्नातुं गङ्गां जगाम छ ॥ २२ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे शम्भुः सुवीलो भक्तवत्सलः ।
 सुनर्तकनटो भूत्वा मेनकासन्निधिं ययौ ॥ २६ ॥
 शृङ्गं वामे करे धृत्वा दक्षिणे उमरं तथा ।
 पृष्ठे कन्थां रक्तवासा नृत्यगानविशारदः ॥ २७ ॥
 ततस्सुनट्त्रुपोऽसौ मेनाया प्राङ्गणो मुदा ।
 यङ्के सुनृत्यं विविधं गानं यातिमनोहरम् ॥ २८ ॥
 शृङ्गं य उमरं तत्र वाद्यमास सुध्वनिम् ।
 मङ्गीं विविधां तत्र स यकार मनोहराम् ॥ २९ ॥
 तां द्रष्टुं नागराः सर्वे पुरुषाश्च स्त्रियस्तथा ।
 आशङ्गुः सडसा तत्र बाला वृद्धा अपि ध्रुवम् ॥ ३० ॥
 श्रुत्वा सुगीतं तद्दृष्ट्वा सुनृत्यं य मनोहरम् ।
 सडसा मुमुक्षुः सर्वे मेनापि य तदा मुने ॥ ३१ ॥
 भूर्धर्षा सम्प्राप सा दुर्गा विलोक्य वृष्टि शङ्करम् ।
 त्रिशूलादिकचिह्नानि भिन्नतं यातिसुन्दरम् ॥ ३२ ॥
 विभूतिभूषितं रम्यमस्थिमालासमन्वितम् ।
 त्रिलोचनोज्ज्वलद्भङ्गं नागयज्ञोपवीतकम् ॥ ३३ ॥
 वरं वृष्टिवत्युक्तवन्तं गौरवर्णं मधेश्वरम् ।
 दीनबन्धु दयासिन्धुं सर्वथा सुमनोहरम् ॥ ३४ ॥
 वृष्टयस्थं हरं दृष्ट्वेदृशं सा प्रणनाम तम् ।
 वरं वज्रे मानसं हि पतिर्मे त्वं भवेति य ॥ ३५ ॥
 वरं दत्त्वा शिवां याथ तादृशं प्रीतितो वृदा ।
 अन्तर्धाय पुनस्तत्र सुनर्त स भिक्षुकः ॥ ३६ ॥
 ततो मेना सुरत्नानि स्वर्णपात्रस्थितानि य ।
 तस्मै दातुं ययौ प्रीत्या तद्भूतिप्रीतमानसः ॥ ३७ ॥
 तानि न स्वीयकारासौ भिक्षां याये शिवां य ताम् ।
 पुनः सुनृत्यं गानश्च कौतुकात्कर्तुमुद्यतः ॥ ३८ ॥
 मेना तद्भयनं श्रुत्वा युकोपाति सुविस्मिता ।
 भिक्षुकं भर्त्सयामास बहिष्कर्तुमिषे सा ॥ ३९ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र गङ्गातो गिरिरायथौ ।
 ददर्श पुरतो भिक्षुं प्राङ्गाणस्थं नराकृतिम् ॥ ४० ॥
 श्रुत्वा मेनामुष्माद् वृत्तं तत्सर्वं सुयुकोप सः ।
 आज्ञां यकारानुयराब्दलिष्ठर्तुञ्च तं नटम् ॥ ४१ ॥
 मडाग्निमिव दुःस्पर्शं प्रज्वलन्तं सुतेजसम् ।
 न शशाक बलिष्ठर्तुं कोऽपि तं मुनिसत्तम ॥ ४२ ॥
 ततः स भिक्षुकस्तात नानालीलाविशारदः ।
 दर्शयामास शैलाय स्वप्रभावमनन्तकम् ॥ ४३ ॥
 शैलो ददर्श तं तत्र विष्णुपुत्रपधरं द्रुतम् ।
 डिरीटिनं कुण्डलिनं पीतवस्त्रं यतुर्भुजम् ॥ ४४ ॥
 यद्यत्पुष्पादिकं दत्तं पूजाकाले गदाभृते ।
 गात्रे शिरसि तत्सर्वं भिक्षुकस्य ददर्श ॥ ४५ ॥
 ततो ददर्श जगतां स्रष्टारं स यतुर्भुजम् ।
 रक्तवर्णं पठन्तं य श्रुतिसूक्तं गिरीश्वरः ॥ ४६ ॥
 ततः सूर्यस्वरूपं य जगद्यक्षस्वरूपकम् ।
 ददर्श गिरिराजः स क्षाणं कौतुककारिणम् ॥ ४७ ॥
 ततो ददर्श तं तात रुद्ररूपं मडाद्भुतम् ।
 पार्वती सखितं रभ्यं विडसन्तं सुतेजसम् ॥ ४८ ॥
 ततस्तेजस्वरूपं य निराकारं निरञ्जनम् ।
 निरुपाधिं निरीडं य मडाद्भुतमरूपकम् ॥ ४९ ॥
 अेवं बहूनि रूपाणि तस्य तत्र ददर्श सः ।
 सुविस्मितो बभूवाशु परमानन्दसंयुतः ॥ ५० ॥
 अथासौ भिक्षुवर्यो ङि तस्मात्तस्याश्च सूतिकृत् ।
 भिक्षां ययाये दूर्गां तां नान्यज्जग्राह किञ्चन ॥ ५१ ॥
 न स्वीयकार शैलेन्द्रो मोडितश्शिवमायया ।
 भिक्षुः किञ्चिन्न जग्राह तत्रैवान्तर्दधे ततः ॥ ५२ ॥
 तदा बभूव सुज्ञानं मेनाशैवेशयोरिति ।

आवां शिवो वञ्चयित्वा स्वस्थानं गतवान्प्रभुः ॥ ५३ ॥

तयोर्विचिन्त्य तत्रैवं शिवे भक्तिरभूत्परा ।

महामोक्षकरी द्रिव्या सर्वानन्दप्रदायिनी ॥ ५४ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभण्डे पार्वतीप्रत्यागमनमहोत्सववर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३.३० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभण्डे

२.३.३१. ऐकत्रिंशोऽध्यायः । शिवमायावर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

तयोर्भक्तिं शिवे ज्ञात्वा परामव्यभिचारिणीम् ।

सर्वे शकाद्यो देवाश्चिन्तुरिति नारद ॥ १ ॥

देवा उच्युः ।

ऐकान्तभक्त्या शैलश्चेत्कन्यां तस्मै प्रदास्यति ।

ध्रुवं निर्वाणतां सद्यः स प्राप्स्यति यत्नारते ॥ २ ॥

अनन्तरत्नाधारश्चेत्पृथ्वीं त्यक्त्वा प्रयास्यति ।

रत्नगर्भाभिधा भूमिर्मिथ्यैव भविता ध्रुवम् ॥ ३ ॥

स्थावरत्वं परित्यज्य द्रिव्यरूपं विधाय सः ।

कन्यां शूलभृते दत्त्वा शिवलोकं गमिष्यति ॥ ४ ॥

महादेवस्य साङ्गं लप्स्यते नात्र संशयः ।

तत्र भुङ्क्त्वा वरान्भोगांस्ततो मोक्षमवाप्स्यति ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्यालोच्य सुराः सर्वे कृत्वा यामन्त्राणं मिथः ।

प्रस्थापयितुमैच्छंस्ते गुरुं तत्र सुविस्मिताः ॥ ६ ॥

ततः शकाद्यो देवाः सर्वे गुरुनिकेतनम् ।

जग्मुः प्रीत्या सविनया नारद स्वार्थसाधकाः ॥ ७ ॥

गत्वा तत्र गुरुं नत्वा सर्वे देवाः सवासवाः ।
यङ्कुर्निवेदनं तस्मै गुरवे वृत्तमादरात् ॥ ८ ॥

देवा उचुः ।

गुरो डिमालयगृहं गच्छास्मत्कार्यसिद्धये ।
तत्र गत्वा प्रयत्नेन कुरु निन्दां य शूलिनः ॥ ९ ॥

पिनाकिना विना दूर्गा वरं नान्यं वशिष्यति ।
अनिच्छया सुतां दत्त्वा कृत्वा तूर्णं लभिष्यति ॥ १० ॥

कालेनैवाधुना शैलं धृत्वा नीलं विष्वज्जितु ।
अनेकरत्नाधारं तं स्थापय त्वं क्षितौ गुरौ ॥ ११ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति देववयः श्रुत्वा प्रददौ कर्णयोः करम् ।
न स्वीयकार स गुरुः स्मरन्नाम शिवेति य ॥ १२ ॥

अथ स्मृत्वा मलादेवं बृहस्पतिरुदारधीः ।
उवाच देववर्याश्च धिक्कृत्वा य पुनः पुनः ॥ १३ ॥

बृहस्पतिरुवाच ।

सर्वे देवाः स्वार्थपराः परार्थध्वंसकारकाः ।
कृत्वा शङ्करनिन्दां डि यास्यामि नरकं ध्रुवम् ॥ १४ ॥

कश्चिन्मध्ये य युष्माकं गच्छेच्छैलान्तिकं सुराः ।
सम्पाद्येत्स्वाभिमतं शैलेन्द्रं प्रतिबोध्य य ॥ १५ ॥

अनिच्छया सुतां दत्त्वा सुभं तिष्ठतु भारते ।
तस्मै भक्त्या सुतां दत्त्वा मोक्षं प्राप्स्यति निश्चितम् ॥ १६ ॥

पश्चात्सामर्षयः सर्वे बोधयिष्यन्ति पर्वतम् ।
पिनाकिना विना दूर्गा वरं नान्यं वशिष्यति ॥ १७ ॥

अथवा गच्छत सुरा ब्रह्मलोकं सवासवाः ।
वृत्तं कथयत स्वं तत्स वः कार्यं कशिष्यति ॥ १८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तच्छ्रुत्वा ते समालोच्याजगुर्मुग्धं सभां सुराः ।
सर्वे निवेदयाञ्चकुर्न्त्वा तद्गतमादरात् ॥ १९ ॥

देवानां तद्भयः श्रुत्वा शिवनिन्दाकरं तदा ।
वेदवक्त्रा विलप्यालं तानवोयं सुरान्भुने ॥ २० ॥

ब्रह्मोवाच ।
नालं कर्तुं क्षमो वत्साः शिवनिन्दां सुदुस्सलाम् ।
सम्पद्भिनाशरूपाञ्च विपदां बीजरूपिणीम् ॥ २१ ॥

सुरा गच्छत कैलासं सन्तोषयत शङ्करम् ।
प्रस्थापयत तं शीघ्रं छिमालयगृहं प्रति ॥ २२ ॥

स गच्छेद्गुपशैवेशमात्मनिन्दां करोतु वै ।
परनिन्दा विनाशाय स्वनिन्दा यशसे मता ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच ।
श्रुत्वेति मद्भयो देवा मां प्राणभ्य मुदा य ते ।
कैलासं प्रथयुः शीघ्रं शैलानामधिपं गिरिम् ॥ २४ ॥

तत्र गत्वा शिवं दृष्ट्वा प्राणभ्य नतमस्तकाः ।
सुकृताञ्जलयः सर्वे तुष्टुवुस्तं सुरा उरम् ॥ २५ ॥

देवा ङिचुः ।
देवदेव महादेव करुणाकर शङ्कर ।
वयं त्वां शरणापन्नाः कृपां कुरु नमोऽस्तु ते ॥ २६ ॥

त्वं भक्तवत्सलः स्वामिन्भक्तकार्यकरः सदा ।
दीनोद्भरः कृपासिन्धुर्भक्तापद्भिनिमोयकः ॥ २७ ॥

ब्रह्मोवाच ।
धृति स्तुत्वा मडेशानं सर्वे देवाः सवासवाः ।
सर्वं निवेदयाञ्चङ्कुस्तद्भुतं तत आदरात् ॥ २८ ॥

तच्छ्रुत्वा देववचनं स्वीचकार मडेश्वरः ।
देवान् सुयापयामास तानाश्वास्य विडस्य सः ॥ २९ ॥

देवा मुमुद्विरे सर्वे शीघ्रं गत्वा स्वमन्दिरम् ।
सिद्धं मत्वा स्वकार्यं छि प्रशंसन्तः सदाशिवम् ॥ ३० ॥

ततः स भगवाञ्छम्भुर्मडेशो भक्तवत्सलः ।
प्रथयौ शैलभूपञ्च मायेशो निर्विकारवान् ॥ ३१ ॥

यदा शैलः सत्सामध्ये समुवास मुदान्वितः ।
 बन्धुवर्गैः परिवृतः पार्वतीसहितः स्वयम् ॥ ३२ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र ख्याजगाम सदाशिवः ।
 दण्डी छत्री दिव्यवासा बिभ्रत्तिलकमुज्ज्वलम् ॥ ३३ ॥
 करे स्फुटिकमालां च शालग्रामं गले धधत् ।
 जपत्राम उरेर्भक्त्या साधुवेषधरो द्विजः ॥ ३४ ॥
 तं च दृष्ट्वा समुत्तस्थौ सगाणोऽपि हिमालयः ।
 ननाम दण्डवद्भूमौ भक्त्यातिथिमपूर्वकम् ॥ ३५ ॥
 ननाम पार्वती भक्त्या प्राणेशं विप्ररूपिणम् ।
 ज्ञात्वा तं मनसा देवी तुष्टाय परया मुदा ॥ ३६ ॥
 आशिषं युयुजे विप्रः सर्वेषां प्रीतितश्शिवः ।
 शिवाया अधिकं तात मनोऽभिलषितं लुटा ॥ ३७ ॥
 मधुपर्कदिकं सर्वं जग्राह ब्राह्मणो मुदा ।
 दत्तं शैलाधिराजेन डिमागेन मडादरात् ॥ ३८ ॥
 पप्रच्छ कुशलं यास्य डिमाद्रिः पर्वतोत्तमः ।
 तं द्विजेन्द्रं मडाप्रीत्या सम्पूज्य विधिवन्मुने ॥ ३९ ॥
 पुनः पप्रच्छ शैलेशस्तं ततः को भवानिति ।
 उवाच शीघ्रं विप्रेन्द्रो गिरीन्द्रं सादरे वचः ॥ ४० ॥
 विप्रेन्द्र उवाच ।
 ब्राह्मणोऽहं गिरिश्रेष्ठ वैष्णवो बुधसत्तमः ।
 घटिकीं वृत्तिमाश्रित्य भ्रमामि धरणीतले ॥ ४१ ॥
 मनोयायी सर्वगामी सर्वज्ञोऽहं गुरोर्भवात् ।
 परोपकारी शुद्धात्मा दयासिन्धुर्विकारहा ॥ ४२ ॥
 मया ज्ञातं उवाच त्वं स्वसुतां दातुमिच्छसि ।
 एमां पद्मसमां दिव्यां वररुपां सुलक्षणां ॥ ४३ ॥
 निराश्रयायासङ्गाय कुतुपायागुणाय च ।
 श्मशानवासिने व्यालत्राडितृपाय योगिने ॥ ४४ ॥
 दिग्वाससे कुगात्राय व्यालभूषणधारिणे ।

अज्ञातकुलनाम्ने य कुशीलायाविहारिणे ॥ ४५ ॥

विभूतिदिग्धदेहाय सङ्कुद्धायाविवेकिने ।

अज्ञातवयसेऽतीव कुजटाधारिणे सदा ॥ ४६ ॥

सर्वाश्रयाय भ्रमिणे नागळाराय भिक्षवे

कुमार्गनिरतायाय वेदाऽध्वत्याग्निने उठात् । ४७ ॥

धयं ते बुद्धिरथल न छि मङ्गलदा भलु ।

विबोध ज्ञानिनां श्रेष्ठ नारायणकुलोद्भव ॥ ४८ ॥

न ते पात्रानुपुत्रश्च पार्वतीदानकर्मणि ।

महाजनः स्मेरमुष्णः श्रुतमात्राद्भविष्यति ॥ ४९ ॥

पश्य शैलाधिप त्वं य न तस्यैकोऽस्ति भान्धवः ।

महारत्नाकरः त्वं य तस्य किञ्चिद्धनं न छि ॥ ५० ॥

भान्धवान्मेनकां कुम्भपते शीघ्रं सुतांस्तथा ।

सर्वान्यृच्छ प्रयत्नेन पण्डितान्पार्वतीं विना ॥ ५१ ॥

रोगिणो नौषधं शश्वद्रोयते गिरिसत्तम ।

कुपथ्यं रोयतेऽभीक्ष्णं मखादोषकरं सदा ॥ ५२ ॥

भ्रमोवाय ।

धृत्युक्त्वा भ्रात्मणः शीघ्रं स वै भुक्त्वा मुदान्वितः ।

जगाम स्वालयं शान्तो नानालीलाकरश्शिवः ॥ ५३ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाषे शिवमायावर्णनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥

२.३.३१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाषे

२.३.३२. द्वात्रिंशोऽध्यायः । सप्तर्थागमनम् ।

भ्रमोवाय ।

भ्रात्मणस्य वयः श्रुत्वा मेनोवाय छिमालयम् ।

शोकेनसाधुनयना लृद्येन विद्यूयता ॥ १ ॥

मेनोवाय ।

शुशु शैलेन्द्र मद्राज्यं परिणामे सुभावलम् ।

पृथ्थ शैववरा-सर्वास्त्रिमुक्तं ब्राह्मणेन ॥ २ ॥

निन्दानेन कृता शम्भोर्वैषणवेन द्विजन्मना ।

श्रुत्वा तां मे मनोऽतीव निर्विण्णं हि नगेश्वर ॥ ३ ॥

तस्मै रुद्राय शैवेश न दास्यामि सुतामलम् ।

कुतुपशीलनाम्ने हि सुलक्ष्णायुतां निजाम् ॥ ४ ॥

न मन्यसे वयो येन्मे मरिष्यामि न संशयः ।

त्यक्ष्यामि यं गृहं सद्यो भक्षयिष्यामि वा विषम् ॥ ५ ॥

गले बद्ध्वाग्निंकां रज्ज्वा यास्यामि गहनं वनम् ।

महाम्बुधौ मज्जयिष्ये तस्मै दास्यामि नो सुताम् ॥ ६ ॥

धृत्युक्त्वाशु तथा गत्वा मेना कोपालयं शुभ्या ।

त्यक्त्वा डारं रुदन्ती सा यकार शयनं भुवि ॥ ७ ॥

येतस्मिन्नन्तरे तात शम्भुना सप्त येव ते ।

संस्मृता ऋषयः सद्यो विरुडव्याकुलात्मना ॥ ८ ॥

ऋषयश्चैव ते सर्वे शम्भुना संस्मृता यदा ।

तदाजग्मुः स्वयं सद्यः कल्पवृक्षा एवापरे ॥ ९ ॥

अरुन्धती तथायाता साक्षात्सिद्धिरिवापरा ।

तान्दृष्ट्वा सूर्यसङ्घाशान्विजडौ स्वजपं डरः ॥ १० ॥

स्थित्वाग्रे ऋषयः श्रेष्ठा नत्वा स्तुत्वा शिवं मुने ।

मेनिरे यं तदात्मानं कृतार्थं ते तपस्विनः ॥ ११ ॥

ततो विस्मयमापन्ना नमस्कृत्य स्थिताः पुनः ।

प्रोयुः प्राञ्जलयस्ते वै शिवं लोकनमस्कृतम् ॥ १२ ॥

ऋषय इत्युः ।

सर्वोत्कृष्ट मडाराज सार्वभौम द्विवौकसाम् ।

स्वभाज्यं वार्थतेऽस्माभिः किं पुनः सकलौत्तमम् ॥ १३ ॥

तपस्तप्तं त्रिधा पूर्वं वेदाध्ययनमुत्तमम् ।

अग्नयश्च लुताः पूर्वं तीर्थानि विविधानि च ॥ १४ ॥
 वाज्मनः कायजं किञ्चित्पुण्यं स्मरणसम्भवम् ।
 तत्सर्वं सङ्गतं याद्ये स्मरणानुग्रहात्तव ॥ १५ ॥
 यो वै भजति नित्यं त्वां कृतकृत्यो भवेन्नरः ।
 किं पुण्यं वार्यते तेषां येषां च स्मरणं तव ॥ १६ ॥
 सर्वोत्कृष्टा वयं जाताः स्मरणोत्ते सदाशिव ।
 मनोरथपथं नैव गच्छसि त्वं कथञ्चन ॥ १७ ॥
 वामनस्य क्लृप्तं यद्गज्जन्मान्धस्य दृशौ यथा ।
 वायालत्वञ्च मूकस्य रङ्गस्य निधिदर्शनम् ॥ १८ ॥
 पङ्गोर्गिरिवराङ्कान्तिर्वन्ध्यायाः प्रसवस्तथा ।
 दर्शनं भवतस्तद्गज्जातं नो दुर्लभं प्रभो ॥ १९ ॥
 अद्यप्रभृति लोकेषु मान्याः पूजया मुनीश्वराः ।
 जातास्ते दर्शनादिव स्वमुख्यैः पदमाश्रिताः ॥ २० ॥
 अत्र किं बहुनोक्तेन सर्वथा मान्यतां गताः ।
 दर्शनात्तव देवेश सर्वदेवेश्वरस्य हि ॥ २१ ॥
 पूर्णानां किञ्च कर्तव्यमस्ति येत्यरमा कृपा ।
 सदृशं सेवकानां तु देयं कार्यं त्वया शुभम् ॥ २२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एत्येवं वयनं श्रुत्वा तेषां शम्भुर्मन्त्रेश्वरः ।
 लौकिकाचारमाश्रित्य रम्यं वाक्यमुपाददे ॥ २३ ॥
 शिव उवाच ।
 ऋषयश्च सदा पूजया भवन्तश्च विशेषतः ।
 युष्माकं कारणाद्भिप्राः स्मरणं च मया कृतम् ॥ २४ ॥
 ममावस्था भवद्भिश्च ज्ञायते ह्युपकारिका ।
 साधनीया विशेषेण लोकानां सिद्धिहेतवे ॥ २५ ॥
 देवानां दुःखमुत्पन्नं तारकात्सुदुरात्मनः ।
 ब्रह्मणा च वरो दत्तः किं करोमि दुरासदः ॥ २६ ॥
 मूर्तयोऽष्टौ च याः प्रोक्ता मदीयाः परमर्षयः ।

ताः सर्वा उपकाराय न तु स्वार्थाय तत्स्फुटम् ॥ २७ ॥

तथा य कर्तुं कामोऽहं विवाहं शिवया सह ।

तथा वै सुतपस्तप्तं दुष्करं परमर्षिभिः ॥ २८ ॥

तस्यै परं हृलं देयमभीष्टं तद्धितावहम् ।

येतादृशः पाणो मे हि भक्तानन्दप्रदः स्फुटम् ॥ २९ ॥

पार्वतीवचनाद्भिक्षुर्गुपो यातो गिरेर्गृहम् ।

अहं पावितवान्कालीं यतो वीलाविशारदः ॥ ३० ॥

मां ज्ञात्वा तौ परं ब्रह्म दम्पती परभक्तितः ।

दातुकामावभूतां य स्वसुतां वेदरीतितः ॥ ३१ ॥

देवप्रेरणायाहं वै कृतवानस्मि निन्दनम् ।

तदा स्वस्य य तद्भक्तिं विहन्तुं वैष्णवात्मना ॥ ३२ ॥

तच्छ्रुत्वा तौ सुनिर्विण्णौ तद्धीनौ सम्भ्रमवतुः ।

स्वकन्यां नेच्छतो दातुं भयं हि मुनयोऽधुना ॥ ३३ ॥

तस्माद्भवन्तो गच्छन्तु हिमायलगृहं ध्रुवम् ।

तत्र गत्वा गिरिवरं तत्पत्नीञ्च प्रबोधय ॥ ३४ ॥

कथनीयं प्रयत्नेन वयनं वेदसम्मितम् ।

सर्वथा करणीयं तद्यथा स्यात्कार्यमुत्तमम् ॥ ३५ ॥

उद्गाहं कर्तुमिच्छामि तत्पुत्र्या सह सत्तमाः ।

स्वीकृतस्तद्धिवाहो मे वरो दत्तश्च तादृशः ॥ ३६ ॥

अत्र किं बडुनोक्तेन बोधनीयो हिमालयः ।

तथा मेना य बोद्धव्या देवानां स्याद्धितं यथा ॥ ३७ ॥

भवद्भिः कल्पितो यो वै विधिः स्यादधिकस्ततः ।

भवताञ्चैव कार्यं तु भवन्तः कार्यभागिनः ॥ ३८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्येवं वयनं श्रुत्वा मुनयस्तेऽमलाशयाः ।

आनन्दं लेभिरे सर्वे प्रभुषानुग्रहीकृताः ॥ ३९ ॥

वयं धन्या अभूवंश्च कृतकृत्याश्च सर्वथा ।

वन्धा जाताश्च सर्वेषां पूजनीया विशेषतः ॥ ४० ॥

ब्रह्मणा विष्णुना यो वै वन्द्यः सर्वार्थसाधकः ।
 सोऽस्मान्प्रेषयते प्रेष्यान्कार्ये लोकसुभावादे ॥ ४१ ॥
 अयं वै जगतां स्वामी पिता सा जननी मता ।
 अयं युक्तश्च सम्बन्धो वर्द्धतां चन्द्रवत्सदा ॥ ४२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्त्वा ऋषयो द्विव्या नमस्कृत्य शिवं तदा ।
 गता आकाशमार्गेण यत्रास्ति छिमवत्पुरम् ॥ ४३ ॥
 दृष्ट्वा तां य पुरीं द्विव्यां ऋषयस्तेऽतिविस्मिताः ।
 वर्णयन्तश्च स्वं पुण्यमब्रुवन्वै परस्परम् ॥ ४४ ॥
 ऋषय इत्युः ।
 पुण्यवन्तो वयं धन्या दृष्ट्वैतद्धिमवत्पुरम् ।
 यस्मादेवंविधे कार्ये शिवेनैव नियोजिताः ॥ ४५ ॥
 अलकायाश्च स्वर्गाय्य भोगवत्यास्तथा पुनः ।
 विशेषेणामरावत्या दृश्यते पुरमुत्तमम् ॥ ४६ ॥
 सुगृहाणि सुरभ्याणि स्फुटिकैर्विविधैर्वैरैः ।
 मणिभिर्वा विचित्राणि रचितान्यङ्गणानि च ॥ ४७ ॥
 सूर्यकान्ताश्च मणयश्चन्द्रकान्तास्तथैव च ।
 गृहे गृहे विचित्राश्च वृक्षाः स्वर्गसमुद्भवाः ॥ ४८ ॥
 तोरणानां तथा लक्ष्मीर्दृश्यते च गृहे गृहे ।
 विविधानि विचित्राणि शुक्लं सैर्विमानकैः ॥ ४९ ॥
 वितानानि विचित्राणि शैलवत्तोराणैः सह ।
 जलाशयान्यनेकानि दीर्घिका विविधाः स्थिताः ॥ ५० ॥
 उद्यानानि विचित्राणि प्रसन्नैः पूजितान्यथ ।
 नराश्च देवताः सर्वे स्त्रियश्चाप्सरसस्तथा ॥ ५१ ॥
 कर्मभूमौ याज्ञिकाश्च पौराणाः स्वर्गकाम्यया ।
 कुर्वन्ति ते वृथा सर्वे विडाय छिमवत्पुरम् ॥ ५२ ॥
 यावन्न दृष्टमेतथ्य तावत्स्वर्गपरा नराः ।

दृष्टमेतद्यथा विप्राः किं स्वर्गोऽत्र प्रयोजनम् ॥ ५३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्येवमुषिवर्यास्ते वर्णयन्तः पुरञ्च तत् ।

गता उमावयं सर्वे गृहं सर्वसमृद्धिमत् ॥ ५४ ॥

तान्दृष्ट्वा सूर्यसङ्काशान् डिमवान्विस्मितोऽब्रवीत् ।

दूरादाकाशमार्गस्थान्मुनीन्सप्त सुतेजसः ॥ ५५ ॥

डिमवानुवाच ।

सप्तैते सूर्यसङ्काशाः समायान्ति मदनिके ।

पूजा कार्या प्रयत्नेन मुनीनां च मयाधुना ॥ ५६ ॥

वयं धन्या गृहस्थाश्च सर्वेषां सुभदायिनः ।

येषां गृहे समायान्ति महात्मानो यदीदृशाः ॥ ५७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

येतस्मिन्नन्तरे यैवाकाशादित्य भुवि स्थितान् ।

सम्भुजे डिमवान्दृष्ट्वा यथौ मानपुरस्सरम् ॥ ५८ ॥

कृताञ्जलिर्नतस्कन्धः सप्तर्षीन्सुप्रणम्य सः ।

पूजां यकार तेषां वै बहुमानपुरस्सरम् ॥ ५९ ॥

डिताः सप्तर्षयस्ते च डिमवन्तं नगेश्वरम् ।

गृहीत्वोयुः प्रसन्नास्या वयनं मङ्गलालयम् ॥ ६० ॥

यथाग्रतश्च तान्कृत्वा धन्यो मम गृहाश्रमः ।

इत्युक्त्वासनमानीय ददौ भक्तिपुरस्सरम् ॥ ६१ ॥

आसनेषूपविष्टेषु तदाज्ञप्तः स्वयं स्थितः ।

उवाच डिमवांस्तत्र मुनीन् ज्योतिर्मयांस्तदा ॥ ६२ ॥

डिमालय उवाच ।

धन्यो डि कृतकृत्योऽहं सङ्कलं श्रुवितं मम ।

लोकेषु दर्शनीयोऽहं बहुतीर्थसमो मतः ॥ ६३ ॥

यस्माद्भवन्तो मद्ग्रेहमागता विष्णुर्गुणिलः ।

पूर्वानां भवतां कार्यं कृपाणानां गृहेषु डिम् ॥ ६४ ॥

तथापि डिञ्चित्कार्यं च सदृशं सेवकस्य मे ।

કથનીયં સુદયથા સફલં સ્યાજ્જનુર્મમ ॥ ૬૫ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયે પાર્વતીખણ્ડે સમષ્ટાગમનવર્ણનં નામ દ્વાત્રિંશોઽધ્યાયઃ

॥ ૨.૩.૩૨ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયઃ પાર્વતીખણ્ડે

૨.૩.૩૩. ત્રયસ્ત્રિંશોઽધ્યાયઃ । ગિરિસાન્ત્વનમ્ ।

ઋષય ઊચુઃ ।

જગત્પિતા શિવઃ પ્રોક્તો જગન્માતા શિવા મતા ।

તસ્માદેયા ત્વયા કન્યા શકુરાય મહાત્મને ॥ ૧ ॥

એવં કૃત્વા હિમગિરે સાર્યકં તે ભવેજ્જનુઃ ।

જગદ્દુરોર્ગુરુસ્ત્વં હિ ભવિષ્યસિ ન સંશયઃ ॥ ૨ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

એવં વચનમાકર્ણ્ય સમર્ષાણાં મુનીશ્વર ।

પ્રણમ્ય તાન્કરૌ બદ્ધ્વા ગિરિરાજોઽબ્રવીદિદમ્ ॥ ૩ ॥

હિમાલય ઉવાચ ।

સમર્ષયો મહાભાગા ભવદ્ભિર્યદુદીરિતમ્ ।

તત્પ્રમાણીકૃતં મે હિ પુરૈવ ગિરિશેષ્ઠયા ॥ ૪ ॥

ઇદાનીમેક આગત્ય વિપ્રો વૈષ્ણવધર્મવાન્ ।

શિવમુદ્દિશ્ય સુપ્રીત્યા વિપરીતં વચોઽબ્રવીત્ ॥ ૫ ॥

તદારભ્ય શિવામાતા જ્ઞાનભ્રષ્ટા બભૂવ હ ।

સુતાવિવાહં રુદ્રેણ યોગિના તેન નેચ્છતિ ॥ ૬ ॥

કોપાગારમગાત્સા હિ સુતમા મલિનામ્બરા ।

કૃત્વા મહાહઠં વિપ્રા બોધ્યમાનાપિ નાબુધત્ ॥ ૭ ॥

અહં ચ જ્ઞાનવિભ્રષ્ટો જાતોઽહં સત્યમીર્યતે ।

દાતું સુતાં મહેશાય નેચ્છામિ ભિક્ષુરૂપિણે ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा शैलराजस्तु शिवमायाविमोहितः ।
तूष्णीं बभूव तत्रस्थो मुनीनां मध्यतो मुने ॥ ९॥

सर्वे समर्षयस्ते हि शिवमायां प्रशस्य वै ।
प्रेषयामासुरथ तां मेनकां प्रत्यरुन्धतीम् ॥ १० ॥

अथ पत्युः समादाय निदेशं ज्ञानदा हि सा ।
जगामारुन्धती तूर्णं यत्र मेना य पार्वती ॥ ११ ॥

गत्वा ददर्श मेनां तां शयानां शोकमूर्च्छिताम् ।
उवाच मधुरं साध्वी सावधाना हितं वयः ॥ १२ ॥

अरुन्धत्युवाच ।

उत्तिष्ठ मेनके साध्वि त्वद्गुडेऽऽमरुन्धती ।
आगता मुनयश्चापि समायाताः कृपालवः ॥ १३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अरुन्धतीस्वरं श्रुत्वा शीघ्रमुत्थाय मेनका ।
उवाच शिरसा नत्वा तां पद्मामिव तेजसा ॥ १४ ॥

मेनोवाच ।

अहोऽद्य किमिदं पुण्यमस्माकं पुण्यजन्मनाम् ।
वधूर्जगद्धिषेः पत्नी वसिष्ठस्यागतेऽह वै ॥ १५ ॥

किमर्थमागता देवि तन्मे ब्रूहि विशेषतः ।
अहं दासीसमा ते हि ससुता करुणां कुरु ॥ १६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा मेनका साध्वी बोधयित्वा य तां बभु ।
तत्रागता य सुप्रीत्या यत्र समर्षयोऽपि ते ॥ १७ ॥

अथ शैलेश्वरं ते य बोधयामासुरादरात् ।
स्मृत्वा शिवपदद्वन्द्वं सर्वे वाक्यविशारदाः ॥ १८ ॥

ऋषय ऋषुः ।

शैलेन्द्र श्रूयतां वाक्यमस्माकं शुभकारणम् ।
शिवाय पार्वतीं देहि संहर्तुः शशुरो भव ॥ १९ ॥

अयाचितारं सर्वेशं प्रार्थयामास यत्नतः ।
 तारकस्य विनाशाय ब्रह्मा सम्बन्धकर्मणि ॥ २० ॥
 नोत्सुको दारसंयोगे शङ्करो योगिनां वरः ।
 विधेः प्रार्थनया देवस्तव कन्यां ब्रवीष्यति ॥ २१ ॥
 दृष्टितुस्ते तपस्तपं प्रतिज्ञानं यकार सा ।
 उेतुद्रयेन योगीन्द्रो विवाहं य करिष्यति ॥ २२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 ऋषीणां वचनं श्रुत्वा प्रहस्य स डिमालयः ।
 उवाच किञ्चिद्भीतस्तु परं विनयपूर्वकम् ॥ २३ ॥
 डिमालय उवाच ।
 शिवस्य राजसामग्रीं न डि पश्यामि काञ्चन ।
 कञ्चिदाश्रयमैश्वर्यं कं वा स्वजनबान्धवम् ॥ २४ ॥
 नेच्छाम्यति विनिर्लिप्तयोगिने स्वां सुतामहम् ।
 यूयं वेदविधातुश्च पुत्रा वदत निश्चितम् ॥ २५ ॥
 वरायाननुवृत्ताय पिता कन्यां ददाति चेत् ।
 कामान्मोडाद्भयाल्लोभात्स नष्टो नरकं प्रजेत् ॥ २६ ॥
 न डि दास्याम्यहं कन्यामिच्छया शूलपाणये ।
 यद्विधानं भवेद्योग्यमृषयस्तद्विधीयताम् ॥ २७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 षट्पाकपर्यं वयस्तस्य डिमागस्य मुनीश्वर ।
 प्रत्युवाच वसिष्ठस्तं तेषां वाक्यविशारदः ॥ २८ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 शृणु शैलेश मद्वाक्यं सर्वथा ते डितावहम् ।
 धर्माविरुद्धं सत्यं य परत्रेह मुदावहम् ॥ २९ ॥
 वचनं त्रिविधं शैल लौकिके वैदिकेऽपि य ।
 सर्वं जानाति शास्त्रज्ञो निर्मलज्ञानचक्षुषा ॥ ३० ॥
 असत्यमहितं पश्चात्साम्प्रतं श्रुतिसुन्दरम् ।
 सुबुद्धिर्वक्ति शत्रुर्हि हितं नैव कदाचन ॥ ३१ ॥

आद्यावप्रीतिजनकं परिणामे सुभावाडम् ।
 दयालुर्धर्मशीलो हि बोधयत्येव आन्धवः ॥ ३२ ॥
 श्रुतिमात्रात्सुधातुल्यं सर्वकालसुभावाडम् ।
 सत्यसारं छितकरं वचनं श्रेष्ठमीप्सितम् ॥ ३३ ॥
 अयं च त्रिविधं शैल नीतिशास्त्रोदितं वयः ।
 कथ्यतां त्रिषु मध्ये किं ब्रुवे वाक्यं त्वदीप्सितम् ॥ ३४ ॥
 ब्राह्मसम्पद्धिनीनश्च शङ्करस्त्रिदशेश्वरः ।
 तत्त्वज्ञानसमुद्रेषु सन्निभग्नैकमानसः । ३५ ॥
 ज्ञानानन्दस्येश्वरस्य ब्राह्मवस्तुषु का स्पृहा ।
 गृही ददाति स्वसुतां राज्यसम्पत्तिशालिने ॥ ३६ ॥
 कन्यकां दुःष्मिने दत्त्वा कन्याघाती भवेत्पिता ।
 को वेद शङ्करो दुःष्मी कुबेरो यस्य किङ्करः ॥ ३७ ॥
 भ्रूभङ्गलीलया सृष्टिं स्रष्टुं उर्तुं क्षमो हि सः ।
 निर्गुणः परमात्मा च परेशः प्रकृतेः परः ॥ ३८ ॥
 यस्य च त्रिविधा मूर्तिर्विधातुः सृष्टिकर्मणि ।
 सृष्टिस्थित्यन्तजननी ब्रह्मविष्णुहराभिधा ॥ ३९ ॥
 ब्रह्मा च ब्रह्मलोकस्थो विष्णुः क्षीरोदवासकृत् ।
 हरः कैलासनिलयः सर्वाः शिवविभूतयः ॥ ४० ॥
 धत्ते च त्रिविधा मूर्तीः प्रकृतिः शिवसम्भवा ।
 अंशेन लीलया सृष्टौ कलया बहुधा अपि ॥ ४१ ॥
 मुषोद्भववा स्वयं वाणी वागधिष्ठातृदेवता ।
 वक्षःस्थलोद्भववा लक्ष्मीः सर्वसम्पत्स्वरूपिणी ॥ ४२ ॥
 शिवा तेजस्सु देवानामाविर्भावं यकार सा ।
 निहत्य दानवान्सर्वान्देवेभ्यश्च श्रियं ददौ ॥ ४३ ॥
 प्राप कल्पान्तरे जन्म जठरे दक्षयोषितः ।
 नाम्ना सती हरं प्राप दक्षस्तस्मै ददौ च ताम् ॥ ४४ ॥
 देवं तत्याज योगेन श्रुत्वा सा भर्तृनिन्दनम् ।
 साधे त्वत्तस्तु मेनायां जज्ञे जठरतश्शिववा ॥ ४५ ॥

શિવા શિવસ્ય પત્નીયં શૈલ જન્મનિ જન્મનિ ।
 કલ્પે કલ્પે બુદ્ધિરૂપા જ્ઞાનિનાં જનની પરા ॥ ૪૬ ॥
 જાયતે સ્મ સદા સિદ્ધા સિદ્ધિદા સિદ્ધિરૂપિણી ।
 સત્યા અસ્થિ ચિતાભસ્મ ભક્ત્યા ધત્તે હરઃ સ્વયમ્ ॥ ૪૭ ॥
 અતસ્ત્વં સ્વેચ્છયા કન્યાં દેહિ ભદ્રાં હરાય ચ ।
 અથવા સા સ્વયં કાન્તસ્થાને યાસ્યત્યદાસ્યસિ ॥ ૪૮ ॥
 કૃત્વા પ્રતિજ્ઞાં દેવેશો દૃષ્ટ્વા ક્લેશમસહ્યકમ્ ।
 દુહિતુસ્તે તપઃસ્થાનમાજગામ દ્વિજાત્મકઃ ॥ ૪૯ ॥
 તામાશ્વાસ્ય વરં દત્વા જગામ નિજમન્દિરમ્ ।
 તત્પ્રાર્થનાવશાચ્છમ્ભુર્યયાચે ત્વાં શિવાં ગિરે ॥ ૫૦ ॥
 અડ્ગીકૃતં યુવાભ્યાં તચ્છિવભક્તિરતાત્મના ।
 વિપરીતમતિર્જાતા વદ કસ્માદ્ગિરીશ્વર ॥ ૫૧ ॥
 તદ્ગત્વા પ્રભુણા દેવપ્રાર્થિતેન ત્વદન્તિકમ્ ।
 પ્રસ્થાપિતા વયં શીઘ્રં ઋષયઃ સાપ્યરુન્ધતી ॥ ૫૨ ॥
 શિક્ષયામો વયં ત્વા હિ દેહિ રુદ્રાય પાર્વતીમ્ ।
 એવદ્કૃતે મહાનન્દો ભવિષ્યતિ ગિરે તવ ॥ ૫૩ ॥
 શિવાં શિવાય શૈલેન્દ્ર સ્વેચ્છયા ચેન્ન દાસ્યસિ ।
 ભવિતા તદ્ધિવાહોડત્ર ભવિતવ્યભલેન હિ ॥ ૫૪ ॥
 વરં દદૌ શિવાયૈ સ તપન્ત્યૈ તાત શકુરઃ ।
 ન હીશ્વરપ્રતિજ્ઞાતં વિપરીતાય કલ્પતે ॥ ૫૫ ॥
 અહો પ્રતિજ્ઞા દુર્લઙ્ઘ્યા સાધૂનામીશવર્તિનામ્ ।
 સર્વેષાં જગતાં મધ્યે કિમીશસ્ય પુનગિરે ॥ ૫૬ ॥
 એકો મહેન્દ્રઃ શૈલાનાં પક્ષાંશ્ચિચ્છેદ લીલયા ।
 પાર્વતી લીલયા મેરોઃ શ્ડ્ગભડ્ગં ચકાર ચ ॥ ૫૭ ॥
 એકાર્યે નહિ શૈલેશ નશ્યાઃ સર્વા હિ સમ્પદઃ ।
 એકં ત્યજેત્કુલસ્યાર્યે શ્રુતિરેષા સનાતની ॥ ૫૮ ॥
 દત્વા વિપ્રાય સ્વસુતામનરાણ્યો નૃપેશ્વરઃ ।

ब्रह्मणाद्भयमापन्नो ररक्ष निजसम्पदम् ॥ ५८ ॥

तमाशु बोधयामासुर्नीतिशास्त्रविदो जनाः ।

ब्रह्मशापाद्विभीतञ्च गुरवो ज्ञातिसत्तमाः ॥ ६० ॥

शैलराज त्वमध्येवं सुतां दत्त्वा शिवाय च ।

रक्ष सर्वान्बन्धुवर्गान्वशं कुरु सुरानपि ॥ ६१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकण्य वसिष्ठस्य वचनं स प्रहस्य च ।

पप्रच्छ नृपवार्ताञ्च लृद्येन विद्वयता ॥ ६२ ॥

छिमालय उवाच ।

कस्य वंशोद्भवो ब्रह्मन् अनरण्यो नृपश्च सः ।

सुतां दत्त्वा स च कथं ररक्षाभिलसम्पदः ॥ ६३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति श्रुत्वा वसिष्ठस्तु शैलवाङ्मयं प्रसन्नधीः ।

प्रोवाच गिरये तस्मै नृपवार्ता सुभाषणम् ॥ ६४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे गिरिसान्त्वनो नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥

२.३.३३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.३४. यतुस्त्रिंशोऽध्यायः । अनरण्यचरितवर्णनम् ।

वसिष्ठ उवाच ।

मनोर्वंशोद्भवो राजा सोऽनरण्यो नृपेश्वरः ।

एन्द्रसावर्णिसंज्ञस्य यतुर्दशमितस्य छि ॥ १ ॥

अनरण्यो नृपश्रेष्ठः सप्तद्वीपमडीपतिः ।

शम्भुभक्तो विशेषेण मङ्गलारण्यजो बली ॥ २ ॥

भृगुं पुरोधसं कृत्वा शतं यज्ञांश्चकार सः ।

न स्वीयकार शक्यं दीयमानं सुरैरपि ॥ ३ ॥

बभूवुः शतपुत्राश्च राज्ञस्तस्य डिमालय ।

कन्यैका सुन्दरी नाम्ना पद्मा पद्मालया समा ॥ ४ ॥

यः स्नेहः पुत्रशतके कन्यायाञ्च ततोऽधिकः ।

नृपस्य तस्य तस्यां डि बभूव नगसत्तम ॥ ५ ॥

प्राणाधिका प्रियतमा मलिष्यः सर्वयोषितः ।

नृपस्य पत्न्यः पञ्चासन् सर्वाः सौभाग्यसंयुताः ॥ ६ ॥

सा कन्या यौवनस्था य बभूव स्वपितुर्गृहे ।

पत्रं प्रस्थापयामास सुवरानयनाय सः ॥ ७ ॥

अेकदा पिप्पलादृषिर्गन्तुं स्वाश्रममुत्सुकः ।

तपःस्थाने निर्जने य गन्धर्व स ददर्श ७ ॥ ८ ॥

स्त्रीयुतं मग्नचित्तं य शृङ्गारे रससागरे ।

विह्रन्तं मलप्रमेशा कामशास्त्रविशारदम् ॥ ९ ॥

दृष्ट्वा तं मुनिशार्दूलः सकामः सम्बभूव सः ।

तपःस्वदत्तचित्तश्चाश्रित्यदारसङ्गुलम् ॥ १० ॥

अेवंपृत्तस्य तस्यैव पिप्पलादस्य सन्मुनेः ।

डियत्कालो गतस्तत्र कामोन्मथितयेतसः ॥ ११ ॥

अेकदा पुष्पभद्रायां स्नातुं गच्छन्मुनीश्वरः ।

ददर्श पद्मां युवतीं पद्मामिव मनोरमाम् ॥ १२ ॥

केयं कन्येति पप्रच्छ समीपस्थाञ्जनाम्बुनिः ।

जना निवेदयाञ्चकुर्नत्वा शापनियन्त्रिताः ॥ १३ ॥

जना उच्युः ।

अनराण्यसुतेयं वै पद्मा नाम रमापरा ।

वरारोडा प्रार्थ्यमाना नृपश्रेष्ठैर्गुणालया ॥ १४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तच्छ्रुत्वा स मुनिर्वाक्यं जनानां तथ्यवादिनाम् ।

युक्षोभातीव मनसि तल्लिप्सुरभवञ्च सः ॥ १५ ॥

मुनिः स्नात्वाभीष्टदेवं सम्पूज्य विधिवच्छिवम् ।

जगाम कामी भिक्षार्थमनरण्यसभां गिरे ॥ १६ ॥
राजा शीघ्रं मुनिं दृष्ट्वा प्राणनाम भयाकुलः ।
मधुपर्कदिक् दत्त्वा पूजयामास भक्तितः ॥ १७ ॥
कामात्सर्वं गृहीत्वा य यथाये कन्यकां मुनिः ।
मौनी बभूव नृपतिः डिण्चिन्निर्वक्तुमक्षमः ॥ १८ ॥
मुनिर्यथाये कन्यां स तां देहीति नृपेश्वर ।
अन्यथा भस्मसात्सर्वं करिष्यामि क्षणेन य ॥ १९ ॥
सर्वं बभूवुराश्रमा गाणास्तत्तेजसा मुने ।
रुदोद राजा सगणो दृष्ट्वा विभ्रं जरातुरम् ॥ २० ॥
मडिष्यो रुद्रदुस्सर्वां छतिकर्तव्यताक्षमाः ।
भूर्च्छामाप मडाराज्ञी कन्यामाता शुयाकुला ॥ २१ ॥
बभूवुस्तनयाः सर्वे शोकाकुलितमानसाः ।
सर्वं शोकाकुलं जातं नृपसम्बन्धि शैलप ॥ २२ ॥
येतस्मिन्नन्तरे प्राज्ञो द्विजो गुरुरनुत्तमः ।
पुरोहितश्च मतिमान् आगतो नृपसन्निधिम् ॥ २३ ॥
राजा प्राणभ्य सम्पूज्य रुदोद य तयोः पुरः ।
सर्वं निवेदयाञ्चके पप्रच्छोचितमाशु तत् ॥ २४ ॥
अथ राज्ञो गुरुर्विप्रः पण्डितश्च पुरोहितः ।
अपि द्वौ शास्त्रनीतिज्ञौ बोधयामासतुर्नृपम् ॥ २५ ॥
शोकाकुलांश्च मडिषीर्नृपबालांश्च कन्यकाम् ।
उत्तमां नीतिमादृत्य सर्वेषां छितकारिणीम् ॥ २६ ॥
गुरुपुरोधसावूयतुः
शृणु राजन्महाप्राज्ञ वयो नौ सद्धितावडम् ।
मा शुच्यः सपरीवारः शास्त्रे कुरु मतिं सतीम् ॥ २७ ॥
अथ वाढद्विनान्ते वा दातव्या कन्यका नृप ।
पात्राय विप्रायान्यस्मै कस्मैचिद्वा विशेषतः ॥ २८ ॥
सत्यात्रं ब्राह्मणान्यं न पश्यावो जगत्त्रये ।
सुतां दत्त्वा य मुनये रक्ष स्वां सर्वसम्पदम् ॥ २९ ॥

राजत्रेकनिमित्तेन सर्वसम्पद्भिर्नश्यति ।
सर्वं रक्षति तं त्यक्त्वा विना तं शरणागतम् ॥ ३० ॥

वसिष्ठ उवाच ।

राजा प्राणवयः श्रुत्वा विलप्य च मुहुर्मुहुः ।
कन्यां सालङ्कृतां कृत्वा मुनीन्द्राय ददौ किल ॥ ३१ ॥

कान्तां गृहीत्वा स मुनिर्विवाह्य विधिवद्भिरे ।
पद्मां पद्मोपमां तां वै मुदितःस्वालयं ययौ ॥ ३२ ॥

राजा सर्वान्परित्यज्य दत्त्वा वृद्धाय यात्मजम् ।
ग्लानिं चित्ते समाधाय जगाम तपसे वनम् ॥ ३३ ॥

तद्भार्यापि वनं याते प्राणनाथे तदा गिरे ।
भर्तुश्च दृढितुः शोकात्प्राणांस्तत्याज सुन्दरी ॥ ३४ ॥

पूज्याः पुत्राश्च भृत्याश्च मूर्च्छामाप्सुर्नृपं विना ।
शुशुयुः श्वाससंयुक्ता ज्ञात्वा सर्वेऽपरे जनाः ॥ ३५ ॥

अनरण्यो वनं गत्वा तपस्तप्वाति शङ्करम् ।
समाराध्य ययौ भक्त्या शिवलोकमनामयम् ॥ ३६ ॥

नृपस्य कीर्तिमान्नाम्ना ज्येष्ठपुत्रोऽथ धार्मिकः ।
पुत्रवत्पालयामास प्रजा राज्यं यकार उ ॥ ३७ ॥

एति ते कथितं शैलानरण्यचरितं शुभम् ।
कन्यां दत्त्वा यथारक्षद्वंशं याप्यपिलं धनम् ॥ ३८ ॥

शैलराज त्वमध्येवं सुतां दत्त्वा शिवाय च ।
रक्ष सर्वकुलं सर्वा-वशाङ्कुरु सुरानपि ॥ ३९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाषेऽनरण्यचरितवर्णनं नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः
॥ २.३.३४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाषे

२.३.३५. पञ्चत्रिंशोऽध्यायः । पद्मापिष्यलाद्यरितवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

अनरएयस्य यरितं सुतादानसमन्वितम् ।

श्रुत्वा गिरिवरस्तात किं यकार य तद्दद ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अनरएयस्य यरितं कन्यादानसमन्वितम् ।

श्रुत्वा पप्रच्छ शैलेशो वसिष्ठं साञ्जलिः पुनः ॥ २ ॥

शैलेश उवाच ।

वसिष्ठ मुनिशार्दूल ब्रह्मपुत्र कृपानिधे ।

अनरएययरित्रन्ते कथितं परमाद्भुतम् ॥ ३ ॥

अनरएयसुता यस्मात् पिष्यलादं मुनिं पतिम् ।

साम्प्राप्य किमकार्षीत्सा तय्यरित्रं मुदावडम् ॥ ४ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

पिष्यलादो मुनिवरो वयसा जर्जरोऽधिकः ।

गत्वा निजाश्रमं नार्यानरएयसुतया तथा ॥ ५ ॥

उवास तत्र सुप्रीत्या तपस्वी नातिलम्पटः ।

तत्रारएये गिरिवरे स नित्यं निजधर्मकृत् ॥ ६ ॥

अथानरएयकन्या सा सिषेवे भक्तितो मुनिम् ।

कर्मणा मनसा वाया लक्ष्मीनारायणं यथा ॥ ७ ॥

अेकदा स्वर्णादीं स्नातुं गच्छन्तीं सुस्मितां य ताम् ।

दृष्ट्वा पथि धर्मश्च मायया नृपउपधृक् ॥ ८ ॥

यारुरत्नरथस्थश्च नानालङ्कारभूषितः ।

नवीनयौवनश्रीमान्कामदेवसमप्रभः ॥ ९ ॥

दृष्ट्वा तां सुन्दरीं पद्मामुवाच स वृषो विभुः ।

विज्ञातुं भावमन्तःस्थं तस्याश्च मुनियोषितः ॥ १० ॥

धर्म उवाच ।

अयि सुन्दरि लक्ष्मीर्वै राजयोग्ये मनोदरे ।

अतीव यौवनस्थे य कामिनि स्थिरयौवने ॥ ११ ॥
 जरातुरस्य वृद्धस्य पिप्पलादस्य वै मुनेः ।
 सत्यं वदामि तन्वद्गि समीपे नैव राजसे ॥ १२ ॥
 विप्रं तपस्सु निरतं निर्घृणं मरणोन्मुग्धम् ।
 त्यक्त्वा मां पश्य राजेन्द्रं रतिशूरं स्मरातुरम् ॥ १३ ॥
 प्राप्नोति सुन्दरी पुण्यत्सौन्दर्यं पूर्वजन्मनः ।
 सकृदं तद्भवेत्सर्वं रसिकालिङ्गनेन य ॥ १४ ॥
 सडस्रसुन्दरीकान्तं कामशास्त्रविशारदम् ।
 डिङ्कुरं कुरु मां कान्ते सम्परित्यज्य तं पतिम् ॥ १५ ॥
 निर्जने कानने रभ्ये शैले शैले नदीतटे ।
 विडरस्य मया सार्धं जन्मेदं सकृदं कुरु ॥ १६ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 एत्येवमुक्तवन्तं सा स्वरथादवरुण्य य ।
 ग्रीहीतुमुत्सुकं उस्ते तमुवाच पतिव्रता ॥ १७ ॥
 पद्मोवाच ।
 गच्छ दूरं गच्छ दूरं पापिष्ठस्त्वं नराधिप ।
 मां येत्पश्यसि कामेन सद्यो नष्टो भविष्यसि ॥ १८ ॥
 पिप्पलादं मुनिश्रेष्ठं तपसा पूतविग्रहम् ।
 त्यक्त्वा कथं भजेयं त्वां स्त्रीजितं रतिलम्पटम् ॥ १९ ॥
 स्त्रीजितस्पर्शमात्रेण सर्वं पुण्यं प्राणश्यति ।
 स्त्रीजितः परपापी य तद्दर्शनमघावहम् ॥ २० ॥
 सच्छ्रियो ङ्यशुचिर्नित्यं स पुमान् यः स्त्रिया जितः ।
 निन्दन्ति पितरो देवा मानवाः सकलाश्च तम् ॥ २१ ॥
 तस्य किं ज्ञानं सुतपोजपडोमप्रपूजनैः ।
 विद्यया दानतः किं वा स्त्रीभिर्यस्य मनो हृतम् ॥ २२ ॥
 मातरं मां स्त्रियो भावं कृत्वा येन ब्रवीषि उ ।
 भविष्यति क्षयस्तेन कालेन मम शापतः ॥ २३ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।

श्रुत्वा धर्मः सतीशापं नृपमूर्तिं विहाय च ।
धृत्वा स्वमूर्तिं देवेशः कम्पमान उवाच सः ॥ २४ ॥

धर्म उवाच ।

मातर्जानीछि मां धर्मं ज्ञानिनां य गुरोर्गुरुम् ।
परस्त्रीमातृबुद्धिं य कुर्वन्तं सततं सति ॥ २५ ॥

अलं तवान्तरं ज्ञातुमागतस्तव सन्निधिम् ।
तवाङ्ग्य मनो जाने तथापि विधिनोदितः ॥ २६ ॥

कृतं मे दमनं साध्वि न विरुद्धं यथोचितम् ।
शास्तिः समुत्पथस्थानामीश्वरेण विनिर्मिता ॥ २७ ॥

स्वयं प्रदाता सर्वेभ्यः सुभद्रुःखवरान्क्षमः ।
सम्पदं विपदं यो छि नमस्तस्मै शिवाय छि ॥ २८ ॥

शत्रुं मित्रं संविधातुं प्रीतिञ्च कललं क्षमः ।
अष्टुं नष्टुं य यस्सृष्टिं नमस्तस्मै शिवाय छि ॥ २९ ॥

येन शुक्लीकृतं क्षीरं जले शैत्यं कृतं पुरा ।
दाडीकृतो लुताशश्च नमस्तस्मै शिवाय छि ॥ ३० ॥

प्रकृतिर्निर्मिता येन तत्त्वानि मलदादितः ।
ब्रह्मविष्णुमहेशाद्या नमस्तस्मै शिवाय छि ॥ ३१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा पुरतस्तस्यास्तस्थौ धर्मो जगद्गुरुः ।
किञ्चिन्नोवाच यदितस्तत्पातिप्रत्यतोषितः ॥ ३२ ॥

पद्मापि नृपकन्या सा पिप्पलादप्रिया तदा ।
साध्वी तं धर्ममाज्ञाय विस्मितोवाच पर्वत ॥ ३३ ॥

पद्मोवाच ।

त्वमेव धर्म सर्वेषां साक्षी निम्बिलकर्मणाम् ।
कथं मनो मे विज्ञातुं विडम्बयसि मां विभो ॥ ३४ ॥

यत्तत्सर्वं कृतं ब्रह्मन् नापराधो बभूव मे ।
त्वं य शमो मयाज्ञानात्स्त्रीस्वभावाद् वृथा वृष ॥ ३५ ॥

डा व्यवस्था भवेत्तस्य चिन्तयामीति साम्प्रतम् ।

चित्ते स्फुरतु सा बुद्धिर्यथा शं संल्लभाभि वै ॥ ३६ ॥

आकाशोऽसौ दिशःसर्वा यदि नश्यन्तु वायवः ।

तथापि साध्वीशापस्तु न नश्यति कदाचन ॥ ३७ ॥

सत्ये पूर्णश्चतुष्पादः पौर्णमास्यां यथा शशी ।

विराजसे देवराज सर्वकालं दिवानिशम् ॥ ३८ ॥

त्वं य नष्टो भवसि चेत्सृष्टिनाशो भवेत्तदा ।

एतिकर्तव्यतामूढा वृथापि य वदाम्यहम् ॥ ३९ ॥

पादक्षयश्च भविता त्रेतायां य सुरोत्तम ।

पादोऽपरे द्वापरे य तृतीयोऽपि कलौ विभो ॥ ४० ॥

कविशेषेऽभिलाश्छिन्ना भविष्यन्ति तवाङ्घ्रयः ।

पुनःसत्ये समायाते पश्चिपूर्णा भविष्यसि ॥ ४१ ॥

सत्ये सर्वव्यापकस्त्वं तदन्येषु य कुत्रचित् ।

युगव्यवस्थया स त्वं भविष्यसि यथा तथा ॥ ४२ ॥

एत्येवं वचनं सत्यं ममास्तु सुभ्रदं तव ।

याम्यहं पतिसेवायै गच्छ त्वं स्वगृहं विभो ॥ ४३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकल्पे वयस्तस्याः सन्तुष्टोऽभूद् वृषः स वै ।

तदेवंवादिनीं साध्वीमुवाच विधिनन्दन ॥ ४४ ॥

धर्म उवाच ।

धन्यासि पतिभक्तासि स्वस्ति तेऽस्तु पतिव्रते ।

वरं गृहाण त्वत्स्वामी त्वत्परित्राणकारणात् ॥ ४५ ॥

युवा भवतु ते भर्ता रतिशूरश्च धार्मिकः ।

रूपवान् गुणवान्वाग्मी सन्ततस्थिरयौवनः ॥ ४६ ॥

शिरश्शुवी स भवतु मार्कण्डेयात्परशुभे ।

कुभेरान्नवांश्रैव शङ्कटैश्चर्यवानपि ॥ ४७ ॥

शिवभक्तो हरिसमस्त्रिभुवस्तु कपिलात्परः ।

बुद्ध्या बृहस्पतिसमः समत्वेन विधेः समः ॥ ४८ ॥

स्वामिसौभाग्यसंयुक्ता भव त्वं श्रुवनावधि ।

तथा य सुभगे देवि त्वं भव स्थिरथौवना ॥ ४८ ॥

माता त्वं दशपुत्राणां गुणिनां चिरञ्जविनाम् ।
स्वभर्तुरधिकानां य भविष्यसि न संशयः ॥ ५० ॥

गृहा भवन्तु ते साध्वि सर्वसम्पत्समन्विताः ।
प्रकाशवन्तः सततं कुबेरभवनाधिकाः ॥ ५१ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

धृत्येवमुक्त्वा सन्तस्थौ धर्मः स गिरिसत्तम ।
सा तं प्रदक्षिणीकृत्य प्रणम्य स्वगुलं ययौ ॥ ५२ ॥

धर्मस्तथाशिषो दत्त्वा जगाम निजमन्दिरम् ।
प्रशशंस य तां प्रीत्या पद्मां संसदि संसदि ॥ ५३ ॥

सा रेभे स्वामिना सार्धं यूना रडसि सन्ततम् ।
पश्चाद्भूवुः सत्पुत्रास्तद्भर्तुरधिका गुणैः ॥ ५४ ॥

भभूव सकला सम्पद्भ्यत्योः सुभवर्धिनी ।
सर्वानन्दवृद्धिकरी परत्रेड य शर्मणे ॥ ५५ ॥

शैलेन्द्र कथितं सर्वमितिडासं पुरातनम् ।
दम्पत्योश्च तयोः प्रीत्या श्रुतं ते परमादरात् ॥ ५६ ॥

भुङ्क्त्वा तत्त्वं सुतां देहि पार्वतीभीश्वराय य ।
कुरुषं त्यज शैलेन्द्र मेनया स्वस्त्रिया सह ॥ ५७ ॥

समाडे समतीते तु दुर्लभेऽतिशुभे क्षणे ।
लग्नाधिपे य लग्नस्थे यन्द्रे स्वलयान्विते ॥ ५८ ॥

मुदिते रोडिणीयुक्ते विशुद्धे यन्द्रतारके ।
मार्गमासे यन्द्रवारे सर्वदोषविवर्जिते ॥ ५९ ॥

सर्वसद्ग्रहसंसृष्टेऽसद्ग्रहदृष्टिवर्जिते ।
सद्यपत्यप्रदे ज्ञवे पतिसौभाग्यदायिनि ॥ ६० ॥

जगदम्भां जगत्पित्रे मूलप्रकृतिमीश्वरीम् ।
कन्यां प्रदाय गिरिञ्जो कृती त्वं भव पर्वत ॥ ६१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा मुनिशार्दूलो वसिष्ठो ज्ञानिसत्तमः ।

विरराम शिवं स्मृत्वा नानावीलाकरं प्रभुम् ॥ ६२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाषे पद्मापिप्पलाह्यखितवर्णनं नाम
पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३.३५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाषे

२.३.३६. षट्त्रिंशोऽध्यायः । छिमालयस्य शिवाय कालीप्रदाननिश्चयवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

वसिष्ठस्य वयः श्रुत्वा सगणोऽपि छिमालयः ।

विस्मितो भार्यया शैलानुवाच स गिरीश्वरः ॥ १ ॥

छिमालय उवाच ।

डे मेरो गिरिराट् सख्य गन्धमादन मन्दर ।

मैनाक विन्ध्य शैलेन्द्राः सर्वे शृणुत मद्भयः ॥ २ ॥

वसिष्ठो छि वदत्येवं किं मे कार्यं विचार्यते ।

यथा तथा य शंसध्वं निर्णीय मनसाभिलम् ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य सुमेरुप्रभुभाश्च ते ।

प्रोयुर्छिमालयं प्रीत्या सुनिर्णीय महीधराः ॥ ४ ॥

शैला उच्युः ।

अधुना किं विमर्शनं कृतं कार्यं तथैव छि ।

उत्पन्नेयं महाभाग देवकार्यार्थमेव छि ॥ ५ ॥

प्रदातव्या शिवायेति शिवस्यार्थोऽवतारिणी ।

अनयाराधितो रुद्रो रुद्रेण यद्वि भाषिता ॥ ६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेतच्छ्रुत्वा वयस्तेषां मेवादीनां छिमायलः ।

सुप्रसन्नतरोऽभूद् वै जडास गिरिजा वृद्धि ॥ ७ ॥

अरुन्धती य तां मेनां बोधयामास कारणात् ।
 नानावाङ्मयसमूहेनेतिहासैर्विविधैरपि ॥ ८ ॥
 अथ सा मेनका शैलपत्नी बुद्ध्वा प्रसन्नधीः ।
 मुनीनरुन्धतीं शैलं भोजयित्वा बुभोज य ॥ ९ ॥
 अथ शैलवरो ज्ञानी सुसंसेव्य मुनींश्च तान् ।
 उवाच साञ्जलिः प्रीत्या प्रसन्नात्मा गतभ्रमः ॥ १० ॥
 छिमाचल उवाच ।
 सप्तर्षयो महाभागा वयः शृणुत मामकम् ।
 विस्मयो मे गतः सर्वः शिवयोश्चरितं श्रुतम् ॥ ११ ॥
 मदीयं य शरीरं वै पत्नी मेना सुता सुताः ।
 ऋद्धिः सिद्धिश्च यान्यद्वै शिवस्यैव न यान्यथा ॥ १२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्त्वा स तदा पुत्रीं दृष्ट्वा तत्सादरे य ताम् ।
 भूषयित्वा तदङ्गानि ऋष्युत्सङ्गे न्यवेशयत् ॥ १३ ॥
 उवाच य पुनः प्रीत्या शैलराज ऋषीस्तदा ।
 अयं भागो मया तस्मै दातव्य इति निश्चितम् ॥ १४ ॥
 ऋषय उचुः ।
 शङ्करो भिक्षुकस्तेऽथ स्वयं दाता भवान् गिरे ।
 भैक्ष्यञ्च पार्वती देवी डिमतः परमुत्तमम् ॥ १५ ॥
 छिमवन् शिभराणान्ते यच्छेतोः सदृशी गतिः ।
 धन्यस्त्वं सर्वशैलानामधिपः सर्वतो वरः ॥ १६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 अेवमुक्त्वा तु कन्यायै मुनयो विमलाशयाः ।
 आशिषं दत्तवन्तस्ते शिवाय सुभदा भव ॥ १७ ॥
 स्पृष्ट्वा करेण तां तत्र कल्याणं ते भविष्यति ।
 शुक्लपक्षे यथा चन्द्रो वर्धन्तां त्वद्गुणास्तथा ॥ १८ ॥
 धृत्युक्त्वा मुनयः सर्वे दत्त्वा ते गिरये मुदा ।
 पुष्पाणि हृलयुक्तानि प्रत्ययं यङ्किरे तदा ॥ १९ ॥

अरुन्धती तदा तत्र मेनां सा सुमुष्णी मुदा ।
 गुणैश्च लोभयामास शिवस्य परमा सती ॥ २० ॥
 उरिद्राकुङ्कुमैः शैलश्मश्रूणि प्रत्यमार्जयत् ।
 लौकिकाचारमाधाय मङ्गलायनमुत्तमम् ॥ २१ ॥
 ततश्च ते चतुर्थेऽङ्घ्रि सन्धार्य लग्नमुत्तमम् ।
 परस्परं च सन्तुष्य सञ्जग्मुः शिवसन्निधिम् ॥ २२ ॥
 तत्र गत्वा शिवं नत्वा स्तुत्वा विविधसूक्तिभिः ।
 त्रियुः सर्वे वसिष्ठाद्या मुनयः परमेश्वरम् ॥ २३ ॥
 ऋषय त्रियुः ।
 देवदेव महादेव परमेश महाप्रभो ।
 शृण्वस्मद्वयनं प्रीत्या यत्कृतं सेवकैस्तव ॥ २४ ॥
 बोधितो गिरिराजश्च मेना विविधसूक्तिभिः ।
 सेतिहासं मडेशान प्रबुद्धोऽसौ न संशयः ॥ २५ ॥
 वाङ्मयदत्ता गिरीन्द्रेण पार्वती ते हि नान्यथा ।
 उद्गाढाय प्रगच्छ त्वं गार्होर्वैश्च संयुतः ॥ २६ ॥
 गच्छ शीघ्रं महादेव डिमाचलगृहं प्रभो ।
 विवाडय यथा रीतिः पार्वतीमात्मजन्मने ॥ २७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तच्छ्रुत्वा वयनं तेषां लौकिकाचारतत्परः ।
 प्रहृष्टात्मा मडेशानः प्रहस्येदमुवाच सः ॥ २८ ॥
 मडेश उवाच ।
 विवाडो हि महाभागा न दृष्टो न श्रुतो मया ।
 यथा पुरा भवद्भिस्तद्विधिः प्रोच्यो विशेषतः ॥ २९ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तदाकार्यं मडेशस्य लौकिकं वयनं शुभम् ।
 प्रत्ययुः प्रहसन्तस्ते देवदेवं सदाशिवम् ॥ ३० ॥
 ऋषय त्रियुः ।
 विष्णुमाहूय वै शीघ्रं ससमाजं विशेषतः ।

ब्रह्माणं ससुतं प्रीत्या तथा देवं शतकृतुम् ॥ ३१ ॥

तथा ऋषिगणान्सर्वान् यक्षगन्धर्वकिन्नरान् ।
सिद्धान् विद्याधरांश्चैव तथा यैवाप्सरोगणान् ॥ ३२ ॥

अेतांश्चान्यान्प्रभो सर्वानानयस्वेह सादरम् ।
सर्वं संसाधयिष्यन्ति त्वत्कार्यं ते न संशयः ॥ ३३ ॥

ब्रह्मोवाच ।
धृत्युक्त्वा सप्त ऋषयस्तदाज्ञां प्राप्य ते मुदा ।
स्वधाम प्रययुः सर्वे शंसन्तः शङ्करीं गतिम् ॥ ३४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएः सप्तर्षिवचनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥
२.३.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएः

२.३.३७. सप्तत्रिंशोऽध्यायः । पार्वतीविवाहसम्भारसङ्ग्राहवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
तात प्राज्ञ वदेदानीं सप्तर्षिषु गतेषु च ।
किमकार्षीद्धिमगिरिस्तन्मे कृत्वा कृपां प्रभो ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।
गतेषु तेषु मुनिषु सप्तस्वपि मुनीश्वर ।
सारुन्धतीषु छिमवान् यदकार्षीद् ब्रवीमि ते ॥ २ ॥

तत आमन्त्र्य स्वभ्रातृन् मेवादीन् ससुतप्रियः ।
महामनाः स मुमुद्रे छिमवान् पर्वतेश्वरः ॥ ३ ॥

तदाज्ञप्तस्ततः प्रीत्या छिमवान् लग्नपत्रिकाम् ।
लेभयामास सुप्रीत्या गर्गोऽप्यस्वपुरोधसा ॥ ४ ॥

अथ प्रस्थापयामास तां शिवाय स पत्रिकाम् ।
नानाविधास्तु सामग्र्यः स्वजनैर्मुद्वितात्मभिः ॥ ५ ॥

ते जनास्तत्र गत्वा च डैलासे शिवसन्निधिम् ।
 ददुः शिवाय तत्पत्रं तिलकं संविधाय च ॥ ६ ॥
 सम्मानिता विशेषेण प्रभुणा च यथोचितम् ।
 सर्वे ते प्रीतिमनस आजग्मुः शैलसन्निधिम् ॥ ७ ॥
 सम्मानितान्विशेषेण मधेशेनागतान् जनान् ।
 दृष्ट्वा सुहृषितान् शैलो मुमोदातीव चेतसि ॥ ८ ॥
 ततो निमन्त्रणं यके स्वबन्धूनां प्रमोदितः ।
 नानादेशस्थितानां च निम्बिलानां सुभाष्यदम् ॥ ९ ॥
 ततः स कारयामास स्वन्नसङ्ग्राहमादरात् ।
 नानाविधाश्च सामग्रीर्विवाहकराणोचिताः ॥ १० ॥
 तद्गुणानां बलून् शैलान् पृथुकानां तथैव च ।
 गुडानां शर्कराणां च लवणानां तथैव च ॥ ११ ॥
 क्षीराणां च घृतानां च दध्नां वापीश्वकार सः ।
 यवादिधान्यपिष्टानां लड्डुकानां तथैव च ॥ १२ ॥
 शङ्खलीनां स्वस्तिकानां शर्कराणां तथैव च ।
 अमृतक्षुरसानां च तत्र वापीश्वकार सः ॥ १३ ॥
 बह्नीर्लेयङ्गवानां च ज्योत्सवानां तथैव च ।
 नाना पक्वान्नसङ्घांश्च मडास्वादुरसांस्तथा ॥ १४ ॥
 नाना व्यञ्जनवस्तूनि गाणदेवछितानि च ।
 अमूल्यनानावस्त्राणि वह्निशौयानि यानि च ॥ १५ ॥
 मणिरत्नप्रकाराणि सुवर्णरत्नतानि च ।
 द्रव्याण्येतानि यान्यानि सङ्गुह्य विधिपूर्वकम् ॥ १६ ॥
 मङ्गलं कर्तुमारम्भे गिरिर्मङ्गलकृद्दिने ।
 संस्कारं कारयामासुः पार्वत्याः पर्वतस्त्रियः ॥ १७ ॥
 ता मङ्गलं मुदा यदुर्भूषिता भूषणैः स्वयम् ।
 पुरद्विजस्त्रियो लृष्टा लोकाचारं प्रचक्रिरे ॥ १८ ॥
 सोत्सवं विविधं तत्र सुमङ्गलपुरस्सरम् ।
 छिमालयोऽपि लृष्टात्मा कृत्वाचारं सुमङ्गलम् ॥ १९ ॥

सर्वभावेन सुप्रीतो बन्धुवर्गागमोत्सुकः ।
 अेतस्मिन्नन्तरे तस्य बान्धवाश्च निमन्त्रिताः ॥ २० ॥
 आजगमुः सस्त्रियो वृष्टाः ससुताः सपरिच्छदाः ।
 तदेव शृणु देवर्षे गिर्यागमनमादृतः ॥ २१ ॥
 वर्णायामि समासेन शिवप्रीतिविवृद्धये ।
 देवालयगिरिर्यो हि दिव्यरूपधरो मडान् ॥ २२ ॥
 नानारत्नपरिभ्राजत्समाजः सपरिच्छदः ।
 नानामणिमडारत्नसारमादाय यत्नतः ॥ २३ ॥
 सुवेषालङ्कृतः श्रीमान् जगाम स हिमालयम् ।
 मन्दरः सर्वशोभाढ्यः सनारीतनयो गिरिः ॥ २४ ॥
 सूपायनानि सङ्गृह्य जगाम विविधानि य ।
 अस्तायलोऽपि दिव्यात्मा सोपायन उदारधीः ॥ २५ ॥
 बहुशोभासमायुक्त आजगाम मुदान्वितः ।
 उदयायल आदाय सद्गानि मणीनपि ॥ २६ ॥
 अत्युत्कृष्टपरीवार आजगाम मडासुप्ती ।
 मलयो गिरिराजो हि सपरीवार आदृतः ॥ २७ ॥
 सुदिव्यरथनायुक्त आयथौ बहुसद्मलः ।
 सधौ दर्दुरनामा य मुदितः सकलत्रकः ॥ २८ ॥
 बहुशोभान्वितस्तात यथौ हिमगिरेर्गुडम् ।
 निषदोऽपि प्रवृष्टात्मा सपरिच्छद आयथौ ॥ २९ ॥
 ससुतस्त्रीगणः प्रीत्या यथौ हिमगिरेर्गुडम् ।
 आजगाम मडाभाग्यो भूधरो गन्धमादनः ॥ ३० ॥
 इरवीरस्तथैवापि मडाविभवसंयुतः ।
 मडेन्द्रः पर्वतश्रेष्ठ आजगाम हिमालयम् ॥ ३१ ॥
 सगाणः ससुतस्त्रीको बहुशोभासमन्वितः ।
 पारियात्रो हि वृष्टात्मा मणिरत्नाकरैर्युतः ॥ ३२ ॥
 सगाणः सपरीवार आयथौ हिमभूधरम् ।

कौञ्चः पर्वतराजो हि महाबलपरिच्छेदः ।
 आजगाम गिरिश्रेष्ठः समुपायन आदृतः । ३३ ॥
 पुरुषोत्तमशैलोऽपि सपरिच्छेद आदृतः ।
 महोपायनमादायाजगाम हिमभूधरम् ॥ ३४ ॥
 नीलः सलीलः ससुतः सस्त्रीको द्रव्यसंयुतः ।
 आजगाम हिमागस्य गृहमानन्दसंयुतः ॥ ३५ ॥
 त्रिकूटश्चित्रकूटोऽपि वेङ्कटः श्रीगिरिस्तथा ।
 गोकामुभी नारदश्च हिमगोडमुपागमत् ॥ ३६ ॥
 विन्ध्यश्च पर्वतश्रेष्ठो नानासम्पत्सामन्वितः ।
 आजगाम प्रहृष्टात्मा सदारतनयः शुभः ॥ ३७ ॥
 कालञ्जरो महाशैलो बहुदुर्षसमन्वितः ।
 बहुभिः स्वगाणैः प्रीत्याजगाम हिमभूधरम् ॥ ३८ ॥
 कैलासस्तु महाशैलो महादुर्षसमन्वितः ।
 आजगाम कृपां कृत्वा सर्वोपरि लसत्प्रभुः ॥ ३९ ॥
 अन्येऽपि भूभूतो ये हि द्वीपेष्वन्येष्वपि द्विज ।
 षडापि येऽथलाः सर्वे आययुस्ते हिमालयम् ॥ ४० ॥
 निमन्त्रिता नगास्तत्र तेन पूर्वं मुदा भुने ।
 आययुर्निभिलाः प्रीत्या विवाहश्शिवयोरिति ॥ ४१ ॥
 तदा सर्वे समायाताः शोणभद्रादयः भवु ।
 बहुशोभा महाप्रीत्या विवाहश्शिवयोरिति ॥ ४२ ॥
 नद्यः सर्वाः समायाता नानालङ्कारसंयुताः ।
 दिव्यरूपधराः प्रीत्या विवाहश्शिवयोरिति ॥ ४३ ॥
 गोदावरी च यमुना ब्रह्मस्त्रीर्विण्डिका तथा ।
 आययौ हिमशैलं वै विवाहश्शिवयोरिति ॥ ४४ ॥
 गङ्गा तु सुमहाप्रीत्या नानालङ्कारसंयुता ।
 दिव्यरूपाययौ प्रीत्या विवाहश्शिवयोरिति ॥ ४५ ॥
 नर्मदा तु महामोदा रुद्रकन्या सरिद्धरा ।
 महाप्रीत्याजगामाशु विवाहश्शिवयोरिति ॥ ४६ ॥

आगतैस्तैस्ततः सर्वैः सर्वतो छिमभूधरम् ।
सङ्कुलासीत्पुरी दिव्या सर्वशोभासमन्विता ॥ ४७ ॥

मडोत्सवा लसत्केतुध्वजतोरणकाषिका ।
वितानविनिवृत्तार्का तथा नानालसत्प्रभा ॥ ४८ ॥

छिमालयोऽपि सुप्रीत्यादरेण विविधेन य ।
तेषां यकार सम्मानं तासां यैव यथायथम् ॥ ४९ ॥

सर्वान्निवासयामास सुस्थानेषु पृथक् पृथक् ।
सामग्रीभिरेनेकाभिस्तोषयामास कृत्स्नशः ॥ ५० ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे लग्नपत्रसम्प्रेषणसामग्रीसङ्ग्रहशैलागमनवर्णनं
नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३.३७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.३८. अष्टत्रिंशोऽध्यायः । विवाहभाण्डपादिरयनावर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथ शैलेश्वरः प्रीतो छिमवान्भुनिसत्तम ।
स्वपुरे रथयामास विचित्रं परमोत्सवम् ॥ १ ॥

सिक्तमार्गं संस्कृतं य शोभितं परमर्द्धिभिः ।
द्वारि द्वारि य रम्भादि मङ्गलं द्रव्यसंयुतम् ॥ २ ॥

प्राङ्गाणं रथयामास रम्भास्तम्भसमन्वितम् ।
पट्टसूत्रैः सन्निभद्गुं रसालपल्लवान्वितम् ॥ ३ ॥

मालतीमाल्यसंयुक्तं लसत्तोरणसुप्रभम् ।
शोभितं मङ्गलद्रव्यैश्चतुर्दिक्षु स्थितैः शुभैः ॥ ४ ॥

तथैव सर्वं परया मुद्यान्वित-
श्रद्धे गिरीन्द्रः स्वसुतार्थमेव ।

गर्ग पुरस्कृत्य महाप्रभावं

प्रस्तावयोग्यं य सुमङ्गलं हि ॥ ५ ॥

आढूय विश्वकर्माणां कारयामास सादरम् ।

मण्डपं य सुविस्तीर्णं वेदिकादिमनोहरम् ॥ ६ ॥

अयुतेन सुरर्षे तद्योजनानां य विस्तृतम् ।

अनेकलक्षणोपेतं नानाश्चर्यसमन्वितम् ॥ ७ ॥

स्थावरं जङ्गमं सर्वं सदृशं तैर्मनोहरम् ।

सर्वतोऽद्भुतसर्वस्वं नानावस्तुयमद्भुतम् ॥ ८ ॥

जङ्गमं विजितं तत्र स्थावरेण विशेषतः ।

जङ्गमेन य तत्रासीजितं स्थावरमेव हि ॥ ९ ॥

पयसा य जिता तत्र स्थलभूमिर्न चान्यथा ।

जलं किं हि स्थलं किं हि न विदुः केऽपि कोविदाः ॥ १० ॥

क्वचित्सिंहाः कृत्रिमाश्च क्वचित्सारसपङ्क्तयः ।

क्वचिच्छिम्पण्डिनस्तत्र कृत्रिमाश्च मनोहराः ॥ ११ ॥

क्वचित्सिन्धुः कृत्रिमाश्च नृत्यन्त्यः पुरुषैस्सह ।

मोडयन्त्यो जनान्सर्वान्यश्यन्त्यः कृत्रिमास्तथा ॥ १२ ॥

तथा तेनैव विधिना द्वारपाला मनोहराः ।

उस्तैर्धनूषि योद्धृत्य स्थावरा जङ्गमोपमाः ॥ १३ ॥

द्वारि स्थिता महालक्ष्मीः कृत्रिमा रथिताद्भुता ।

सर्वलक्षणसंयुक्तागता साक्षात्पयोर्णवात् ॥ १४ ॥

गजाश्चालङ्कृता ङ्यासन्कृत्रिमा अकृतोपमाः ।

तथाश्वाः सादिभिश्चैव गजाश्च गजसादिभिः ॥ १५ ॥

रथा रथिभिराकृष्टा महाश्चर्यसमन्विताः ।

वाहनानि तथान्यानि पत्तयः कृत्रिमास्तथा ॥ १६ ॥

एवं विमोडनार्थं तु कृतं वै विश्वकर्माणा ।

देवानां य मुनीनां य तेन प्रीतात्मना मुने ॥ १७ ॥

महाद्वारि स्थितो नन्दी कृत्रिमश्च कृतो मुने ।

शुद्धस्कटिकसङ्काशो यथा नन्दी तथैव सः ॥ १८ ॥

तस्योपरि मडादिव्यं पुष्पकं रत्नभूषितम् ।
 राजितं पल्लवैः शुभ्रैश्चामरैश्च सुशोभितम् ॥ १९ ॥
 वामपार्श्वे गजौ द्वौ य शुद्धकाशमीरसन्निभौ ।
 यतुर्दन्तौ षष्टिवर्षौ भेदमानौ मडाप्रभौ ॥ २० ॥
 तथैवार्कनिभौ तेन कृतौ याश्चौ मडाप्रभौ ।
 यामरालङ्कृतौ दिव्यौ दिव्यालङ्कारभूषितौ ॥ २१ ॥
 दंशिता वररत्नाढ्या लोकापालास्तथैव य ।
 सर्वे देवा यथार्थं वै कृता वै विश्वकर्माणा ॥ २२ ॥
 तथा छि ऋषयःसर्वे भृगवाद्याश्च तपोधनाः ।
 अन्ये ऽयुपसुरास्तद्भ्रत्सिद्धाश्चान्येऽपि वै कृताः ॥ २३ ॥
 विष्णुश्च पार्ष्णिः सर्वैर्गुरुऽप्यैः समन्वितः ।
 कृत्रिमो निर्मितस्तद्भ्रत्परमाश्चर्यरूपवान् ॥ २४ ॥
 तथैवाहं सुतैर्वैद्विस्सिद्धैश्च परिवारितः ।
 कृत्रिमो निर्मितस्तद्भ्रत्पठ-सूक्तानि नारद ॥ २५ ॥
 अौरावतगजगृढः शङ्कः स्वदलसंयुतः ।
 कृत्रिमो निर्मितस्तद्भ्रत्परिपूर्णेन्दुसन्निभः ॥ २६ ॥
 छिं अलङ्कतेन देवर्षे सर्वो वै विश्वकर्माणा ।
 छिमागप्रेरितेनाशु क्लृप्तःसुरसमाजकः ॥ २७ ॥
 अेवम्भूतः कृतस्तेन मण्डपो दिव्यरूपवान् ।
 अनेकाश्चर्यसम्भूतो मडान्देवविमोहनः ॥ २८ ॥
 अथाज्ञामो गिरीशेन विश्वकर्मा मडामतिः ।
 निवासार्थं सुरादीनां तत्तल्लोकान् छि यत्नतः ॥ २९ ॥
 तत्रैव य मडामञ्चाः सुप्रभाः परमाद्भुताः ।
 रथिताःसुभदा दिव्यास्तेषां वै विश्वकर्माणा ॥ ३० ॥
 तथा स सत्यलोकं वै विरेये क्षणतोऽद्भुतम् ।
 दीप्त्या परमया युक्तं निवासार्थं स्वयम्भुवः ॥ ३१ ॥
 तथैव विष्णोस्त्वपरं वैकुण्ठाभ्यं मडोज्ज्वलम् ।

विरेये क्षणतो द्रिव्यं नानाश्चर्यसमन्वितम् ॥ ३२ ॥

अमरेशगृहं द्रिव्यं तथैवाद्भुतमुत्तमम् ।

विरेये विश्वकर्मासौ सर्वैश्वर्यसमन्वितम् ॥ ३३ ॥

गृहाणि लोकापालानां विरेये सुन्दराणि य ।

तद्भ्रुत्स प्रीतितो द्रिव्यान्त्यद्भुतानि मळान्ति य ॥ ३४ ॥

अन्येषाममराणां य सर्वेषां डमशस्तथा ।

सदनानि विशित्राणि रयितानि य तेन वै ॥ ३५ ॥

विश्वकर्मा मडाभुद्धिः प्रागशम्भुमडावरः ।

विरेये क्षणतः सर्वं शिवतुष्टुयर्थमेव य ॥ ३६ ॥

तथैव चित्रं परमं मडोज्ज्वलं

मडाप्रभं देववरैः सुपूजितम् ।

गिरीशचिह्नं शिवलोकसंस्थितं

सुशोभितं शम्भुगृहं यकार ॥ ३७ ॥

अवेम्भूता कृता तेन रथना विश्वकर्माणा ।

विचित्रा शिवतुष्टुयर्थं पराश्चर्या मडोज्ज्वला ॥ ३८ ॥

अवेवं कृत्वाभिलं येदं व्यवहारं य लौकिकम् ।

पर्यैक्षिष्ट मुदा शम्भ्वागमनं स डिमायवः ॥ ३९ ॥

एति प्रोक्तमशेषेण वृत्तान्तं प्रमुदावडम् ।

डिमालयस्य देवर्षे डिं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ४० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे मण्डपादिरथनावर्णनं नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः

॥ २.३.३८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.३९. अडो नयत्वारिंशोऽध्यायः । शिववरयात्रावर्णनम् ।

नारद उवाच ।

विधे तात महाप्राज्ञ विष्णुशिष्य नमोऽस्तु ते ।
अद्भुतेयं कथाश्रावि त्वत्तोऽस्माभिः कृपानिधे ॥ १ ॥

धृष्टानो श्रोतुमिच्छामि यदितं शशिभौलिनः ।
वैवाङ्किं सुमाङ्गल्यं सर्वाधौघविनाशनम् ॥ २ ॥

किं यकार महादेवः प्राप्य मङ्गलपत्रिकाम् ।
तां श्रावय कथां दिव्यां शङ्करस्य परात्मनः ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु वत्स महाप्राज्ञ शाङ्करं परमं यशः ।
यस्यकार महादेवः प्राप्य मङ्गलपत्रिकाम् ॥ ४ ॥

अथ शम्भुर्गुह्यत्वा तां मुदा मङ्गलपत्रिकाम् ।
विजडास प्रहृष्टात्मा मानं तेषां व्यधाद्विभुः ॥ ५ ॥

वाचयित्वा च तां सम्यग्स्वीयकार विधानतः ।
तज्जानान्यापयामास बहुसम्मान्य यादृतः ॥ ६ ॥

उवाच मुनिवर्गास्ताकार्यं सम्यक् कृतं शुभम् ।
आगन्तव्यं विवाडे मे विवाहः स्वीकृतो मया ॥ ७ ॥

धृष्टाकर्ण्य वयः शम्भोः प्रहृष्टास्ते प्रणम्य तम् ।
परिक्रम्य ययुर्धाम शंसन्तः स्वं विधिं परम् ॥ ८ ॥

अथ देवेश्वरः शम्भुः सामरस्तवां मुने द्रुतम् ।
लौडिकाचारमाश्रित्य महालीलाकरः प्रभुः ॥ ९ ॥

त्वमागतः परप्रीत्या प्रशंसंस्त्वं विधिं परम् ।
प्रणमंश्च नतस्कन्धो विनीतात्मा कृताञ्जलिः ॥ १० ॥

अस्तौस्सुजयशब्दानि समुख्यार्यं मुहुर्मुहुः ।
निदेशं प्रार्थयंस्तस्य प्रशंसंस्त्वं विधिम्मुने ॥ ११ ॥

ततः शम्भुः प्रहृष्टात्मा दर्शयँत्वलौडिकीं गतिम् ।
उवाच मुनिवर्यं त्वां प्रीणयन् शुभया गिरा ॥ १२ ॥

शिव उवाच ।

प्रीत्या शृणु मुनिश्रेष्ठ ह्यस्मत्तोऽद्य वदामि ते ।
भ्रूवे तत्त्वां प्रियो मे यद्भक्तराजशिरोमणिः ॥ १३ ॥

कृतं मडत्तपो देव्या पार्वत्या तव शासनात् ।
 तस्यै वरो मया दत्तः पतित्वे तोषितेन वै ॥ १४ ॥
 कश्चिद्दण्डं विवाहं च तस्या वश्यो हि भक्तिः ।
 सामर्षिभिः साधितं च तल्लग्नं शोधितं च तैः ॥ १५ ॥
 अद्यतःसममे याहि तद्भवविष्यति नारद ।
 मडोत्सवं कश्चिद्यामि लौडिकीं गतिमाश्रितः ॥ १६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एति श्रुत्वा वयस्तस्य शङ्करस्य परात्मनः ।
 प्रसन्नधीः प्रभुं नत्वा तात त्वं वाङ्मयमब्रवीः ॥ १७ ॥
 नारद उवाच ।
 भवतस्तु प्रतमिदं भक्तवश्यो भवान्मतः ।
 सम्यक् कृतं च भवता पार्वतीमानसेप्सितम् ॥ १८ ॥
 कार्यं मत्सदृशं किञ्चित्कथनीयं त्वया विभो ।
 मत्वा स्वसेवकं मां हि कृपां कुरु नमोऽस्तु ते ॥ १९ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एत्युक्तस्तु त्वया शम्भुः शङ्करो भक्तवत्सलः ।
 प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा सादरं त्वां मुनीश्वर ॥ २० ॥
 शिव उवाच ।
 विष्णुप्रभृतिदेवांश्च मुनीन् सिद्धानपि ध्रुवम् ।
 त्वं निमन्त्रय मद्राण्या मुनेऽन्यानपि सर्वतः ॥ २१ ॥
 सर्वं आयान्तु सोत्साहाः सर्वशोभासमन्विताः ।
 सस्त्रीसुतगणाः प्रीत्या मम शासनगौरवात् ॥ २२ ॥
 नागभिष्यन्ति ये त्वत्र मद्रिवाडोत्सवे मुने ।
 ते स्वकीया न मन्तव्या मया देवाद्यः जलु ॥ २३ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एतीशाङ्गां ततो धृत्वा भवान् शङ्करवल्लभः ।
 सर्वान्निमन्त्रयामास तं तं गत्वा द्रुतं मुने ॥ २४ ॥
 शम्भूपकण्ठमागत्य द्रुतं मुनिवरो भवान् ।

तद् धृत्यात्तत्र सन्तस्थौ तदाज्ञां प्राप्य नारद ॥ २५ ॥

शिवोऽपि तस्थौ सोऽकण्ठस्तदागमनलालसः ।

स्वगाणैःसोत्सवैः सर्वैर्नृत्यद्भिः सर्वतो दिशम् ॥ २६ ॥

अेतस्मिन्नेव काले तु रथयित्वा स्ववेषकम् ।

आजगामाच्युतः शीघ्रं कैलासं सपरिच्छदः ॥ २७ ॥

शिवं प्रणम्य सद्भक्त्या सदारः सदलो मुदा ।

तदाज्ञां प्राप्य सन्तस्थौ सुस्थाने प्रीतमानसः ॥ २८ ॥

तथाऽ स्वगाणैराशु कैलासमगमं मुदा ।

प्रभुं प्राणभ्यातिष्ठ वै सानन्दः स्वगाणान्वितः ॥ २९ ॥

छन्द्राद्यो लोकपाला आययुः सपरिच्छदाः ।

तथैवालङ्कृतास्सर्वे सोत्सवास्सकलत्रकाः ॥ ३० ॥

तथैवं मुनयो नागास्सिद्धा उपसुरास्तथा ।

आययुश्चापरेऽपीऽ सोत्सवाः सुनिमन्त्रिताः ॥ ३१ ॥

महेश्वरस्तदा तत्रागतानां य पृथङ् पृथङ् ।

सर्वेषाममराद्यानां सत्कारं व्यदधान्मुदा ॥ ३२ ॥

अथोत्सवो मडानासीत्कैलासे परमोऽद्भुतः ।

नृत्यादिकं तदा यङ्कुर्यथायोग्यं सुरस्त्रियः ॥ ३३ ॥

अेतस्मिन्समये देवा विष्ववाद्या ये समागताः ।

यात्रां कारयितुं शम्भोस्तत्रोषुस्तेऽपिला मुने ॥ ३४ ॥

शिवाज्ञाभास्तदा सर्वे मदीयमिति यन्त्रिताः ।

शिवकार्यमिदं सर्वं यङ्किरे शिवसेवनम् ॥ ३५ ॥

मातरः सप्त तास्तत्र शिवभूषाविधिं परम् ।

यङ्किरे य मुदा युक्ता यथायोग्यं तथा पुनः ॥ ३६ ॥

तस्य स्वाभाविको वेषो भूषाविधिरभूत्तदा ।

तस्येच्छया मुनिश्रेष्ठ परमेशस्य सुप्रभोः ॥ ३७ ॥

यन्द्रश्च मुकुटस्थाने सान्निध्यमकरोत्तदा ।

लोचनं सुन्दरं ज्यासीत्तृतीयं तिलकं शुभम् ॥ ३८ ॥

कर्णामरशरुपौ य यौ छि सर्पौ प्रकीर्तितौ ।
कुण्डलेडभवतां तस्य नानारत्नान्विते मुने ॥ ३९ ॥

अन्याङ्गसंस्थिताः सर्पाः तद्दङ्गाभरणानि य ।
भ्रूवुरतिरभ्याणि नानारत्नमयानि य ॥ ४० ॥

विभूतिरङ्गरागोडभूष्यन्नादिसमुद्भवः ।
तद्दङ्गलभ्रूदिव्यं गजयर्मादि सुन्दरम् ॥ ४१ ॥

ईदृशं सुन्दरं रूपं जातं वर्णातिष्ठुश्चरम् ।
ईश्वरोऽपि स्वयं साक्षाद्वैश्वर्यं लब्धवान् स्वतः ॥ ४२ ॥

ततश्च सर्वे सुरपक्षदानवा
नागाः पतङ्गाप्सरसो मर्षयः ।
समेत्य सर्वे शिवसन्निधिं तदा
महोत्सवाः प्रोचुरुहो मुदान्विताः ॥ ४३ ॥

सर्वं त्रयुः ।
गच्छ गच्छ महादेव विवाहार्थं महेश्वर ।
गिरिजाया महादेव्याः सदास्माभिः कृपां कुरु ॥ ४४ ॥

ततो विष्णुरुवायेदं प्रस्तावसदृशं वयः ।
प्रणम्य शङ्करं भक्त्या विज्ञानप्रीतमानसः ॥ ४५ ॥

विष्णुरुवाच ।
देव देव महादेव शरणागतवत्सल ।
कार्यकर्ता स्वभक्तानां विज्ञप्तिं शृणु मे प्रभो ॥ ४६ ॥

गृह्योक्तविधिना शम्भो स्वविवाहस्य शङ्कर ।
गिरीशसुतया देव्या कर्म कर्तुमिच्छार्हसि ॥ ४७ ॥

त्वया यं क्रियमाणे तु विवाहस्य विधौ हर ।
स अत्र छि तथा लोके सर्वः सुप्यातिमाप्नुयात् ॥ ४८ ॥

मण्डपस्थापनं नान्दीमुष्णं तत्सुलधर्मतः ।
कारय प्रीतितो नाथ लोके स्वं प्यापयन् यशः ॥ ४९ ॥

ब्रह्मोवाच ।
अत्रमुक्तस्तदा शम्भुर्विष्णुना परमेश्वरः ।

लौकिकाचारनिरतो विधिना तथ्यकार सः ॥ ५० ॥

अहं ज्यघिक्षितस्तेन सर्वमभ्युद्योयितम् ।

अद्भुर्वं मुनिभिः प्रीत्या तत्र तत्कर्म यादरात् ॥ ५१ ॥

कश्यपोऽत्रिर्वसिष्ठश्च गौतमो भागुरिर्गुरुः ।

कण्वो बृहस्पतिः शक्तिर्जमदग्निः पराशरः ॥ ५२ ॥

मार्कण्डेयश्शिलापाकोऽरुणपावोऽकृतश्रमः ।

अगस्त्यश्चयवनो गर्गश्शिलादोऽथ मडामुने ॥ ५३ ॥

धृषीणिरुपमन्युश्च भरद्वाजोऽकृतव्रतः ।

पिप्पलादोऽथ कुशिकः कौत्सो व्यासः सशिष्यकः ॥ ५४ ॥

अते यान्ये य बलव आगताश्शिवसन्निधिम् ।

मया सुनोदितास्तत्र यद्भुक्ते विधिवत्त्रियाम् ॥ ५५ ॥

वेदोक्तविधिना सर्वे वेदवेदाङ्गपारगाः ।

रक्षं यद्भुर्मडेशस्य कृत्वा कौतुकमङ्गलम् ॥ ५६ ॥

ऋग्यजुस्सामसूक्तैस्तु तथा नानाविधैः परैः ।

मङ्गलानि य भूरीणि यङ्कुः प्रीत्यर्षयोऽभिलाः ॥ ५७ ॥

अडाणां पूजनं प्रीत्या यद्भुक्ते शम्भुना मया ।

मण्डलस्थसुराणां य सर्वेषां विघ्नशान्तये ॥ ५८ ॥

ततश्शिवः सुसन्तुष्टः कृत्वा सर्वं यथोचितम् ।

लौकिकं वैदिकं कर्म ननाम य मुदा द्विजान् ॥ ५९ ॥

अथ सर्वेश्वरो विप्रान्देवाङ्कृत्वा पुरस्सरान् ।

निस्ससार मुदा तस्मात्सैवासात्पर्वतोत्तमात् ॥ ६० ॥

बलिः कैलासकुधराच्छम्भुस्तस्थौ मुदान्वितः ।

देवैः सल द्विजैश्चैव नानास्वीकारकः प्रभुः ॥ ६१ ॥

तदोत्सवो मडानासीत्तत्र देवादिभिः कृतः ।

सन्तुष्ट्यर्थं मडेशस्य गानवाद्यसुनृत्यकः ॥ ६२ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये देवनिमन्त्रणदेवागमनशिवयात्रावर्णनं नामैकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.३.३८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभारुः

२.३.४०. यत्वारिंशोऽध्यायः । छिमगिरिगृहेशिवस्थागमनवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथ शम्भुः समाढूय नन्दादीन् सकलाङ्गाणान् ।

आज्ञापयामास मुदा गन्तुं स्वेन य तत्र वै ॥ १ ॥

शिव उवाच ।

अपि यूयं सड मया सङ्गखध्वं गिरेः पुरम् ।

क्रियद्गणानिडास्थाप्य मडोत्सवपुरस्सरम् ॥ २ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अथ ते समनुज्ञामा गणेशा निर्ययुर्मुदा ।

स्वं स्वं बलमुपादाय तान् कथञ्चिद्ददाभ्यडम् ॥ ३ ॥

अभ्यगाखड्भकर्षश्च गणकोटया गणेश्वरः ।

शिवेन सार्धं सङ्गन्तुं छिमायलपुरं प्रति ॥ ४ ॥

दशकोटया डेकराक्षो गणानां स मडोत्सवः ।

अष्टकोटया य विकृतो गणानां गणनायकः ॥ ५ ॥

यतुर्षकोटया विशाभश्च गणानां गणनायकः ।

पारिजातश्च नवभिः कोटिभिर्गणपुङ्गवः ॥ ६ ॥

षष्टिः सर्वान्तकः श्रीमान् तथैव विकृताननः ।

गणानां द्दुन्दुभोऽष्टाभिः कोटिभिर्गणनायकः ॥ ७ ॥

पञ्चभिश्च कपालाभ्यो गणेशः कोटिभिस्तथा ।

षड्भिस्सन्दारको वीरो गणानां कोटिभिर्मुने ॥ ८ ॥

कोटिकोटिभिरेवेड कन्दुकः कुण्डकस्तथा ।

विष्टम्भो गणपोऽष्टाभिर्गणानां कोटिभिस्तथा ॥ ९ ॥

सडस्रकोटया गणपः पिप्पलो मुदितो यथौ ।

तथा सनादको वीरो गणेशो मुनिसत्तम ॥ १० ॥
 आवेशनस्तथाष्टाभिः कोटिभिर्गणनायकः ।
 मङ्केशः सङ्क्रोश कोटीनां गणपो यथौ ॥ ११ ॥
 कुण्डो द्वादशकोट्या छि तथा पर्वतको मुने ।
 अष्टाभिः कोटिभिर्वीरः समगाव्यन्द्रतापनः ॥ १२ ॥
 कालश्च कालकश्चैव मङ्कालः शतेन वै ।
 कोटीनां गणनाथो छि तथैवाग्निक्नामकः ॥ १३ ॥
 कोट्यग्निमुष्म अवागाद् गणानां गणनायकः ।
 आदित्यमूर्धा कोट्या य तथा यैव घनावहः ॥ १४ ॥
 सन्नाडः शतकोट्या छि कुमुदो गणपस्तथा ।
 अमोघः कोकिलश्चैव शतकोट्या गणायिपः ॥ १५ ॥
 सुमन्त्रः कोटिकोट्या य गणानां गणनायकः ।
 काङ्कपादोदरः कोटिषष्ट्या सन्तानकस्तथा ॥ १६ ॥
 मङ्कालश्च नवभिर्मधुपिङ्गश्च कोकिलः ।
 नीलो नवत्या कोटीनां पूर्णभद्रस्तथैव य ॥ १७ ॥
 सप्तकोट्या यतुर्वङ्कत्रः करणो विंशकोटिभिः ।
 यथौ नवतिकोट्या तु गणेशानोऽछिरोमकः ॥ १८ ॥
 यज्जवाक्षः शतमन्युश्च मेघमन्युश्च नारद ।
 तावत्कोट्या ययुः सर्वे गणेशा छि पृथक् पृथक् ॥ १९ ॥
 काष्ठाङ्गुष्ठश्चतुः षष्ट्या कोटीनां गणनायकः ।
 विरुपाक्षः सुकेशश्च वृषभश्च सनातनः ॥ २० ॥
 तालकेतुः षडास्यश्च यञ्ज्वास्यश्च सनातनः ।
 संवर्तकस्तथा यैत्रो लकुलीशः स्वयम्भुः ॥ २१ ॥
 लोकात्तकश्च दीप्तात्मा तथा दैत्यान्तको मुने ।
 देवो भृङ्गिरितिः श्रीमान्देवदेवप्रियस्तथा ॥ २२ ॥
 अशनिर्भानुकश्चैव यतुःषष्ट्या सङ्क्रेशः ।
 ययुः शिवविवाडार्थं शिवेन सङ्क्रोत्सवाः ॥ २३ ॥

भूतकोटिसदस्रेण प्रमथाः कोटिभिस्त्रिभिः ।
 वीरभद्रश्चतुःषष्टया रोमजनान्त्रिकोटिभिः ॥ २४ ॥
 कोटिकोटिसदस्राणां शतैर्विशतिभिर्वृताः ।
 तत्र जग्मुश्च नन्धाधा गाणपाः शङ्करोत्सवे ॥ २५ ॥
 क्षेत्रपालो भैरवश्च कोटिकोटिगणैर्युतः ।
 उद्गाढः शङ्करस्येत्यायथौ प्रीत्या मडोत्सवः ॥ २६ ॥
 अते यान्ये च गाणपा असङ्ख्याता मडाभवाः ।
 तत्र जग्मुर्मडाप्रीत्या सोत्साढाः शङ्करोत्सवे ॥ २७ ॥
 सर्वे सदस्रसदस्ताश्च जटामुकुटधारिणः ।
 यन्द्ररेभावतंसाश्च नीलकण्ठास्त्रिवीयनाः ॥ २८ ॥
 रुद्राक्षाभरणाः सर्वे तथा सद्भस्मधारिणः ।
 डारकुण्डलकेयूरमुकुटाद्यैरलङ्कृताः ॥ २९ ॥
 भ्रष्टमविषिण्वन्द्रसङ्घाशा अणिमादिगुणैर्युताः ।
 सूर्यकोटिप्रतीकाशास्तत्र रेजुर्गणेश्वराः ॥ ३० ॥
 पृथिवीचारिणः केचित् केचित्पातालधारिणः ।
 केचिद्व्योमचराः केचित्सप्तस्वर्गचरा मुने ॥ ३१ ॥
 किं बलुक्तेन देवर्षे सर्वलोकनिवासिनः ।
 आययुः स्वगाणाः शम्भोः प्रीत्या वै शङ्करोत्सवे ॥ ३२ ॥
 इत्थं देवैर्गणैश्चान्यैः सङ्घितः शङ्करः प्रभुः ।
 यथौ छिमगिरिपुरं विवाडार्थं निजस्य वै ॥ ३३ ॥
 यदा जगाम सर्वेशो विवाडार्थं सुरादिभिः ।
 तदा तत्र ङ्यभूद्भृत् तच्छृणु त्वं मुनीश्वर ॥ ३४ ॥
 रुद्रस्य भगिनी भूत्वा यएडी सूतसवसंयुता ।
 तत्राजगाम सुप्रीत्या परेषां सुभयावडा ॥ ३५ ॥
 प्रेतासनसमारुढा सर्पाभरणभूषिता ।
 पूर्णा कलशमादाय छैमं मूर्ध्नि मडाप्रभम् ॥ ३६ ॥
 स्वपरीवारसंयुक्ता दीप्तास्या दीप्तलोचना ।
 कुतूहलं प्रकुर्वन्ती जातलर्षा मडाभवा ॥ ३७ ॥

तत्र भूतगणा दिव्या विरूपाः कोटिशो मुने ।
 विराजन्ते स्म बहुशः तथा नानाविधास्तदा ॥ ३८ ॥
 तैः समेताग्रतश्चाप्यडी जगाम विद्वतानना ।
 कुतूहलान्विता प्रीता प्रीत्युपद्रवकारिणी ॥ ३९ ॥
 याप्यया सर्वे रुद्रगणाः पृष्ठतश्च कृतास्तदा ।
 कोट्येकादशसङ्ख्याका रौद्ररुद्रप्रियाश्च ते ॥ ४० ॥
 तदा उमरुनिर्घोषैर्व्यामिमासीज्जगत्त्रयम् ।
 भेरीज्जुगुरशब्देन शङ्खानां निनदेन च ॥ ४१ ॥
 तथा द्रुमुनिर्घोषैः शब्दः कोलाहलोऽभवत् ।
 कुर्वन्जगन्मङ्गलं च नाशयेन्मङ्गलेतरत् ॥ ४२ ॥
 गणानां पृष्ठतो भूत्वा सर्वे देवाः समुत्सुकाः ।
 अन्वयुः सर्वसिद्धाश्च लोकपालादिका मुने ॥ ४३ ॥
 मध्ये व्रजन् रमेशोऽथ गरुडासनमाश्रितः ।
 शुशुभे प्रियमाणेन छत्रेण मलता मुने ॥ ४४ ॥
 यामरैर्वीज्यमानोऽसौ स्वगणैः परिवारितः ।
 पार्षदैर्विलसद्भिश्च स्वभूषाविधिभूषितः ॥ ४५ ॥
 तथाऽमध्यशोभं वै व्रजन्मार्गे विराजितः ।
 वेदैर्मूर्तिधरैः शास्त्रैः पुराणैरागमैस्तथा ॥ ४६ ॥
 सनकादिमहासिद्ध्यैः सप्रजापतिभिः सुतैः ।
 परिवारैः संयुतो हि शिवसेवनतत्परः ॥ ४७ ॥
 स्वसैन्यमध्यगः शङ्खौ रावतगजस्थितः ।
 नानाविभूषितोऽत्यन्तं व्रजन् रेणु सुरेश्वरः ॥ ४८ ॥
 तदा तु व्रजमानास्ते ऋषयो बहुवश्व ते ।
 विरेजुरतिसोऽल्लङ्घाः शिवस्थोद्ग्राहणं प्रति ॥ ४९ ॥
 शाकिन्यो यातुधानाश्च वेतालाब्रह्मराक्षसाः ।
 भूतप्रेतपिशाचाश्च तथाऽन्ये प्रमथादयः ॥ ५० ॥
 तुम्भुरुर्नारदो ङाडडूडूश्चेत्यादयो वराः ।

गन्धर्वाः किन्नरा जग्मुर्वाधानाध्माय उर्षिताः ॥ ५१ ॥

जगतो मातरः सर्वा देवकन्याश्च सर्वशः ।

गायत्री यैव सावित्री लक्ष्मीरन्याः सुरस्त्रियः ॥ ५२ ॥

अेताश्चान्याश्च देवानां पत्नयो भवमातरः ।

उद्गाढः शङ्करस्येति जग्मुः सर्वा मुदान्विताः ॥ ५३ ॥

शुद्धस्फटिकसङ्काशो वृषभः सर्वसुन्दरः ।

यो धर्म उच्यते वेदैः शास्त्रैः सिद्धैर्महर्षिभिः ॥ ५४ ॥

तमाङ्गो मडादेवो वृषभं धर्मवत्सलः ।

शुशुभेऽतीव देवर्षिसेवितः सकलैर्ब्रजन् ॥ ५५ ॥

अेभिः समेतैः सङ्कलैर्महर्षिभि-

र्भसौ मडेशो भङ्गुशोऽत्यलङ्कृतः ।

डिमालयाढस्य धरस्य संब्रजन्

पाणिग्रहार्थं सदनं शिवायाः ॥ ५६ ॥

धृत्युक्तं शम्भुयश्चितं गमनं परमोत्सवम् ।

डिमालयपुरोद्भूतं सद्भूतं शृणु नारद ॥ ५७ ॥

धति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाएः शिवयात्रावर्णनं नाम चत्वारिंशोऽध्यायः ॥

२.३.४० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाएः

२.३.४१. अेकयत्वारिंशोऽध्यायः । विवाहमाएऽपं दृष्ट्वादेवानां भोडवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

ततः सम्मन्त्र्य च मिथः प्राच्याङ्गां शाङ्करीं हरिः ।

मुने त्वां प्रेषयामास प्रथमं कुधरालयम् ॥ १ ॥

अथ प्रणम्य सर्वेशं गतस्त्वं नारदाग्रतः ।

हरिणा नोदितः प्रीत्या डिमायलगृहं प्रति ॥ २ ॥

त्वं मुनेऽपश्य आत्मानं गत्वा तद्ग्रीडयान्वितम् ।
 कृत्रिमं रथितं तत्र विस्मितो विश्वकर्मणः ॥ ३ ॥
 श्रान्तस्त्वमात्मना तेन कृत्रिमोऽण मडामुने ।
 अवलोकपरः सोऽभूच्चरितं विश्वकर्मणः ॥ ४ ॥
 प्रविष्टो मण्डपं तस्य छिमाद्रे रत्नचित्रितम् ।
 सुवर्णकलशैर्जुष्टं रम्भादिभङ्गुशोभितम् ॥ ५ ॥
 सडस्रस्तम्भसंयुक्तं विचित्रं परमाद्भुतम् ।
 वेदिकां च तथा दृष्ट्वा विस्मयं त्वं मुने ङ्यथाः ॥ ६ ॥
 तदावोचश्च स मुने नारद त्वं नगेश्वरम् ।
 विस्मितोऽतीव मनसि नष्टज्ञानो विमूढधीः ॥ ७ ॥
 आगतास्ते डिमधुना देवा विष्णुपुरोगमाः ।
 तथा मडर्षयः सर्वे सिद्धा उपसुरास्तथा ॥ ८ ॥
 मडादेवो वृषाङ्गो गणेशश्च परिवारितः ।
 आगतः किं विवाडार्थं वद तथ्यं नगेश्वर ॥ ९ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एत्येवं वचनं श्रुत्वा तव विस्मितयेतसः ।
 उवाच त्वां मुने तथ्यं वाक्यं स छिमवान् गिरिः ॥ १० ॥
 छिमवानुवाच ।
 डे नारद मडाप्राज्ञागतो नैवाधुना शिवः ।
 विवाडार्थं च पार्वत्याः सगणः सवरातकः ॥ ११ ॥
 विश्वकर्मकृतं चित्रं विद्धि नारद सद्भिया ।
 विस्मयं त्यज देवर्षे स्वस्थो भव शिवं स्मर ॥ १२ ॥
 भुक्त्वा विश्रम्य सुप्रीतः कृपां कृत्वा ममोपरि ।
 मैनाकादिधरैः सार्धं गच्छ त्वं शङ्करान्तिकम् ॥ १३ ॥
 ओम्निस्समेतो गिरिभिर्मडामते
 सम्प्रार्थ्य शीघ्रं शिवमत्र यानय ।
 देवैः समेतं च मडर्षिसूदैः
 सुरासुरैरर्थितपादपल्लवम् ॥ १४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तथेति चोक्त्वागम आशु छि त्वं

तदैव तैः शैलसुतादिभिश्च ।

तत्रत्यकृत्यं सुविधाय भुक्त्वा

महामनास्त्वं शिवसन्निधानम् ॥ १५ ॥

तत्र दृष्टो महादेवो देवादिपरिवारितः ।

नमस्कृतस्त्वया दीमः शैलैस्तैर्भाङ्गितश्च वै ॥ १६ ॥

तदा मया विष्णुना य सर्वे देवाः सवासवाः ।

पप्रच्छुस्त्वां मुने सर्वे रुद्रस्थानुयरास्तथा ॥ १७ ॥

विस्मिताः पर्वतान्दृष्ट्वा सन्धेडाकुलमानसाः ।

मैनाकसख्यमेर्वाद्यान्नानालङ्कारसंयुतान् ॥ १८ ॥

देवा उच्युः ।

डे नारद महाप्राज्ञ विस्मितस्त्वं छि दृश्यसे ।

सद्वृत्तोऽसि छिमागेन किं न वा वद विस्तरात् ॥ १९ ॥

अते कस्मात्समायाताः पर्वता षड सत्तमाः ।

मैनाकसख्यमेर्वाद्याः सुप्रतापाः स्वलङ्कृताः ॥ २० ॥

कन्यां दास्यति शैलोऽसौ शम्भवे वा न नारद ।

छिमालयगृहे तात किं भवत्यद्य तद्दद ॥ २१ ॥

एति सन्दिग्धमनसामस्माकं य द्विवौकसाम् ।

वद त्वं पृच्छमानानां सन्धेडं हर सुव्रत ॥ २२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकण्य वयस्तेषां विष्णवादीनान्द्विवौकसाम् ।

अवोचस्ताम्बुने त्वं छि विस्मितस्त्वाष्ट्रमायया ॥ २३ ॥

अेकान्तमाश्रित्य य मां छि विष्णु-

मभाषथा वाक्यमिदं मुने त्वम् ।

शशीपतिं सर्वसुरेश्वरं वै

पक्षश्छिदं पूर्वशिपुं धराणाम् ॥ २४ ॥

नारद उवाच ।

त्वष्ट्रा कृतं तद्विकृतं विचित्रं

विमोहनं सर्वदिवौकसां हि ।

येनैव सर्वाङ्गस्य विमोहितुं सुरान्

समिच्छति प्रेमत एव युक्त्या ॥ २५ ॥

पुरा कृतं तस्य विमोहनं त्वया

सुविस्मृतं तत् सकलं शयीपते ।

तस्मादसौ त्वां विजिगीषुरेव

गृहे ध्रुवं तस्य गिरेर्महात्मनः ॥ २६ ॥

अहं विमोहितस्तेन प्रतिरूपेण भास्वता ।

तथा विष्णुः कृतस्तेन ब्रह्मा शङ्कोऽपि तादृशः ॥ २७ ॥

किं बलुक्तेन देवेश सर्वदेवगणैः कृताः ।

कृत्रिमाश्चित्ररूपेण न किञ्चिदवशेषितम् ॥ २८ ॥

विमोहनार्थं सर्वेषां देवानां य विशेषतः ।

कृता माया चित्रमयी परिह्लासविकारिणी ॥ २९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य देवेन्द्रो वाक्यमब्रवीत् ।

विष्णुमुप्रति तदा शीघ्रं भयाकुलतनुर्दरिम् ॥ ३० ॥

देवेन्द्र उवाच ।

देवदेव रमानाथ त्वष्टा मां निहनिष्यति ।

पुत्रशोकेन तमोऽसौ व्याजेनानेन नान्यथा ॥ ३१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा देवदेवो जनार्दनः ।

उवाच प्रहसन् वाक्यं शङ्कामाश्रासयंस्तदा ॥ ३२ ॥

विष्णुरुवाच ।

निवातकवयैः पूर्वं मोहितोऽसि शयीपते ।

महाविद्याभलेनैव दानवैः पूर्ववैरिभिः ॥ ३३ ॥

पर्वतो हिमवानेष तथान्येऽभिलपर्वताः ।

विपक्षा हि कृताः सर्वे मम वाक्याख्य वासव ॥ ३४ ॥

तेऽनुस्मृत्या तु वै दृष्ट्वा मायया गिरथो ऽयमी ।

जेतुमिच्छन्ति ये मूढा न भेतव्यमरावपि ॥ ३५ ॥

धम्बरो नो छि सर्वेषां शङ्करो भक्तवत्सलः ।
सर्वथा कुशलं शङ्क कश्चिच्छिति न संशयः ॥ ३६ ॥

ब्रह्मोवाच ।
येवं संवदमानं तं शङ्कं विकृतमानसम् ।
हरिणोक्तश्च गिरिशो वीडिकीं गतिमाश्रितः ॥ ३७ ॥

धम्बर उवाच ।
डे डरे डे सुरेशान किं ब्रूथोऽद्य परस्परम् ।
धृत्युक्त्वा तौ मडेशानो मुने त्वां प्रत्युवाच सः ॥ ३८ ॥

किं नु वक्ति मडाशैलो यथार्थं वद नारद ।
वृत्तान्तं सकलं ब्रूहि न गोप्यं कर्तुमर्हसि ॥ ३९ ॥

ददाति वा नैव ददाति शैलः
सुतां स्वकीयां वद तव्य शीघ्रम् ।
किं ते दृष्टं किं कृतन्त्र गत्वा
प्रीत्या सर्वं तद्गदाश्रयं तात ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच ।
धृत्युक्तः शम्भुना तत्र मुने त्वं देवदर्शनः ।
सर्वं रडस्यवोचो वै यद् दृष्टं तत्र माण्डपे ॥ ४१ ॥

नारद उवाच ।
देवदेव मडादेव शृणु मद्रयनं शुभम् ।
नास्ति विघ्नभयं नाथ विवाडे किञ्चिदेव छि ॥ ४२ ॥

अवश्यमेव शैलेशस्तुभ्यं दास्यति कन्यकाम् ।
त्वामानयितुमायाता धमे शैला न संशयः ॥ ४३ ॥

किन्तु ङ्यमरमोडार्थं माया विरयिताद्भुता ।
कुतूहलार्थं सर्वज्ञ न कश्चिद्भिन्नसम्भवः ॥ ४४ ॥

विचित्रं माण्डपं गेडेऽकार्षीत्तस्य तदाज्ञया ।
विश्वकर्मा मडाभायी नानाश्चर्यमयं विभो ॥ ४५ ॥

सर्वदेवसमाजश्च कृतस्तत्र विमोहनः ।
तं दृष्ट्वा विस्मयं प्राप्नोऽहं तन्मायाविमोहितः ॥ ४६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तच्छ्रुत्वा तद्व्यस्तात लोकायारकरः प्रभुः ।
उर्यादीन्ब्रह्मसन् शम्भुरुवाच सकलान्सुरान् ॥ ४७ ॥

ईश्वर उवाच ।

कन्यां दास्यति येन्मह्यं पर्वतो छि छिमायलः ।
मायया मम किं कार्यं वद विष्णो यथातथम् ॥ ४८ ॥

छे ब्रह्मन् शक मुनयः सुरा ब्रूत यथार्थतः ।
मायया मम किं कार्यं कन्यां दास्यति चेद्भिरिः ॥ ४९ ॥

केनाप्युपायेन क्वलं छि साध्य-

मित्युच्यते पण्डितैर्न्यायविद्भिः ।
तस्मात्सर्वैर्गम्यतां शीघ्रमेव
कार्यार्थिभिर्विष्णुपुरोगमैश्च ॥ ५० ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवं संवदमानोऽसौ देवैः शम्भुरभूत्तदा ।
कृतः स्मरेणैव वशी वशं वा प्राकृतो नरः ॥ ५१ ॥

अथ शम्भवाज्ञया सर्वे विष्णवाद्या निर्जरास्तदा ।
ऋषयश्च मडात्मानो ययुर्मोडभ्रमावडम् ॥ ५२ ॥

पुरस्कृत्य मुने त्वां य पर्वतांस्तान्सविस्मयाः ।
छिमाद्रेश्च तदा जग्मुर्मन्दिरं परमाद्भुतम् ॥ ५३ ॥

अथ विष्णवादिसंयुक्तो मुदितैःस्वभलैर्युतः ।
आजगामोपडैमागपुरं प्रमुदितो डरः ॥ ५४ ॥

छित श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभएऽे मएऽपश्यनावर्णनं नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः
॥ २.३.४९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभएऽे

२.३.४२. द्वियत्वारिंशोऽध्यायः । देवगिरिमिलापवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथाकर्ण्य गिरीशश्च निजपुर्युपकण्ठतः ।

प्राप्तमीशं सर्वगं वै मुमुद्वेति डिमालयः ॥ १ ॥

अथ सम्भृतसम्भारः सम्भाषां कर्तुमीश्वरम् ।

शैलान्प्रस्थापयामास ब्राह्मणानपि सर्वशः ॥ २ ॥

स्वयं जगाम सद्भक्त्या प्राणेषुं द्रष्टुमीश्वरम् ।

भक्त्युद्धृतमनाः शैलः प्रशंसन् स्वविधिं मुदा ॥ ३ ॥

देवसेनां तदा दृष्ट्वा डिमवान्विस्मयं गतः ।

जगाम सम्भुभस्तत्र धन्योऽडमिति चिन्तयन् ॥ ४ ॥

देवा डि तद्भवं दृष्ट्वा विस्मयं परमं गताः ।

आनन्दं परमं प्रापुर्देवाश्च गिरयस्तथा ॥ ५ ॥

पर्वतानां मडासेना देवानां च तथा मुने ।

मिलित्वा विरराजेव पूर्वपश्चिमसागरौ ॥ ६ ॥

परस्परं मिलित्वा ते देवाश्च पर्वतास्तथा ।

कृतकृत्यं तथात्मानं मेनिरे परया मुदा ॥ ७ ॥

अथेश्वरं पुरो दृष्ट्वा प्राणनाम डिमालयः ।

सर्वे प्राणमुर्गिरयो ब्राह्मणाश्च सदाशिवम् ॥ ८ ॥

वृषभस्थं प्रसन्नास्थं नानाभराणभूषितम् ।

दिव्यावयवलावण्यप्रकाशितदिगन्तरम् ॥ ९ ॥

सुसूक्ष्माडतसत्पट्टवस्त्रशोभितविग्रहम् ।

सद्गन्धविलसन्मौलिं विडसन्तं शुचिप्रभम् ॥ १० ॥

भूषाभूताडियुक्ताङ्गमद्भुतावयवप्रभम् ।

दिव्यद्युतिं सुरेशैश्च सेवितं कर्यामरैः ॥ ११ ॥

वामस्थिताय्युतं दक्षभागस्थितविधिं प्रभुम् ।

पृष्ठस्थितडरिं पृष्ठपार्श्वस्थितसुरादिकम् ॥ १२ ॥

नानाविधसुराद्यैश्च संस्तुतं लोकशङ्करम् ।

स्वडेत्वात्तनुं ब्रह्म सर्वेशं वरदायकम् ॥ १३ ॥

सगुणं निर्गुणं चापि भक्ताधीनं कृपाकरम् ।
प्रकृतेः पुरुषस्यापि परं सञ्चित्सुभात्मकम् ॥ १४ ॥
प्रभोर्दक्षिणभागे तु ददर्श हरिमय्युतम् ।
विनतातनयारुढं नानाभूषणभूषितम् ॥ १५ ॥
प्रभोश्च वामभागे तु मुने मां सन्दर्श उ ।
यतुर्भुवं महाशोभं स्वपरीवारसंयुतम् ॥ १६ ॥
अेतौ सुरेश्वरौ दृष्ट्वा शिवस्यातिप्रियौ सदा ।
प्रणनाम गिरीशश्च सपरीवार आदरात् ॥ १७ ॥
तथा शिवस्य पृष्ठे य पार्श्वयोः सुविराजितान् ।
देवादीन्द्राणामासौ दृष्ट्वा गिरिवरेश्वरः ॥ १८ ॥
शिवाज्ञया पुरो भूत्वा जगाम स्वपुरं गिरिः ।
शेषदर्थात्मभूः शीघ्रं मुनिभिर्निर्जरादिभिः ॥ १९ ॥
सर्वे मुनिसुराधाश्च गच्छन्तः प्रभुणा स उ ।
गिरेः पुरं समुदिताः शशांसुर्भु नारद ॥ २० ॥
रयिते शिभरे रभ्ये संस्थाप्य देवतादिकम् ।
जगाम छिमवाँस्तत्र यत्रास्ति विधिवेदिका ॥ २१ ॥
कारयित्वा विशेषेण यतुष्कं तोरणैर्युतम् ।
स्नानदानादिकं कृत्वा परीक्षामकरोत्तदा ॥ २२ ॥
स्वपुत्रान्प्रोषयामास शिवस्य निकटे तथा ।
छिमो विष्णवादिसम्पूर्णावर्गयुक्तस्य शैलराट् ॥ २३ ॥
कर्तुमैच्छद्भराचारं मढोत्सवपुरस्सरम् ।
महादर्षयुतः सर्वबन्धुयुग्घिमशैलराट् ॥ २४ ॥
अथ ते गिरिपुत्राश्च तत्र गत्वा प्रणम्य तम् ।
सस्ववर्गं प्रार्थनान्तामूयुः शैलेश्वरस्य वै ॥ २५ ॥
ततस्ते स्वालयं जग्मुः शैलपुत्रास्तदाज्ञया ।
शैलराजाय सञ्थाप्युः ते यायान्तीति दर्षिताः ॥ २६ ॥
अथ देवाः प्रार्थनान्तां गिरेः श्रुत्वातिदर्षिताः ।

मुने विष्णुवाद्यः सर्वे सेश्वरा मुमुदुर्भृशम् ॥ २७ ॥

कृत्वा सुवेषं सर्वेऽपि निर्जरा मुनयो गणाः ।

गमनं यद्गुरन्त्येऽपि प्रभुणा गिरिराङ्गुलम् ॥ २८ ॥

तस्मिन्नवसरे मेना द्रष्टुकामाभवच्छिवम् ।

प्रभोराह्वययामास मुने त्वां मुनिसत्तमम् ॥ २९ ॥

अगमस्त्वं मुने तत्र प्रभुणा प्रेरितस्तदा ।

मनसा शिवलुब्धेतुं पूर्णं कर्तुं तमिच्छता ॥ ३० ॥

त्वां प्राण्य मुने मेना प्राड विस्मितमानसा ।

द्रष्टुकामा प्रभो रूपं शङ्करस्य मदापडम् ॥ ३१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये देवगिरिमिलापवार्णनं नाम
द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.३.४२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.४३. त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः । मेनामोहनाय शिवकृताद्भुतलीलावर्णनम् ।

मेनोवाच ।

निरीक्षिष्यामि प्रथमं मुने तं गिरिजापतिम् ।

कीदृशं शिवरूपं हि यदर्थं तप उत्तमम् ॥ १ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्यज्ञानपरा सा य दृशानार्थं शिवस्य य ।

त्वया मुने समं सद्यश्चन्द्रशालां समागता ॥ २ ॥

शिवोऽपि य तदा तस्यां ज्ञात्वाऽहङ्कारमात्मनः ।

प्राड विष्णुं य मां तात लीलां कृत्वाद्भुतां प्रभुः ॥ ३ ॥

शिव उवाच ।

मदाज्ञया युवां तातौ सदेवौ य पृथङ्पृथङ् ।

गच्छतं हि गिरिद्वारं वयं पश्चाद् प्रजेमहि ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

इत्याकार्यं हरिः सर्वानाड्योवाच तन्मयाः ।

सुराः सर्वे तथैवाशु गमनं यङ्कुरुन्सुकाः ॥ ५ ॥

स्थितां शिरोगृहे मेनां मुने विश्वेश्वरस्त्वया ।

तथैव दर्शयामास हृद्धिभ्रंशो यथा भवेत् ॥ ६ ॥

अतस्मिन् समये मेना सेनां य परमां शुभाम् ।

निरीक्षन्ती मुने दृष्ट्वा सामान्यं हर्षिताभवत् ॥ ७ ॥

प्रथमं यैव गन्धर्वाः सुन्दराः सुभगास्तदा ।

आयाताः शुभवस्त्राढ्या नानावङ्कारभूषिताः ॥ ८ ॥

नानावाहनसंयुक्ता नानावाद्यपरायणाः ।

पताकाभिर्विचित्राभिरप्सरोगणसंयुताः ॥ ९ ॥

अथ दृष्ट्वा वसुं तत्र तत्पतिं परमप्रभुम् ।

मेना प्रहर्षिता ख्यासीच्छिवोऽयमिति याब्रवीत् ॥ १० ॥

शिवस्य गाण्डका अते न शिवोऽयं शिवापतिः ।

इत्येवं त्वं ततस्तां वै अवोच ऋषिसत्तम ॥ ११ ॥

अेवं श्रुत्वा तदा मेना विचारे तत्पराभवत् ।

इतश्चाभ्यधिको यो वै स य कीदृग्भविष्यति ॥ १२ ॥

अतस्मिन्नन्तरे यक्षा मणिग्रीवाद्यश्च ये ।

तेषां सेना तथा दृष्टा शोभादि द्विगुणीकृता ॥ १३ ॥

तत्पतिं य मणिग्रीवं दृष्ट्वा शोभान्वितं हि सा ।

अयं रुद्रः शिवास्वामी मेना प्राडति हर्षिता ॥ १४ ॥

नायं रुद्रः शिवास्वामी सेवकोऽयं शिवस्य वै ।

इत्यवोचोऽगपत्स्यै त्वं तावद्भक्तिः स आगतः ॥ १५ ॥

ततोऽपि द्विगुणां शोभां दृष्ट्वा तस्य य साब्रवीत् ।

रुद्रोऽयं गिरिजास्वामी तदा नेति त्वमब्रवीः ॥ १६ ॥

तावद्यमः समायातः ततोऽपि द्विगुणप्रभः ।

तं दृष्ट्वा प्राड सा मेना रुद्रोऽयमिति हर्षिता ॥ १७ ॥

नेति त्वमब्रवीस्तां वै तावन्निरृतिरागतः ।

बिभ्राणो द्विगुणां शोभां शुभः पुण्यजनप्रभुः ॥ १८ ॥

तं दृष्ट्वा प्राड सा मेना रुद्रोऽयमिति उर्षिता ।

नेति त्वमभ्रवीस्तां वै तावद्भरुण आगतः ॥ १९ ॥

ततोऽपि द्विगुणां शोभां दृष्ट्वा तस्य य साभ्रवीत् ।

रुद्रोऽयं गिरिजास्वामी तदा नेति त्वमभ्रवीः ॥ २० ॥

तावद्वायुः समायातः ततोऽपि द्विगुणप्रभः ।

तं दृष्ट्वा प्राड सा मेना रुद्रोऽयमिति उर्षिता ॥ २१ ॥

नेति त्वमभ्रवीस्तां वै तावद्धनद आगतः ।

ततोऽपि द्विगुणां शोभां बिभ्राणो गुह्यकाधिपः ॥ २२ ॥

तं दृष्ट्वा प्राड सा मेना रुद्रोऽयमिति उर्षिता ।

नेति त्वमभ्रवीस्तां वै तावदीशान आगतः ॥ २३ ॥

ततोऽपि द्विगुणां शोभां दृष्ट्वा तस्य य साभ्रवीत् ।

रुद्रोऽयं गिरिजास्वामी तदा नेति त्वमभ्रवीः ॥ २४ ॥

तावद्दिन्द्रः समायातः ततोऽपि द्विगुणप्रभः ।

सर्वामरवरो नानादिव्यभास्त्रिदिवेश्वरः ॥ २५ ॥

तं दृष्ट्वा शङ्करः सोऽयमिति सा प्राड मेनका ।

शङ्कः सुरपतिश्चायं स नेति त्वं तदाभ्रवीः ॥ २६ ॥

तावथ्यन्द्रः समायातः शोभां तद्द्विगुणां दधत् ।

दृष्ट्वा तं प्राड रुद्रोऽयं तां तु नेति त्वमभ्रवीः ॥ २७ ॥

तावत्सूर्यः समायातः शोभां तद्द्विगुणां दधत् ।

दृष्ट्वा तं प्राड सा सोऽयं तां तु नेति त्वमभ्रवीः ॥ २८ ॥

तावत्समागतास्तत्र भृगवाद्याश्च मुनीश्वराः ।

तेजसो राशयः सर्वे स्वशिष्यगणसंयुताः ॥ २९ ॥

तन्मध्ये यैव वागीशं दृष्ट्वा सा प्राड मेनका ।

रुद्रोऽयं गिरिजास्वामी तदा नेति त्वमभ्रवीः ॥ ३० ॥

तावद्ब्रह्मा समायातः तेजसां राशिरुत्तमः ।

सर्षिवर्यसुतः साक्षाद्धर्मपुञ्ज एव स्तुतः ॥ ३१ ॥

दृष्ट्वा मां तं तदा मेना महादर्षवती मुने ।
सोऽयं शिवापतिः प्राड तां तु नेति त्वमब्रवीः ॥ ३२ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र विष्णुर्देवः समागतः ।
सर्वशोभान्वितः श्रीमान्मेघश्यामश्चतुर्भुजः ॥ ३३ ॥

कोटिकन्दर्पवावण्यः पीताम्बरधरः स्वराट् ।
राज्जवलयनः शान्तः पक्षीन्द्रवरवाहनः ॥ ३४ ॥

शङ्खादिलक्ष्णैर्युक्तो मुकुटादिविभूषितः ।
श्रीवत्सवक्षा लक्ष्मीशो ह्यप्रमेयप्रभान्वितः ॥ ३५ ॥

तं दृष्ट्वा यकिताक्ष्यासीन्महादर्षेण साब्रवीत् ।
सोऽयं शिवापतिः साक्षाच्छिवो वै नात्र संशयः ॥ ३६ ॥

अथ त्वं मेनकावाक्यमाकर्ण्योवाच उतिङ्कृत् ।
नायं शिवापतिरयं किन्त्वयं केशवो हरिः ॥ ३७ ॥

शङ्कराभिलकार्यस्य ह्यधिकारी य तत्प्रियः ।
अतोऽधिको वरो ज्ञेयः स शिवः पार्वतीपतिः ॥ ३८ ॥

तच्छोभां वर्णितुं मेने मया नैव हि शक्यते ।
स अेवाभिलभ्रमाण्डपतिः सर्वेश्वरः स्वराट् ॥ ३९ ॥

ब्रह्मोवाच ।
इत्याकर्ण्य वयस्तस्य मेना मेने य तां शुभाम् ।
महाधनां भाग्यवतीं कुलत्रयसुभावलाम् ॥ ४० ॥

उवाच य प्रसन्नास्या प्रीतियुक्तेन येतसा ।
स्वभाग्यमधिकं यापि वर्णयन्ती मुहुर्मुहुः ॥ ४१ ॥

मेनोवाच ।
धन्याहं सर्वथा जाता पार्वत्या जन्मनाधुना ।
धन्यो गिरीश्वरोऽप्यद्य सर्वं धन्यतमं मम ॥ ४२ ॥

ये ये दृष्ट्वा मया देवा नायकाः सुप्रभान्विताः ।
अतेषां यः पतिः सोऽत्र पतिरस्या भविष्यति ॥ ४३ ॥

अस्याः किं वर्णयते भाग्यमपि वर्षशतैरपि ।
वर्णितुं शक्यते नैव तत्प्रभुप्राप्तिदर्शनात् ॥ ४४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्यवादीश्व सा मेना प्रेमनिर्भरमानसा ।
तावत्समागतो रुद्रोऽद्भुतोत्तिकारकः प्रभुः ॥ ४५ ॥

अद्भुतात्मागणस्तात मेनागर्वापहारकाः ।
आत्मानं दर्शयन् मायानिर्विमं निर्विकारकम् ॥ ४६ ॥

तमागतमभिप्रेत्य नारद त्वं मुने तदा ।
मेनामवोचः सुप्रीत्या दर्शयंस्तं शिवापतिम् ॥ ४७ ॥

नारद उवाच ।

अयं स शङ्करः साक्षाद् दृश्यतां सुन्दरि त्वया ।
यदर्थं शिवया तमं तपोऽति विधिने भवत् ॥ ४८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा उर्षिता मेना तं ददर्श मुदा प्रभुम् ।
अद्भुताद्भुतिमीशानमद्भुतानुगमद्भुतम् ॥ ४९ ॥

तावदेवं समायाता रुद्रसेना महाद्भुता ।
भूतप्रेतादिसंयुक्ता नानागणसमन्विता ॥ ५० ॥

वात्याशुपधराः केचित्पताकाभरस्वनाः ।
वङ्कतुण्डास्तत्र केचिद्भिद्रुपाश्चापरे तथा ॥ ५१ ॥

करालाः श्मश्रुलाः केचित्केचित्भ्रुव्णोऽप्यवोचनाः ।
दण्डपाशधराः केचित्केचिन्मुद्गरपाणयः ॥ ५२ ॥

विरुद्धवाहनाः केचिच्छृङ्गनादनिनादिनः ।
ऽमरोर्वादिनः केचित्केचिद्गोमुषवादिनः ॥ ५३ ॥

अमुष्पाः विमुष्पाः केचित्केचिद् बहुमुष्पा गणाः ।
अकरा विकराः केचित्केचिद् बहुकरा गणाः ॥ ५४ ॥

अनेत्रा बहुनेत्राश्च विशिराः कुशिरास्तथा ।
अकर्णा बहुकर्णाश्च नानावेषधरा गणाः ॥ ५५ ॥

धृत्यादिविकृताकारा अनेके प्रबला गणाः ।
असङ्ख्यातास्तथा तात महावीरा भयङ्कराः ॥ ५६ ॥

अङ्गुल्या दर्शयंस्त्वं तां मुने रुद्रगणांस्ततः ।

उरस्य सेवकान्यश्य उरं यापि वरानने ॥ ५७ ॥

असङ्ख्यातान् गणान् दृष्ट्वा भूतप्रेतादिकान् मुने ।

तत्क्षणादभवत्सा वै मेनका त्राससङ्कुला ॥ ५८ ॥

तन्मध्ये शङ्करं यैव निर्गुणं गुणवत्तरम् ।

वृषभस्थं पञ्चवङ्गं त्रिनेत्रं भूतिभूषितम् ॥ ५९ ॥

कपर्दिनं चन्द्रमौलिं दशहस्तं कपालिनम् ।

व्याघ्रचर्मोत्तरीयं च पिनाकवरपाणिनम् ॥ ६० ॥

शूलयुक्तं विरुपाक्षं विकृताकारमाकुलम् ।

गजचर्म वसानं छि वीक्ष्य त्रेसे शिवाप्रसूः ॥ ६१ ॥

चकितां कम्पसंयुक्तां विह्वलां विभ्रमद्वियम् ।

शिवोऽयमिति याङ्गुल्या दृश्यंस्तां त्वमब्रवीः ॥ ६२ ॥

त्वदीयं तद्भयः श्रुत्वा वाताहतलता एव ।

सा पपात द्रुतं भूमौ मेना दुःखभरा सती ॥ ६३ ॥

किमिदं विकृतं दृष्ट्वा वञ्चिताहं दुराग्रहे ।

एत्युक्त्वा मूर्च्छिता तत्र मेनका साभवत्क्षणात् ॥ ६४ ॥

अथ प्रयत्नैर्विविधैः सप्तीभिरुपसेविता ।

लेभे संज्ञां शनैर्मेना गिरीश्वरप्रिया तदा ॥ ६५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभएः शिवाद्भुतलीलावर्णनं नाम

त्रियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.३.४३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभएः

२.३.४४. यत्शुत्वारिंशोऽध्यायः । मेनाप्रबोधवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

संज्ञां लब्ध्वा ततः सा य मेना शैलप्रिया सती ।

विललापातिसङ्कुब्धा तिरस्कारमथाकरोत् ॥ १ ॥

तत्र तावत्स्वपुत्रांश्च निनिन्द स्पलिता मुहुः ।
 प्रथमं सा ततः पुत्रीं कथयामास दुर्वयः ॥ २ ॥
 मेनोवाय ।
 मुने पुरा त्वया प्रोक्तं वस्थिति शिवा शिवम् ।
 पश्चाद्धिमवतः कृत्यं पूजार्थं विनिवेशितम् ॥ ३ ॥
 ततो दृष्टे क्वलं सत्यं विपरीतमनर्थकम् ।
 मुनेऽधमाहं दुर्बुद्धे सर्वथा वञ्चिता त्वया ॥ ४ ॥
 पुनस्तथा तपस्तपं दृष्ट्वं मुनिभिश्च यत् ।
 तस्य लब्धं क्वलं ल्येतत्पश्यतां दुःखदायकम् ॥ ५ ॥
 किं करोमि क्व गच्छामि को मे दुःखं व्यपोडताम् ।
 कुलादिकं विनष्टं मे विहितं श्रुवितं मम ॥ ६ ॥
 क्व गता ऋषयो दिव्याः श्मश्रूणि त्रोटयाम्यहम् ।
 तपस्विनी य या पत्नी सा धूर्ता स्वयमागता ॥ ७ ॥
 केषाञ्चैवापराधेन सर्वं नष्टं ममाधुना ।
 एत्युक्त्वा वीक्ष्य य सुतामुवाच वयनं कटु ॥ ८ ॥
 किं कृतं ते सुते दृष्टे कर्म दुःखकरं मम ।
 उमे दत्त्वा त्वयानीतः कायो वै दृष्टया स्वयम् ॥ ९ ॥
 छित्वा तु यन्दनं भूयो लेपितः कर्मस्तवया ।
 उंसमुद्गीय काको वै गृहीतो हस्तपञ्जरे ॥ १० ॥
 छित्वा ब्रह्मजलं दृष्टे पीतं कूपोदकं त्वया ।
 सूर्यं छित्वा तु अधोतो गृहीतो यन्नतस्तवया ॥ ११ ॥
 तद्गुलांश्च तथा छित्वा कृतं वै तुषभक्षणात् ।
 प्रक्षिप्याज्यं तथा तैलं कारणं भुक्तमादरात् ॥ १२ ॥
 सिंहासेवां तथा मुक्त्वा शृगालः सेवितस्तवया ।
 ब्रह्मविद्यां तथा मुक्त्वा कुगाथा य श्रुता त्वया ॥ १३ ॥
 गृहे यज्ञविभूतिं छि दूरीकृत्य सुमङ्गलाम् ।
 गृहीतश्च शिताभस्म त्वया पुत्रि लयमङ्गलम् ॥ १४ ॥
 सर्वान् देववरांस्त्यज्वा विष्ववादीन्परमेश्वरान् ।

कृतं त्वया कुबुद्ध्या वै शिवार्थं तप षट्शम् ॥ १५ ॥
 धिक्त्वां य तव बुद्धिं य धिग्रूपं यरितं तव ।
 धिक् योपदेशकर्तारं धिक्सभ्यावपि ते तथा ॥ १६ ॥
 आवां य धिक्तथा पुत्रि यौ ते जन्मप्रवर्तकौ ।
 धिक्ते नारद बुद्धिग्य सप्तर्षीश्च कुबुद्धिदान् ॥ १७ ॥
 धिक्कुलं धिक् क्रियादाक्ष्यं सर्वं धिग्यत्कृतं त्वया ।
 गृहं तु धुक्षितं त्वेतन्मरणं तु ममैव हि ॥ १८ ॥
 पर्वतानामयं राजा नायातु निकटे मम ।
 सप्तर्षयः स्वयं नैव दर्शयन्तु मुष्णं मम ॥ १९ ॥
 साधितं किं य सर्वैस्तु मिलित्वा घातितं कुलम् ।
 बन्ध्याहं न कथं जाता गर्भो न गलितः कथम् ॥ २० ॥
 अथो न वा मृता याहं पुत्रिका न मृता कथम् ।
 राक्षसाद्यैः कथं नो वा भक्षिता गगने पुनः ॥ २१ ॥
 छेद्यामि शिरस्तेऽद्य किं करोमि कलेवरैः ।
 त्यक्त्वा त्वां य कुतो यायां ङाहा मे श्रुवितं हतम् ॥ २२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 षट्युक्त्वा पतिता सा य मेना भूमौ विमूर्छिता ।
 व्याकुला शोकरोषाद्यैर्न गता भर्तृसन्निधौ ॥ २३ ॥
 ङाहाकारो मलानासीत्तस्मिन्काले मुनीश्वर ।
 सर्वे समागतास्तत्र क्मात्तत्सन्निधौ सुराः ॥ २४ ॥
 पुरा देवमुने याहमागतस्तु स्वयं तदा ।
 मां दृष्ट्वा त्वं वयस्तां वै प्रावोय ऋषिसत्तम ॥ २५ ॥
 नारद उवाच ।
 यथार्थं सुन्दरं रूपं न ज्ञातं ते शिवस्य वै ।
 लीलयेदं धृतं रूपं न यथार्थं शिवेन य ॥ २६ ॥
 तस्मात्कौघं परित्यज्य स्वस्था भव पतिप्रते ।
 कार्यं कुरु हठं त्यक्त्वा शिवां देहि शिवाय य ॥ २७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।

तदाकण्यं वयस्ते सा मेना त्वां वाङ्ममञ्जरीत् ।
उत्तिष्ठेतो गच्छ दूरं दृष्टाधमवरो भवान् ॥ २८ ॥

एत्युक्ते तु तथा देवा इन्द्राद्याः सकलाः क्रमात् ।
समागत्य य दिकपाला वयनं येदमञ्जुवन् ॥ २९ ॥

देवा उचुः ।

उ मेने पितृकन्ये छि शृण्वस्मद्वयनं मुदा ।
अयं वै परमः साक्षाच्छिवः परसुभावाः ॥ ३० ॥

कृपया य भवत्युत्रास्तपो दृष्ट्वातिदुस्सलम् ।
दर्शनं दत्तवान् शम्भुर्वरं सद्भक्तवत्सलः ॥ ३१ ॥

अञ्जोवाय ।

अथोवाय सुरान्मेना विलाप्याति मुहुर्मुहुः ।
न देया तु मया कन्या गिरिशायोऽग्रपिणो ॥ ३२ ॥

किमर्थं तु भवन्तश्च सर्वे देवाः प्रवर्जिताः ।
रूपमस्याः परत्राम व्यर्थीकर्तुं समुद्यताः ॥ ३३ ॥

एत्युक्ते य तथा तत्र ऋषयःसम एव छि ।
उच्युस्ते वय आगत्य वसिष्ठाद्या मुनीश्वर ॥ ३४ ॥

समर्षय उचुः ।

कार्यं साधयितुं प्राप्ताः पितृकन्ये गिरिप्रिये ।
विरुद्धं यात्र युक्तार्थे कथं मन्यामहे वयम् ॥ ३५ ॥

अयं वै परमो लाभो दर्शनं शङ्करस्य यत् ।
दानपात्रं स ते भूत्वागतस्तव य मन्दिरम् ॥ ३६ ॥

अञ्जोवाय ।

एत्युक्ता तैस्ततो मेना मुनिवाक्यं मृषाकरोत् ।
प्रत्युवाय य रुष्टा सा तानृषीन् ज्ञानदुर्भवा ॥ ३७ ॥

मेनोवाय ।

शस्त्राद्यैर्घातयिष्येऽहं न दास्ये शङ्कराय ताम् ।
दूरं गच्छत सर्वे छि नागन्तव्यं मदन्तिके ॥ ३८ ॥

अञ्जोवाय ।

धृत्युक्त्वा विररामाशु सा विलप्यातिविह्वला ।
 छाडाकारो मळानासीत्तत्र तद्भृततो मुने ॥ ३८ ॥
 ततो डिमालयस्तत्राजगामातिसमाकुलः ।
 ताग्य बोधयितुं प्रीत्या प्राड तत्त्वं य दर्शयन् ॥ ४० ॥
 डिमालय उवाच ।
 शृणु मेने वयो मेऽद्य विकलासि कथं प्रिये ।
 के के समागता गेडं कथं यैतान्विनिन्दसि ॥ ४१ ॥
 शङ्करं त्वं य जानासि गुपं दृष्ट्वासि विह्वला ।
 विकटं तस्य शम्भोस्तु नानाउपाभिधस्य छि ॥ ४२ ॥
 स शङ्करो मया ज्ञातः सर्वेषां प्रतिपालकः ।
 पूज्यानां पूज्य अेवासौ कर्तानुग्रहनिग्रहौ ॥ ४३ ॥
 उठं न कुरु मुग्य त्वं द्युभं प्राणप्रियेऽनघे ।
 उत्तिष्ठारं तथा कार्यं कर्तुमर्हसि सुप्रते ॥ ४४ ॥
 यद्वै द्वाऱगतः शम्भुः पुरा विकटउपयुङ् ।
 नानालीलां य कृतवान् येतयामि य तामिमाम् ॥ ४५ ॥
 तन्माडात्स्यं परं दृष्ट्वा कन्यां दातुं त्वया मया ।
 अङ्गीकृतं तदा देवि तत्प्रमाणं कुरु प्रिये ॥ ४६ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृत्युक्त्वा सोऽद्रिनाथो छि विरराम ततो मुने ।
 तदाकण्यं शिवामाता मेनोवाच डिमालयम् ॥ ४७ ॥
 मेनोवाच ।
 मद्भयः श्रूयतां नाथ तथा कर्तुं त्वमर्हसि ।
 गृहीत्या तनुजो यैनां बद्ध्वा कण्ठे तु पार्वतीम् ॥ ४८ ॥
 अधः पातय निःशङ्कुं दास्ये तां न उराय छि ।
 तथैनामथवा नाथ गत्वा वै सागरे सुताम् ॥ ४९ ॥
 निमज्जय दयां त्यक्त्वा ततोऽद्रीश सुभी भव ।
 यद्वि दास्यसि पुत्रीं त्वं रुद्राय विकटात्मने ॥
 तर्हि त्यक्ष्याम्यहं स्वामिन्निश्चयेन कलेवरम् । ५० ॥

अहोवाय ।

धृत्युक्ते य तदा तत्र वयने मेनया उठात् ।

उवाच वचनं रभ्यं पार्वती स्वयमागता ॥ ५१ ॥

पार्वत्युवाच ।

मातस्ते विपरीता छि बुद्धिर्जताशुभावहा ।

धर्मावलम्बनात्त्वं छि कथं धर्मं जहासि वै ॥ ५२ ॥

अयं रुद्रोऽपरः साक्षात्सर्वप्रभव ईश्वरः ।

शम्भुः सुतुषः सुभद्रः सर्वश्रुतिषु वर्णितः । ५३ ॥

मडेशः शङ्करश्चायं सर्वदेवप्रभुः स्वराट् ।

नानातुपाभिधो मातर्दरिर्ब्रह्मादिसेवितः ॥ ५४ ॥

अधिष्ठानं य सर्वेषां कर्ता उर्ता य स प्रभुः ।

निर्विकारी त्रिदेवेशो ह्यविनाशी सनातनः ॥ ५५ ॥

यदर्थं देवताः सर्वा आयाता डिङ्गुरीकृताः ।

द्वारि ते सोत्सवाश्चाद्य किमतोऽन्यत्परं सुभम् ॥ ५६ ॥

उत्तिष्ठतः प्रयत्नेन श्रुवितं सङ्कलं कुरु ।

देहि मां त्वं शिवायास्मै स्वाश्रमं कुरु सार्थकम् । ५७ ॥

देहि मां परमेशाय शङ्कराय जनन्यडो ।

स्वीकुरु त्वमिमं मातर्विनयं मे अवीमि ते ॥ ५८ ॥

येत्र दस्थसि तस्मै मां न वृषोऽन्यमलं वरम् ।

भागं लभेत्कथं सैलं शृगालः परवञ्चकः ॥ ५९ ॥

मनसा वयसा मातः कर्मणा य उरः स्वयम् ।

मया वृतो वृतश्चैव यद्विच्छसि तथा कुरु ॥ ६० ॥

अहोवाच ।

धत्याकण्यं शिवावाङ्मयं मेना शैलेश्वरप्रिया ।

सुविलप्य मडाङ्गुष्ठा गृहीत्वा तत्कलेवरम् ॥ ६१ ॥

मुष्टिभिः कूर्परैश्चैव दन्तान्धर्षयती य सा ।

ताऽयामास तां पुत्रीं विह्वलातिरुषान्विता ॥ ६२ ॥

ये तत्र ऋषयस्तात त्वदाद्याश्चापरे मुने ।

तद्भस्तात्तां परिच्छिद्य निन्युर्दूरतरं ततः ॥ ६३ ॥
 तान्वै तथाविधान्दृष्ट्वा भर्त्सयित्वा पुनः पुनः ।
 उवाच श्रावयन्ती सा दूर्वयो निभिलान्पुनः ॥ ६४ ॥
 मेनोवाच ।
 किमेनां हि करिष्येऽहं दृष्टाग्रवतीं शिवाम् ।
 दास्याम्यस्यै गरं तीव्रं कूपे क्षेप्यामि वा ध्रुवम् ॥ ६५ ॥
 छेत्स्यामि कालीमथवा शस्त्रास्त्रैर्भूरिभाषऽशः ।
 निमज्जयिष्ये वा सिन्धौ स्वसुतां पार्वतीं भवु ॥ ६६ ॥
 अथवा स्वशरीरं हि त्यक्ष्याम्याश्रन्यथा ध्रुवम् ।
 न दास्ये शम्भवे कन्यां दूर्गां विकटरूपिणी ॥ ६७ ॥
 वरोऽयं कीदृशो भीमोऽनया लब्धश्च दृष्टया ।
 कारितश्चोपडासो मे गिरेश्चापि कुलस्य हि ॥ ६८ ॥
 न माता न पिता भ्राता न बन्धुर्गोत्रजोऽपि हि ।
 नो सुरूपं न यातुर्यं न गृहं वास्य किञ्चन ॥ ६९ ॥
 न वस्त्रं नाप्यलङ्काराः सडायाः केऽपि तस्य न ।
 वाहनं न शुभं ल्यस्य न वयो न धनं तथा ॥ ७० ॥
 न पावित्र्यं न विद्या य कीदृशः काय आर्तिदः ।
 किं विलोक्य मया पुत्री देयास्मै स्यात्सुमङ्गला ॥ ७१ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 इत्यादि सुविलम्बाय बभूवो मेनका तदा ।
 रुरोदोऽस्यैर्भुने सा हि दुःखशोकपरिप्लुता ॥ ७२ ॥
 अथाहं द्रुतमागत्याकथयं मेनकां य ताम् ।
 शिवतत्त्वं य परमं कुञ्जानन्दरमुत्तमम् ॥ ७३ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 श्रोतव्यं प्रीतितो मेने मदीयं वयनं शुभम् ।
 यस्य श्रवणतः प्रीत्या कुबुद्धिस्ते विनश्यति ॥ ७४ ॥
 शङ्करो जगतः कर्ता भर्ता हर्ता तथैव य ।
 न त्वं जानासि तद्रूपं कथं दृग्भं समीहसे ॥ ७५ ॥

अनेकउपनामा य नानावीलाकरः प्रभुः ।
सर्वस्वामी स्वतन्त्रश्च मायाधीशोऽविकल्पकः ॥ ७६ ॥

एति विज्ञाय मेने त्वं शिवां देहि शिवाय वै ।
कुलं त्यज कुज्ञानं सर्वकार्यविनाशनम् ॥ ७७ ॥

ब्रह्मोवाच ।
एत्युक्ता सा मया मेना विलपन्ती मुहुर्मुहुः ।
लज्जं किञ्चिच्छनैस्त्यक्त्वा मुने मां वाक्यमब्रवीत् ॥ ७८ ॥

मेनोवाच ।
किमर्थं तु भवान्ब्रह्मन् उपमस्या महावरम् ।
व्यर्थाकरोति किमियं लन्यतां न स्वयं शिवा ॥ ७९ ॥

न वक्तव्यं य भवता शिवाय प्रतिदीयताम् ।
न दास्येऽलं शिवायैनां स्वसुतां प्राणवल्लभाम् ॥ ८० ॥

ब्रह्मोवाच ।
एत्युक्ते तु तदा सिद्धाः सनकाद्या महामुने ।
समागत्य महाप्रीत्या वचनं लीढमब्रुवन् ॥ ८१ ॥

सिद्धा ऋषुः ।
अयं वै परमः साक्षाच्छिवः परसुभावलः ।
कृपया य भवत्पुत्र्यै दर्शनं दत्तवान्प्रभुः ॥ ८२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
अथोवाच तु तान्मेना विलप्य य मुहुर्मुहुः ।
न देया तु मया सम्यग्गिरिशायोऽग्रपिण्डे ॥ ८३ ॥

किमर्थं तु भवन्तश्च सर्वे सिद्धाः प्रपञ्चिनः ।
उपमस्याः परं नाम व्यर्थाकर्तुं समुद्यताः ॥ ८४ ॥

एत्युक्ते य तथा तत्र मुनेऽलं यदितोऽभवम् ।
सर्वे विस्मयमापन्ना देवसिद्धर्षिमानवाः ॥ ८५ ॥

एतस्मिन्समये तस्या लठं श्रुत्वा दृढं भडत् ।
दूतं शिवप्रियो विष्णुः समागत्याब्रवीद्विदम् ॥ ८६ ॥
विष्णुरुवाच ।

पितृणां च प्रिया पुत्री मानसी गुणसंयुता ।

पत्नी छिमवतः साक्षाद्ब्रह्मणः कुलमुत्तमम् ॥ ८७ ॥

सडायास्तादृशा लोके धन्या ज्यसि वदामि किम् ।

धर्मस्याधारभूतासि कथं धर्मं जडासि छि ॥ ८८ ॥

देवैश्च ऋषिभिश्चैव ब्रह्मणा वा मया तथा ।

विरुद्धं कथ्यते किं नु त्वयैव सुविचार्यताम् ॥ ८९ ॥

शिवं त्वं न य जनासि निर्गुणः सगुणः स छि ।

विशुभः ससुशुभो छि सर्वस्यैवः सतां गतिः ॥ ९० ॥

तेनैव निर्मिता देवी भूलप्रकृतिरीश्वरी ।

तत्पार्श्वे य तदा तेन निर्मितः पुरुषोत्तमः ॥ ९१ ॥

ताभ्यां थाळं तथा ब्रह्मा ततश्च गुणशुभतः ।

अवतीर्य स्वयं रुद्रो लोकानां छितकारकः ॥ ९२ ॥

ततो वेदास्तथा देवा यत्किञ्चिद्दृश्यते जगत् ।

स्थावरं जङ्गमं यैव तत्सर्वं शकरादभूत् ॥ ९३ ॥

तद्रूपं वर्णितं केन ज्ञायते केन वा पुनः ।

मया य ब्रह्मणा यस्य ज्यन्तो लब्धश्च नैव छि ॥ ९४ ॥

आब्रह्मस्तम्भपर्यन्तं यत्किञ्चिद् दृश्यते जगत् ।

तत्सर्वं य शिवं विद्धि नात्र कार्या विचारणा ॥ ९५ ॥

स अवेदुःकसुशुभेषावतीर्णो निजलीलया ।

शिवातपःप्रभावाद्धि तव द्वारि समागतः ॥ ९६ ॥

तस्मात्त्वं छिमवत्पत्नि दुःखं मुञ्च्य शिवं भज ।

भविष्यति मडानन्दः क्लेशो यास्यति सङ्क्षयम् ॥ ९७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

अवं प्रभोधितायास्तु मेनकाया अब्रून्मुने ।

तस्यास्तु कोमलं किञ्चिन्मनो विष्णुप्रभोधितम् ॥ ९८ ॥

परं छठं न तत्याज कन्यां दातुं उराय न ।

स्वीयकार तदा मेना शिवमायाविमोछिता ॥ ९९ ॥

उवाच य छरि मेना किञ्चिद्बुद्धा गिरिप्रिया ।

શ્રુત્વા વિષ્ણુવચો રમ્યં ગિરિજાજનની હિ સા ॥ ૧૦૦ ॥

યદિ રમ્યતનુઃ સઃ સ્યાત્તદા દેયા મયા સુતા ।

નાન્યથા કોટિશો યત્તૈર્વચ્ચિ સત્યં દૃઢં વચઃ ॥ ૧૦૧ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા વચનં મેના તૂષ્ણીમાસ દૃઢવ્રતા ।

શિવેચ્છાપ્રેરિતા ધન્યા તથા યાખિલમોહિની ॥ ૧૦૨ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયે પાર્વતીખણ્ડે મેનાબ્રહ્મોધવર્ણનં નામ ચતુશ્ચત્વારિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૩.૪૪ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

દ્વિતીયાયાં રુદ્રસંહિતાયાં તૃતીયઃ પાર્વતીખણ્ડે

૨.૩.૪૫. પચ્ચયત્વારિંશોઽધ્યાયઃ । દિવ્યસ્વરૂપેણ શિવાવિર્ભાવસ્થિતિવર્ણનમ્ ।

બ્રહ્મોવાચ ।

એતસ્મિન્નન્તરે ત્વં હિ વિષ્ણુના પ્રેરિતો દ્રુતમ્ ।

અનુકૂલયિતું શમ્ભુમયાસ્તન્નિકટે મુને ॥ ૧ ॥

તત્ર ગત્વા સ વૈ રુદ્રો ભવતા સુપ્રબોધિતઃ ।

સ્તોત્રૈર્નાનાવિઘ્નૈઃ સ્તુત્વા દેવકાર્યચિકીર્ષયા ॥ ૨ ॥

શ્રુત્વા ત્વદ્વચનં પ્રીત્યા શમ્ભુના ધૃતમદ્ભુતમ્ ।

સ્વરૂપમુત્તમં દિવ્યં કૃપાલુત્વં ચ દર્શિતમ્ ॥ ૩ ॥

તદ્ દૃષ્ટ્વા સુન્દરં શમ્ભું સ્વરૂપં મન્મથાધિકમ્ ।

અત્યલૃષ્ઠો મુને ત્વં હિ લાવાણ્યપરમાયનમ્ ॥ ૪ ॥

સ્તોત્રૈર્નાનાવિઘ્નૈઃ સ્તુત્વા પરમાનન્દસંયુતઃ ।

આગચ્છસ્ત્વં મુને તત્ર યત્ર મેના સ્થિતાખિલૈઃ ॥ ૫ ॥

તત્રાગત્ય સુપ્રસન્નો મુનેઽતિપ્રેમસકુલઃ ।

હર્ષયંસ્તાં શૈલપત્નીં મેનાં ત્વં વાહ્યમબ્રવીઃ ॥ ૬ ॥

નારદ ઉવાચ ।

मेने पश्य विशालाक्षि शिवरूपमनुत्तमम् ।
 कृता शिवेन तेनैव सुकृपा करुणात्मना ॥ ७ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 श्रुत्वा सा तद्भयो मेना विस्मिता शैलकामिनी ।
 ददर्श शिवरूपं तत्परमानन्ददायकम् ॥ ८ ॥
 कोटिसूर्यप्रतीकाशं सर्वावयवसुन्दरम् ।
 विशित्रवसनं यात्र नानाभूषणभूषितम् ॥ ९ ॥
 सुप्रसन्नं सुहासं य सुलावण्यं मनोहरम् ।
 गौराभं धृतिसंयुक्तं यन्द्रेणविभूषितम् ॥ १० ॥
 सर्वैर्देवगणैः प्रीत्या विष्ववाद्यैः सेवितं तथा ।
 सूर्येण च्छत्रितं मूर्ध्नि यन्द्रेण य विशोभितम् ॥ ११ ॥
 सर्वथा रमणीयं य भूषितस्य विभूषणैः ।
 वाहनस्य महाशोभा वर्णितुं नैव शक्यते ॥ १२ ॥
 गङ्गा य यमुना यैव विधत्तः स्म सुयामरे ।
 सिद्धयोऽष्टौ पुरस्तस्य कुर्वन्ति स्म सुनर्तनम् ॥ १३ ॥
 मया यैव तदा विष्वुरिन्द्राद्या ष्यमरास्तथा ।
 स्वं स्वं वेषं सुसम्भूष्य गिरिशेनायरन्युताः ॥ १४ ॥
 तथा जयेति भाषन्तो नानारुपा गणास्तदा ।
 स्वलङ्कृतमहामोदा गिरीशपुरतोऽयरन् ॥ १५ ॥
 सिद्धाश्चोपसुराः सर्वे मुनयश्च महासुभाः ।
 ययुः शिवेन सुप्रीताः सकलाश्चापरे तथा ॥ १६ ॥
 अेवं देवादयः सर्वे कुतूहलसमन्विताः ।
 परं ब्रह्म गृणन्तस्ते स्वपत्नीभिरलङ्कृताः ॥ १७ ॥
 विश्वावसुमुभास्तत्र ष्याप्सरोगणसंयुताः ।
 गायन्तोऽप्यग्रतस्तस्य परमं शाङ्करं यशः ॥ १८ ॥
 एत्थं मडोत्सवस्तत्र बभूव मुनिसत्तम ।
 नानाविधो मडेशो छि शैलद्वारि य गच्छति ॥ १९ ॥
 तस्मिंश्च समये तत्र सुषमा या परात्मनः ।

वर्णितुं तां विशेषेण कः शक्नोति मुनीश्वर ॥ २० ॥

तथाविधं य तं दृष्ट्वा मेना चित्रगता एव ।

क्षणमासीत्ततः प्रीत्या प्रोवाय वचनं मुने ॥ २१ ॥

मेनोवाय ।

धन्या पुत्री मदीया य यथा तमं मलत्तपः ।

यत्प्रभावाभ्रशान त्वं प्राप्तं एव मद्गुह्ये ॥ २२ ॥

मया कृता पुरा या वै शिवनिन्दा दुरत्यया ।

तां क्षमस्व शिवास्वामिन्सुप्रसन्नो भवाधुना ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाय ।

एत्थं सम्भाष्य सा मेना संस्तूयेन्दुललाटकम् ।

साञ्जलिः प्रणता शैलप्रिया लज्जापराभवत् ॥ २४ ॥

तावत्स्त्रियः समाजगमुर्दित्वा कामाननेकशः ।

वद्व्यस्ताः पुरवासिन्यः शिवदर्शनलालसाः ॥ २५ ॥

मज्जनं कुर्वती काचित्त्थूर्वासछिता ययौ ।

द्रष्टुं कुतूहलाढ्या य शङ्करं गिरिजवरम् ॥ २६ ॥

काचित्तु स्वामिनःसेवां सन्धीयुक्ता विधाय य ।

सुधामरकरा प्रीत्यागाच्छम्भोर्दर्शनाय वै ॥ २७ ॥

काचित्तु बालकं छित्वा पिबन्तं स्तन्यमादरात् ।

अतृप्तं शङ्करं द्रष्टुं ययौ दर्शनलालसा ॥ २८ ॥

रशनां भङ्गती काचित्तथैव सछिता ययौ ।

वसनं विपरीतं वै धृत्वा काचिद्ययौ ततः ॥ २९ ॥

भोजनार्थं स्थितं कान्तं छित्वा काचिद्ययौ प्रिया ।

द्रष्टुं शिवावरं प्रीत्या सतृष्णा सकुतूहला ॥ ३० ॥

काचिद्धस्ते शलाकां य धृत्वाञ्जनकरा प्रिया ।

अञ्जित्वैकाक्षि सन्द्रष्टुं ययौ शैलसुतावरम् ॥ ३१ ॥

काचित्तु कामिनी पादौ रञ्जयन्ती ल्यलक्तकैः ।

श्रुत्वा घोषं य तच्छित्वा दर्शनार्थमुपागता ॥ ३२ ॥

एत्यादि विविधं कार्यं छित्वा वासं स्त्रियो ययुः ।

दृष्ट्वा तु शाङ्करं रूपं मोहं प्राप्तास्तदाभवन् ॥ ३३ ॥

ततस्ताः प्रेमसंवित्राः शिवदर्शनलक्षिताः ।

निधाय हृदि तन्मूर्तिं वयनं येदमब्रुवन् ॥ ३४ ॥

पुस्वासिन्य ऋचुः ।

नेत्राणि सङ्खान्यासन् छिमवत्पुस्वासिनाम् ।

यो योऽपश्यददो रूपं तस्य वै सार्थकं जनुः ॥ ३५ ॥

तस्यैव सङ्खलं जन्म तस्यैव सङ्खलाः क्रियाः ।

येन दृष्टः शिवः साक्षात्सर्वपापप्रणाशकः ॥ ३६ ॥

पार्वत्या साधितं सर्वं शिवार्थं यत्तपः कृतम् ।

धन्येयं कृतकृत्येयं शिवा प्राप्य शिवं पतिम् ॥ ३७ ॥

यदीदं युगलं ब्रह्मा न युञ्ज्याच्छिवयोर्मुदा ।

तदा य सकलोऽप्यस्य श्रमो निष्फलतामियात् ॥ ३८ ॥

सम्यक् कृतं तथा यात्र योजितं युञ्जमुत्तमम् ।

सर्वेषां सार्थता जाता सर्वकार्यसमुद्भवा ॥ ३९ ॥

विना तु तपसा शम्भोर्दर्शनं दुर्लभं नृणाम् ।

दर्शनाच्छङ्करस्यैव सर्वे याताः कृतार्थताम् ॥ ४० ॥

लक्ष्मीनारायणं लेभे यथा वै स्वामिनं पुरा ।

तथासौ पार्वती देवी हरं प्राप्य सुभूषिता ॥ ४१ ॥

ब्रह्माणं य यथा लेभे स्वामिनं वै सरस्वती ।

तथासौ पार्वती देवी हरं प्राप्य सुभूषिता ॥ ४२ ॥

वयं धन्याः स्त्रियः सर्वाः पुरुषाः सकला वराः ।

ये ये पश्यन्ति सर्वेशं शङ्करं गिरिजापतिम् ॥ ४३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्वमुक्त्वा तु वयनं यन्मैश्चाक्षतैरपि ।

शिवं समर्थयामासुर्लाजान्ववृषुरादरात् ॥ ४४ ॥

तस्थुस्तत्र स्त्रियः सर्वा मेनया सल सोत्सुकाः ।

वर्णान्त्योऽधिकं भाग्यं मेनायाश्च गिरेरपि ॥ ४५ ॥

कथास्तथाविधाः शृण्वंस्तद्भामावर्णिताः शुभाः ।

प्रदृष्टोऽभूत्प्रभुः सर्वैर्मुने विष्णवादिभिस्तदा ॥ ४६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे शिवसुन्दरस्वरूप-पुरवास्युत्सववर्णनं नाम
पञ्चम्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.३.४५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.४६. षट्त्रयत्वारिंशोऽध्यायः । भाण्डपद्मारे वरागमनवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथ शम्भुः प्रसन्नात्मा सद्गतं स्वगणैःसुरैः ।

सर्वैरन्यैर्गिरिर्धाम जगाम सकुतुल्लभम् ॥ १ ॥

मेनापि स्त्रीगणैस्तैश्च छिमायलवरप्रिया ।

तत उत्थाय स्वगृहाभ्यन्तरं सा जगाम च ॥ २ ॥

नीराजनार्थं शम्भोश्च दीपपात्रकरा सती ।

सर्वर्षिस्त्रीगणैस्साकमगच्छद् द्वारमादरात् ॥ ३ ॥

तत्रागतं भडेशानं शङ्करं गिरिजावरम् ।

ददर्श प्रीतितो मेना सेवितं सकलैः सुरैः ॥ ४ ॥

यारुच्यम्भकवर्णाभं पञ्चवक्त्रं त्रिलोचनम् ।

षष्ध्वास्थप्रसन्नास्यं रत्नस्वर्णाद्विभूषितम् ॥ ५ ॥

मालतीमालया युक्तं सद्गन्धमुकुटोज्ज्वलम् ।

सत्कण्ठाभरणं यारुच्यलयाङ्गद्विभूषितम् ॥ ६ ॥

वह्निशौथेनातुलेन त्वतिसूक्ष्मेण यारुणा ।

अमूल्यवस्त्रयुग्मेन विचित्रेणातिराजितम् ॥ ७ ॥

चन्दनागरुकस्तूरीयारुकुङ्कुमभूषितम् ।

रत्नदर्पणस्यं च कञ्जलोज्ज्वललोचनम् ॥ ८ ॥

सर्वस्वप्रभयाच्छन्नभतीव सुमनोहरम् ।

अतीव तरुणं रभ्यं भूषिताङ्गैश्च भूषितम् ॥ ९ ॥

कामिनीकान्तमव्यग्रं कोटियन्द्राननाम्बुजम् ।
 कोटिस्मराधिगतनुच्छविं सर्वाङ्गसुन्दरम् ॥ १० ॥
 षट्शिविधं सुदृष्टं तं स्थितं स्वपुरतः प्रभुम् ।
 दृष्ट्वा जामातरं मेना जडौ शोकं मुदान्विता ॥ ११ ॥
 प्रशशंस स्वभाग्यं सा गिरिञ्जो भूधरं कुलम् ।
 मेने कृतार्थमात्मानं जडर्षं य पुनः पुनः ॥ १२ ॥
 नीराजनं यकारासौ प्रकुल्लवदना सती ।
 अवलोकपरा तत्र मेना जामातरं मुदा ॥ १३ ॥
 गिरिञ्जोक्तमनुस्मृत्य मेना विस्मयमागता ।
 मनसैव ह्युवाचेदं लर्षकुल्लाननाम्बुजा ॥ १४ ॥
 यद्वै पुरोक्तं य तथा पार्वत्या मम तत्र य ।
 ततोऽधिकं प्रपश्यामि सौन्दर्यं परमेशितुः ॥ १५ ॥
 मडेशस्य सुलावण्यमनिर्वाच्यं य सम्प्रति ।
 अेवं विस्मयमापन्ना मेना स्वगृहमाययौ ॥ १६ ॥
 प्रशशंसुर्युवतयो धन्या धन्या गिरेः सुता ।
 दुर्गा भगवतीत्येवमूयुः काश्चन कन्यकाः ॥ १७ ॥
 न दृष्टो वर षत्येवमस्माभिर्दानगोचरः ।
 धन्या छि गिरिजदेवीमूयुः काश्चन कन्यकाः ॥ १८ ॥
 जगुर्गन्धर्वप्रवरा ननृतुश्चाप्सरोगणैः ।
 दृष्ट्वा शङ्कररुपं य प्रहृष्टाः सर्वदेवताः ॥ १९ ॥
 नानाप्रकारवाधानि वादका मधुराक्षरम् ।
 नानाप्रकारशिल्पेन वाद्ययामासुरादरात् ॥ २० ॥
 छिमायलोऽपि मुदितो द्वारायारमथाकरोत् ।
 मेनापि सर्वनारीभिर्मंडोत्सवपुरस्सरम् ॥ २१ ॥
 परपृच्छं यकारासौ मुदिता स्वगृहं ययौ ।
 शिवो निवेदितं स्थानं जगाम गणनिर्जरैः ॥ २२ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे दुर्गा शैलान्तः पुर्यारिकाः ।
 अलिर्जग्मुः समादाय पूजितुं कुलदेवताम् ॥ २३ ॥

तत्र तां दृष्टुर्देवा निमेषरछिता मुदा ।
 सुनीलाञ्जनवर्णाभां स्वाङ्गैश्च प्रतिभूषिताम् ॥ २४ ॥
 त्रिनेत्रादृतनेत्रां तामन्यवारितलोचनाम् ।
 ष्षष्पदास्यप्रसन्नास्यां सक्तटाक्षां मनोहराम् ॥ २५ ॥
 सुय्यारुकभरीभारां यारुपत्रकशोभिताम् ।
 कस्तूरीभिन्दुभिस्सार्धं सिन्दूरभिन्दुशोभिताम् ॥ २६ ॥
 रत्नेन्द्रसारलारेण वक्षसा सुविराजिताम् ।
 रत्नकेयूरवलयं रत्नकङ्कुणमण्डिताम् ॥ २७ ॥
 सद्गन्धकुण्डलाभ्यां य यारुगाण्डस्थलोज्ज्वलाम् ।
 मणिरत्नप्रभामुष्टिदन्तराजिविराजिताम् ॥ २८ ॥
 मधुभिम्भाधरोष्ठां य रत्नयावकसंयुताम् ।
 रत्नदर्पाण्डस्तां य क्रीडापद्मविभूषिताम् ॥ २९ ॥
 यन्दनागुरुकस्तूरीकुङ्कुमेनातिर्य्यिताम् ।
 क्वणन्मञ्जरुपादां य रक्ताङ्गितलराजिताम् ॥ ३० ॥
 प्रणोमुः शिरसा देवीं लक्ष्मियुक्ताः समेनकाम् ।
 सर्वे सुरादयो दृष्ट्वा जगदाद्यां जगत्प्रसूम् ॥ ३१ ॥
 त्रिनेत्रो नेत्रकोणेन तां दृष्ट्वा मुदान्वितः ।
 शिवः सत्याकृतिं दृष्ट्वा विजडौ विरड्ज्वरम् ॥ ३२ ॥
 शिवः सर्वं विसस्मार शिवासंन्यस्तलोचनः ।
 पुलकाञ्चितसर्वाङ्गो लर्षाद्ग्रीरीविलोचनः ॥ ३३ ॥
 अथ काली भलिः पुर्यां गत्वा पूज्य कुलाम्बिकाम् ।
 विवेश भवनं रभ्यं स्वपितृसद्विजङ्गना ॥ ३४ ॥
 शङ्करोऽपि सुरैः सार्धं हरिणा ब्रह्मणा तथा ।
 डिमाचलसमुद्दिष्टं स्वस्थानमगमन्मुदा ॥ ३५ ॥
 तत्र सर्वे सुषं तस्थुः सेवन्तः शङ्करं यथा ।
 सम्मानिता गिरीशेन नानाविधसुसम्पदा ॥ ३६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये वरागमादिवर्णनं नाम षट्यत्वारिंशोऽध्यायः
॥ २.३.४६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.४७. समयत्वारिंशोऽध्यायः । शिवस्य छिन्मगिरिगृहाभ्यन्तरगमनोत्सववर्णनम्

।

ब्रह्मोवाच ।

ततः शैलवरः सोऽपि प्रीत्या दुर्गोपवीतकम् ।
कारयामास सोत्साहं वेदमन्त्रैश्शिवस्य च ॥ १ ॥

अथ विष्णुवाद्यो देवा मुनयः सकुतूडलम् ।
छिन्मायलप्रार्थनया विवेशान्तर्गृहं गिरेः ॥ २ ॥

श्रुत्याचारं भवाचारं विधाय च यथार्थतः ।
शिवामलङ्कृतां यङ्कुः शिवदत्तविभूषणैः ॥ ३ ॥

प्रथमं स्नापयित्वा तां भूषयित्वाथ सर्वशः ।
नीराजिता सभ्रीभिश्च विप्रपत्नीभिरेव च ॥ ४ ॥

अहताम्बरयुग्मेन शोभिता वरवर्णिनी ।
विरराज मडाशैलदृष्टिता शङ्करप्रिया ॥ ५ ॥

कञ्चुकी परमा द्रिव्या नानारत्नान्विताद्भुता ।
विधृता च तथा देव्या विलसन्त्यधिक् मुने ॥ ६ ॥

सा अत्मार तथा हारं द्रिव्यरत्नसमन्वितम् ।
वलयानि मडाहार्णि शुक्यथामीकराणि च ॥ ७ ॥

स्थिता तत्रैव सुभगा ध्यायन्ती मनसा शिवम् ।
शुशुभेऽति मडाशैलकन्यका त्रिजगत्प्रसूः ॥ ८ ॥

तदोत्सवो मडानासीदुत्सवत्र मुदावहः ।
दानं बभूव विविधं ब्राह्मणोभ्यो विवर्णितम् ॥ ९ ॥

अन्येषां द्रव्यदानं य बभूव विविधं मडत् ।
 गीतवाद्यविनोदश्च तत्रोत्सवपुरस्सरम् ॥ १० ॥
 अथ विष्णुरलं धाता शकाधा अमरास्तथा ।
 मुनयश्च मडाप्रीत्या निभिलाः सोत्सवा मुदा ॥ ११ ॥
 सुप्राणभ्य शिवां भक्त्या स्मृत्वा शिवपदाम्बुजम् ।
 सम्प्राप्य छिमगिर्याङ्गां स्वं स्वं स्थानं समाश्रिताः ॥ १२ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र ज्योतिः शास्त्रविशारदः ।
 छिमवन्तं गिरीन्द्रं तं गर्गो वाङ्मयमभाषत ॥ १३ ॥
 गर्ग उवाच ।
 छिमाचल धराधीश स्वामिन् कालीपतिः प्रभो ।
 पाणिग्रहार्थं शम्भुं यानय त्वं निजमन्दिरम् ॥ १४ ॥
 ब्रह्मभोवाच ।
 अथ तं समयं ज्ञात्वा कन्यादानोचितं गिरिः ।
 निवेदितं य गर्गोण मुमुद्देऽतीव येतसि ॥ १५ ॥
 मडीधरान्द्रिजैश्चैव परानपि मुदा गिरिः ।
 प्रेषयामास सुप्रीत्या शिवानयनकाम्यया ॥ १६ ॥
 ते पर्वता द्विजैश्चैव सर्वमङ्गलपाणयः ।
 सञ्जग्मुः सोत्सवाः प्रीत्या यत्र देवो मडेश्वरः ॥ १७ ॥
 तदा वादित्रघोषेण ब्रह्मघोषेण भूयसा ।
 मडोत्साहोऽभवत्तत्र गीतनृत्यान्वितेन छि ॥ १८ ॥
 श्रुत्वा वादित्रनिर्घोषं सर्वे शङ्करसेवकाः ।
 उत्थितास्त्वैकपद्यैन सदैवर्षिगाणा मुदा ॥ १९ ॥
 परस्परं समूयुस्ते उर्षनिर्भरमानसाः ।
 अत्रागच्छन्ति गिरयः शिवानयनकाम्यया ॥ २० ॥
 पाणिग्रहणकावो छि नूनं सद्यः समागतः ।
 मडदृभाग्यं छि सर्वेषां सम्प्राप्तमिड मन्मडे ॥ २१ ॥
 धन्या वयं विशेषेण विवाहं शिवयोर्भुवम् ।
 द्रक्ष्यामः परमप्रीत्या जगतां मङ्गलालयम् ॥ २२ ॥

अहोवाय ।

अेवं यावदभूत्तेषां संवाद्यस्तत्र यादरात् ।
तावत्सर्वे समायाताः पर्वतेन्द्रस्य मन्त्रिणः ॥ २३ ॥

ते गत्वा प्रार्थयाञ्चक्रुः शिवं विष्णवादिभिरपि ।
कन्यादानोचितः कालो वर्तते गम्यतामिति ॥ २४ ॥

ते तच्छ्रुत्वा सुराः सर्वे मुने विष्णवाद्योऽभिलाः ।
मुमुक्षुश्चेतसातीव जयेत्ययुर्गिरिं द्रुतम् ॥ २५ ॥

शिवोऽपि मुमुद्देऽतीव कालीप्रापणलालसः ।
गुप्तं यकार तस्मिन् मनस्येवाद्भुताकृतिः ॥ २६ ॥

अथ स्नानं कृतं तेन मङ्गलद्रव्यसंयुतम् ।
शूलिना सुप्रसन्नेन लोकानुग्रहकारिणा ॥ २७ ॥

स्नातः सुवाससा युक्तः सर्वैस्तैः परिवाशितः ।
आरोपितो वृषस्कन्धे लोकपालैः सुसेवितः ॥ २८ ॥

पुरस्कृत्य प्रभुं सर्वे जग्मुर्द्विमगिरेर्गुहम् ।
वाधानि वाद्यन्तश्च कृतवन्तः कुतूहलम् ॥ २९ ॥

छिमागप्रेषिता विप्रास्तथा ते पर्वतोत्तमाः ।
शम्भोरग्रथरा ङ्यासकुतूहलसमन्विताः ॥ ३० ॥

बभौ छत्रेण मडता प्रियमाणो छि मूर्धनि ।
यामरैर्वीज्यमानोऽसौ सवितानो मधेश्वरः ॥ ३१ ॥

अहं विष्णुस्तथा येन्द्रो लोकपालास्तथैव य ।
अग्रगाः स्मातिशोभन्ते श्रिया परमया श्रिताः ॥ ३२ ॥

ततः शङ्खाश्च भेर्यश्च पटलानकगोमुष्पाः ।
पुनः पुनरवाधन्त वाटिन्नाणि मळोत्सवे ॥ ३३ ॥

तथैव गायकाः सर्वे जगुः परममङ्गलम् ।
नर्तक्यो ननृतुः सर्वा नानातालसमन्विताः ॥ ३४ ॥

अेभिस्समेतो जगदेकबन्धु-
र्यथौ तदानीं परमेशवर्यसा ।
सुसेव्यमानः सकलैः सुरेश्वरै-

विकीर्यमाणः कुसुमैश्च ढर्षितैः ॥ ३५ ॥
 सम्भूजितस्तदा शम्भुः प्रविष्टो यज्ञमण्डपम् ।
 संस्तूयमानो बह्वीभिः स्तुतिभिः परमेश्वरः ॥ ३६ ॥
 वृषाद्दुत्तारयामासुर्भुडेशं पर्वतोत्तमः ।
 निन्युर्गुहान्तरं प्रीत्या मडोत्सवपुरस्सरम् ॥ ३७ ॥
 छिमालयोऽपि सम्प्राप्तं सदेवगणमीश्वरम् ।
 प्रणम्य विधिवद्भक्त्या नीराजनमथाकरोत् ॥ ३८ ॥
 सर्वान्सुरान्मुनीनन्यान् प्रणम्य समडोत्सवः ।
 सम्मानमकरोत्तेषां प्रशंस-स्वविधिं मुदा ॥ ३९ ॥
 सोऽगःसाय्युतभीशानं सुपाद्यार्घ्यपुरस्सरम् ।
 सदेवमुभ्यवर्गं य निनाय स्वालयान्तरम् ॥ ४० ॥
 प्राङ्गणो स्थापयामास रत्नसिंहासनेषु तान् ।
 सर्वान्विषणुं य मामीशं विशिष्टांश्च विशेषतः ॥ ४१ ॥
 सभ्रीभिर्मेनया प्रीत्या ब्राह्मणस्त्रीभिरेव य ।
 अन्याभिश्च पुरन्ध्रीभिश्चङ्के नीराजनं मुदा ॥ ४२ ॥
 पुरोधसा कृत्यविदा शङ्कराय मडात्मने ।
 मधुपर्कदिक्कं यद्यत्कृत्यं तत्तत्कृतं मुदा ॥ ४३ ॥
 मया स नोदितस्तत्र पुरोधाः कृतवांस्तदा ।
 सुमङ्गलं य यत्कर्म प्रस्तावसदृशं मुने ॥ ४४ ॥
 अन्तर्वेद्यां मडाप्रीत्या सम्प्रविश्य छिमाद्रिणा ।
 यत्र सा पार्वती कन्या सर्वाभरणभूषिता ॥ ४५ ॥
 वेदिकोपरि तन्वङ्गी संस्थिता सुविराजिता ।
 तत्र नीतो मडादेवो विषणुना य मया सङ् ॥ ४६ ॥
 लग्नं निरीक्षमाणास्ते वायस्पतिपुरोगमाः ।
 कन्यादानोचितं तत्र बभूवुः परमोत्सवाः ॥ ४७ ॥
 तत्रोपविष्टो गर्गश्च यत्रास्ति घटिकालयम् ।
 यावच्छेषा घटी तावत्कृतं प्रणवभाषणम् ॥ ४८ ॥

पुण्याढं प्रवदन् गर्गः समादध्नेऽञ्जलिं मुदा ।

पार्वत्यक्षतपूर्णां य ववृषे य शिवोपरि ॥ ४८ ॥

तथा सम्भूजितो रुद्रो दध्यक्षतकुशाम्बुभिः ।

परमोदारया तत्र पार्वत्या रुचिरास्यया ॥ ५० ॥

विलोकयन्ती तं शम्भुं यस्यार्थे परमं तपः ।

कृतं पुरा मडाप्रीत्या विरराज शिवाति सा ॥ ५१ ॥

मया मुने तदोक्तस्तु गर्गादिमुनिभिश्च सः ।

समानर्थं शिवां शम्भुः लौकिकाचारसंरतः ॥ ५२ ॥

अेवं परस्परं तौ वै पार्वतीपरमेश्वरौ ।

अर्ययन्तौ तदानीं य शुशुभाते जगन्मयौ ॥ ५३ ॥

त्रैलोक्यलक्ष्म्या संवीतौ निरीक्षन्तौ परस्परम् ।

तदा नीराजितौ लक्ष्म्यादिभिः स्त्रीभिर्विशेषतः ॥ ५४ ॥

तथापरा वै द्विजयोषितश्च

नीराजयामासुरथो पुरस्त्रियः ।

शिवां य शम्भुञ्च विलोकयन्त्योऽ-

वापुर्मुदं ताः सकला मडोत्सवम् ॥ ५५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीष्वडे शिवलिमगिरिगृहाभ्यन्तरगमनोत्सववर्णनं
नाम सप्तम्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.३.४७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीष्वडे

२.३.४८. अष्टयत्वारिंशोऽध्यायः । शिवाशिवयोर्विवाहविधिकथनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र गर्गार्यप्रणोदितः ।

लिमवान्मेनया सार्धं कन्यां दातुं प्रयङ्गमे ॥ १ ॥

डैमं कलशमादाय मेना यार्धाङ्गमाश्रिता ।

डिमाद्रेश्च मडाभागा वस्त्राभरणभूषिता ॥ २ ॥

पाधादिभिस्ततः शैलः प्रलुष्टः स्वपुरोहितः ।

तं वरं वरयामास वस्त्रयन्त्रनभूषणैः ॥ ३ ॥

ततो डिमाद्रिणा प्रोक्ता द्विजस्तिथ्यादिकीर्तने ।

प्रयोगो भाष्यतां तावदस्मिन्समय आगते ॥ ४ ॥

तथेति योक्ता ते सर्वे डालङ्गा द्विजसत्तमाः ।

तिथ्यादिकीर्तनं यङ्कुः प्रीत्या परमनिर्वृतः ॥ ५ ॥

ततो डिमायवः प्रीत्या शम्भुना प्रेरितो वृदा ।

सूतीकृतपरेशेन विडसन् शम्भुमञ्जवीत् ॥ ६ ॥

स्वगोत्रं कथ्यतां शम्भो प्रवरश्च कुलं तथा ।

नाम वेदं तथा शाष्पां माकार्षीः समयात्ययम् ॥ ७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याकार्यं वयस्तस्य डिमाद्रेः शङ्करस्तदा ।

सुमुभो विमुभः सद्योऽप्यशोभ्यः शोभ्यतां गतः ॥ ८ ॥

येवंविधः सुरवरैर्मुनिभिस्तदानीं

गन्धर्वयक्षगाणसिद्धगाणैस्तथैव ।

दृष्टो निरुत्तरमुभो भगवान्मलेशोऽ-

कार्षीस्सुडास्यमथ तत्र स नारद त्वम् ॥ ९ ॥

वीणामवाद्यंस्त्वं डि ब्रह्मविज्ञोऽथ नारद ।

शिवेन प्रेरितस्तत्र मनसा शम्भुमानसः ॥ १० ॥

तदा निवारितो धीमान् पर्यतेन्द्रेण वै उठात् ।

विष्णुना च मया देवैर्मुनिभिश्चापिलैस्तथा ॥ ११ ॥

न निवृत्तोऽभवस्त्वं डि स यदा शङ्करेच्छया ।

धति प्रोक्तोऽद्रिणा तर्हि वीणां मा वाद्यधुना ॥ १२ ॥

सुनिषिद्धो उठात्तेन देवर्षे त्वं यदा ब्रुध ।

प्रत्यवोयो गिरीशं तं सुसंस्मृत्य मलेश्वरम् ॥ १३ ॥

नारद उवाच ।

त्वं डि मूढत्वमापन्नो न जानासि य डिग्धन ।

वाच्ये मलेशविषयेऽतीवासि त्वं बडिर्भुभः ॥ १४ ॥

त्वया पृष्ठो हरः साक्षात्स्वगोत्रकथनं प्रति ।

समयेऽस्मिंस्तदत्यन्तमुपडासकरं वयः ॥ १५ ॥

अस्य गोत्रं कुलं नाम नैव जानन्ति पर्वत ।

विषगुब्रह्माद्योऽपीह परेषां का कथा स्मृता ॥ १६ ॥

यस्यैकदिवसे शैल ब्रह्मकोटिर्लयं गता ।

स श्वेव शङ्करस्तेद्य दृष्टः कालीतपोबलात् ॥ १७ ॥

अरुपोऽयं परब्रह्म निर्गुणः प्रकृतेः परः ।

निराकारो निर्विकारी मायाधीशः परात्परः ॥ १८ ॥

अगोत्रकुलनामा हि स्वतन्त्रो भक्तवत्सलः ।

तद्विच्छया हि सगुणः सुतनुर्बहुनामभृत् ॥ १९ ॥

सुगोत्री गोत्रहीनश्च कुलहीनः कुलीनकः ।

पार्वतीतपसा सोऽद्य जामाता ते न संशयः ॥ २० ॥

लीलाविहारिणा तेन मोहितं सथराथरम् ।

नो जानाति शिवं कोऽपि प्राज्ञोऽपि गिरिसत्तम ॥ २१ ॥

लिङ्गाकृतेर्मलेशस्य केन दृष्टे न मस्तकम् ।

विषगुर्गत्वा हि पातालं तदैवं नाप विस्मितः ॥ २२ ॥

किं बलूक्त्या नगश्रेष्ठ शिवमाया दुरत्यया ।

तदधीनास्त्रयो लोका हरिब्रह्माद्योऽपि य ॥ २३ ॥

तस्मात्त्वया शिवातात सुवियार्यं प्रयत्नतः ।

न कर्तव्यो विमर्शोऽत्र त्वेवंविधवरे मनाङ् ॥ २४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्या त्वं मुने ज्ञानी शिवेच्छाकार्यकारकः ।

प्रत्यवोयः पुनस्तं वै शैलेन्द्रं उर्षयन् गिरा ॥ २५ ॥

नारद उवाच ।

शृणु तात महाशैल शिवाजनक मद्भयः ।

तच्छ्रुत्वा तनयां देवीं देहि त्वं शङ्कराय हि ॥ २६ ॥

सगुणस्य मलेशस्य लीलया रुपधारिणः ।

गोत्रं कुलं विजानीहि नादमेव हि डेवलम् ॥ २७ ॥

शिवो नादमयः सत्यं नादः शिवमयस्तथा ।

उभयोरन्तरं नास्ति नादस्य य शिवस्य य ॥ २८ ॥

सृष्टौ प्रथमजत्वाद्धि वीलासगुणरूपिणः ।

शिवात्नादस्य शैलेन्द्र सर्वोत्कृष्टस्ततः स हि ॥ २९ ॥

अतो हि वादिता वीणा प्रेरितेन मयाद्य वै ।

सर्वेश्वरेण मनसा शङ्करेण हिमालय ॥ ३० ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेतच्छ्रुत्वा तव मुने वयस्तत्तु गिरिश्वरः ।

हिमाद्रिस्तोषमापन्नो गतविस्मयमानसः ॥ ३१ ॥

अथ विष्णुप्रभृतयः सुराश्च मुनयस्तथा ।

साधु साध्विति ते सर्वे प्रोयुर्विगतविस्मयाः ॥ ३२ ॥

महेश्वरस्य गाम्भीर्यं ज्ञात्वा सर्वे विचक्षणाः ।

सविस्मया मलामोदान्विताः प्रोयुः परस्परम् ॥ ३३ ॥

यस्याज्ञया जगद्विदं य विशालमेव

जातं परात्परतरो निजबोधरूपः ।

शर्वः स्वतन्त्रगतिकृत्परभावगम्यः

सोऽसौ त्रिलोकपतिरद्य य नः सुदृष्टः ॥ ३४ ॥

अथ ते पर्वतश्रेष्ठा मेवाद्या जातसम्भ्रमाः ।

उच्युस्ते चैकपद्येन हिमवन्तं नगेश्वरम् ॥ ३५ ॥

पर्वता उच्युः ।

कन्यादाने स्थीयतां याद्य शैल-

नाथोक्त्या किं कार्यनाशस्तवैव ।

सत्यं ब्रूमो नात्र कार्यो विमर्शः

तस्मात्कन्या दीयतामीश्वराय ॥ ३६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तच्छ्रुत्वा वयनं तेषां सुदृष्टां स हिमालयः ।

स्वकन्यादानमकरोच्छिवाय विधिनोदितः ॥ ३७ ॥

ष्ठमां कन्यां तुष्यमलं ददामि परमेश्वर ।
 भार्यार्थं परिगृहीष्व प्रसीद सकलेश्वर ॥ ३८ ॥
 तस्मै रुद्राय मलते मन्त्रेणानेन दत्तवान् ।
 छिमायलो निजां कन्यां पार्वतीं त्रिजगत्प्रसूम् ॥ ३९ ॥
 ष्ठत्थं शिवाकरं शैलं शिवलस्ते निधाय य ।
 मुमोदातीव मनसि तीर्णकाममहार्णवः ॥ ४० ॥
 वेदमन्त्रेण गिरिशो गिरिजाकरपद्भुजम् ।
 जग्राह स्वकरेणशु प्रसन्नः परमेश्वरः ॥ ४१ ॥
 क्षितिं संस्पृश्य कामस्य कोऽदादिति मनु मुने ।
 पपाठ शङ्करः प्रीत्या दर्शयँल्लौकिकीं गतिम् ॥ ४२ ॥
 मळोत्सवो मळानासीत्सर्वत्र प्रमुदावळः ।
 बभूव जयसंरावो दिवि भूम्यन्तरिक्षके ॥ ४३ ॥
 साधुशब्दं नमः शब्दं यङ्कुः सर्वेऽतिछर्षिताः ।
 गन्धर्वाः सुजगुः प्रीत्या ननृतुश्चाप्सरोगणाः ॥ ४४ ॥
 छिमायलस्य पौरा छि मुमुदुश्चाति येतसि ।
 मङ्गलं मळदासीद्वै मळोत्सवपुरस्सरम् ॥ ४५ ॥
 अलं विष्वशुश्च शङ्कश्च निर्जरं मुनयोऽभिलाः ।
 छर्षिता ङ्यभवंश्चाति प्रङ्गुल्लवदनाम्बुजाः ॥ ४६ ॥
 अथ शैलवरः सोऽदात्सुप्रसन्नो छिमायलः ।
 शिवाय कन्यादानस्य साङ्गतां सुयथोचिताम् ॥ ४७ ॥
 ततो बन्धुजनास्तस्य शिवां सम्पूज्य भक्तितः ।
 ददुः शिवाय सद्द्रव्यं नानाविधिविधानतः ॥ ४८ ॥
 छिमालयस्तुष्टमनाः पार्वतीशिवप्रीतये ।
 नानाविधानि द्रव्याणि ददौ तत्र मुनीश्वर ॥ ४९ ॥
 यौतुकानि ददौ तस्मै रत्नानि विविधानि य ।
 यारुरत्नविकाराणि पात्राणि विविधानि य ॥ ५० ॥
 गवां लक्षं उयानां य सञ्जितानां शतं तथा ।
 दासीनामनुरक्तानां लक्षं सद्द्रव्यभूषितम् ॥ ५१ ॥

नागानां शतलक्षं छि रथानां च तथा मुने ।
सुवर्णशटितानां च रत्नसारविनिर्मितम् ॥ ५२ ॥
छत्थं छिमालयो दत्त्वा स्वसुतां गिरिजां शिवाम् ।
शिवाय परमेशाय विधिनाप कृतार्थताम् ॥ ५३ ॥
अथ शैलवरो माध्यन्दिनोक्तस्तोत्रतो मुदा ।
तुष्टाव परमेशानं सद्गिरा सुकृताञ्जलिः ॥ ५४ ॥
ततो वेदविदा तेनाज्ञप्ता मुनिगणास्तदा ।
शिरोऽभिषेकं यद्भुक्ते शिवायाः परमोत्सवाः ॥ ५५ ॥
देवाभिधानमुख्यार्यं पर्युक्षाणविधिं व्यधुः ।
मडोत्सवस्तदा यासीन्मडानन्दकरो मुने ॥ ५६ ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये कन्यादानवर्णनं नामाष्टयत्वारिंशोऽध्यायः
॥ २.३.४८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥
द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.४९. ऐकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । विवाहसंस्कारकथनं विधिमोडवर्णनञ्च ।

ब्रह्मोवाच ।
अथो ममाज्ञया विप्रैः संस्थाप्यानलमीश्वरः ।
डोमं यकार तत्रैवमङ्गे संस्थाप्य पार्वतीम् ॥ १ ॥
ऋयञ्जुस्साममन्त्रैश्चाहुतिं वह्नौ ददौ शिवः ।
लाजाञ्जलिं ददौ कालीभाता मैनाकसंज्ञकः ॥ २ ॥
अथ काली शिवश्चोभौ यङ्कतुर्विधिवन्मुदा ।
वह्निप्रदक्षिणां तात लोकाचारं विधाय च ॥ ३ ॥
तत्राद्भुतमलञ्चके यरितं गिरिजापतिः ।
तदेव शृणु देवर्षे तवस्नेहाद् ब्रवीम्यहम् ॥ ४ ॥

तस्मिन्नवसरे याळं शिवमायाविमोहितः ।
 अपश्यं यरणो देव्या नभेन्दुं य मनोहरम् ॥ ५ ॥
 दर्शनात्तस्य य तदाभूवं देवमुने ङ्यडम् ।
 मद्नेन समाविष्टोऽतीव क्षुभितमानसः ॥ ६ ॥
 मुहुर्मुहुर्परपश्यं वै तदङ्गं स्मरमोहितः ।
 ततस्तदर्शनात्सद्यो वीर्यं मे प्राप्युतद्भुवि ॥ ७ ॥
 रेतसा क्षरता तेन लज्जितोऽहं पितामहः ।
 मुने व्यमर्दं तच्छिन्नं यरणाल्यां छि गोपयन् ॥ ८ ॥
 तज्ज्ञात्वा य महादेवश्चुकोपातीव नारद ।
 उन्तुमैच्छत्तदा शीघ्रं मां विधिं काममोहितम् ॥ ९ ॥
 ङाडाकारो महानासीत्तत्र सर्वत्र नारद ।
 जनाश्चकम्पिरे सर्वे भयमायाति विश्वभृत् ॥ १० ॥
 ततस्तं तुष्टुवुः शम्भुं विष्णुवाद्या निर्जरा मुने ।
 सकोपम्प्रज्वलन्तं य तेजसा उन्तुमुद्यतम् ॥ ११ ॥
 देवा ङियुः ।
 देवदेव जगद्व्यापिन् परमेश सदाशिव ।
 जगदीश जगन्नाथ सम्प्रसीद जगन्मय ॥ १२ ॥
 सर्वेषामपि भावानां त्वमात्मा छेतुरीश्वरः ।
 निर्विकारोऽव्ययो नित्यो निर्विकल्पोऽक्षरः परः ॥ १३ ॥
 आद्यन्तावस्य यन्मध्यमिदमन्यदहं बहिः ।
 यतोऽव्ययः स नैतानि तत्सत्यम्ब्रह्म सिद्दुभवान् । १४ ॥
 तवैव यरणाम्भोजं मुक्तिकामा दृढव्रताः ।
 विसृज्योभयतः सङ्गं मुनयः समुपासते ॥ १५ ॥
 त्वं ब्रह्म पूर्णममृतं विशोकं निर्गुणम्परम् ।
 आनन्दमात्रमव्यग्रमविकारमनात्मकम् ॥ १६ ॥
 विश्वस्य छेतुरुद्ययस्थितिसंयमनस्य छि ।
 तदपेक्षतयात्मेष्टोऽनपेक्षः सर्वदा विभुः ॥ १७ ॥
 ऐकस्त्वमेव सदसद् द्वयमद्वयमेव य ।

स्वर्णं कृताकृतमिव वस्तुभेदो न शैव छि ॥ १८ ॥

अज्ञानतस्त्वयि जनैर्विकल्पो विदितो यतः ।

तस्माद् भ्रमप्रतीकारो निरुपाधेर्न छि स्वतः ॥ १९ ॥

धन्या वयं मडेशान तव दर्शनमात्रतः ।

दृढभक्तजनानन्दप्रदः शम्भो दयां कुरु ॥ २० ॥

त्वमादित्स्वमनादिश्च प्रकृतेस्त्वं परः पुमान् ।

विश्वेश्वरो जगन्नाथो निर्विकारः परात्परः ॥ २१ ॥

योऽयं ब्रह्मास्ति रजसा विश्वमूर्तिः पितामहः ।

त्वत्प्रसादात्प्रभो विष्णुः सत्त्वेन पुरुषोत्तमः ॥ २२ ॥

कालाग्निरुद्रस्तमसा परमात्मा गुणैः परः ।

सदा शिवो मडेशानःसर्वव्यापी मडेश्वरः ॥ २३ ॥

व्यक्तं मलय्य भूतादित्स्वन्मात्राणीन्द्रियाणि च ।

त्वयैवाधिष्ठितान्येव विश्वमूर्ते मडेश्वर ॥ २४ ॥

मडादेव परेशान करुणाकर शङ्कर ।

प्रसीद देवदेवेश प्रसीद पुरुषोत्तम । २५ ॥

वासांसि सागराः सम दिशश्चैव मडाभुजाः ।

धौर्मूर्धा ते विभोर्नाभिः षं वायुर्नासिका ततः ॥ २६ ॥

यक्ष्ण्यग्नी रविस्सोमः केशा मेघास्तव प्रभो ।

नक्षत्रतारकाद्याश्च त्रडाश्चैव विभूषणम् ॥ २७ ॥

कथं स्तोष्यामि देवेश त्वां विभो परमेश्वर ।

वायामगोयरोऽसि त्वं मनसा यापि शङ्कर ॥ २८ ॥

पञ्चास्थाय च रुद्राय पञ्चाशत्कोटिमूर्त्ये ।

त्र्यधिपाय वरिष्ठाय विधातत्त्वाय ते नमः ॥ २९ ॥

अनिर्देश्याय नित्याय विद्युज्जवालाय त्रुपिणे ।

अग्निवर्णाय देवाय शङ्कराय नमो नमः ॥ ३० ॥

विद्युत्कोटिप्रतीकाशमष्टकोणं सुशोभनम् ।

त्रुपमास्थाय लोकेऽस्मिन् संस्थिताय नमो नमः ॥ ३१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याकर्ण्य वयस्तेषां प्रसन्नः परमेश्वरः ।

ब्रह्मणो मे ददौ शीघ्रमभयं भक्तवत्सलः ॥ ३२ ॥

अथ सर्वे सुरास्तत्र विष्ववाद्या मुनयस्तथा ।

अभवन्सुस्मितास्तात यकुश्च परमोत्सवम् ॥ ३३ ॥

मम तद्गतसा तात मर्दितेन मुहुर्मुहुः ।

अभवन्कृपाकास्तत्र भूरिशः परमोज्ज्वलाः ॥ ३४ ॥

ऋषयो बहवो जाता बालभिल्याः सलस्रशः ।

कण्डैस्तैश्च वीर्यस्य प्रज्वलद्भिः स्वतेजसा ॥ ३५ ॥

अथ ते ऋषयः सर्वे उपतस्थुस्तदा मुने ।

ममान्तिकं परप्रीत्या तात तातेति याञ्जुवन् ॥ ३६ ॥

धश्चरेच्छाप्रयुक्तेन प्रोक्तास्ते नारदेन हि ।

बालभिल्यास्तु ते तत्र कोपयुक्तेन येतसा ॥ ३७ ॥

नारद उवाच ।

गच्छध्वं सङ्गता यूयं पर्वतं गन्धमादनम् ।

न स्थातव्यं भवद्भिश्च न हि वोऽत्र प्रयोजनम् ॥ ३८ ॥

तत्र तभ्या तपश्चाति भवितारो मुनीश्वराः ।

सूर्यशिष्याः शिवस्यैवाज्ञया मे कथितं त्विदम् ॥ ३९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्युक्तास्ते तदा सर्वे बालभिल्याश्च पर्वतम् ।

सत्वरं प्रययुर्नत्वा शङ्करं गन्धमादनम् ॥ ४० ॥

विष्ववादिभिस्तदाभूवं चासितोऽहं मुनीश्वर ।

निर्भयः परमेशानप्रेरितैस्तैर्भडात्मभिः ॥ ४१ ॥

अस्तवं यापि सर्वेशं शङ्करं भक्तवत्सलम् ।

सर्वकार्यकरं ज्ञात्वा दृष्टगर्वापिडारकम् ॥ ४२ ॥

देवदेव महादेव करुणासागर प्रभो ।

त्वमेव कर्ता सर्वस्य भर्ता हर्ता च सर्वथा ॥ ४३ ॥

त्वदिच्छया हि सकलं स्थितं हि सयरायरम् ।

तन्त्यां यथा बलीवर्दा मया ज्ञातं विशेषतः ॥ ४४ ॥

छत्येवमुक्त्वा सोऽहं वै प्रणामं च कृताञ्जलिः ।

अन्येऽपि तुष्टुवुः सर्वे विष्ववाद्यास्तं मलेश्वरम् ॥ ४५ ॥

अथाकर्ण्य नृतिं शुद्धां मम दीनतया तदा ।

विष्ववादीनाञ्च सर्वेषां प्रसन्नोऽभून्मलेश्वरः ॥ ४६ ॥

ददौ सोऽतिवरं मलयमलयं प्रीतमानसः ।

सर्वे सुभमतीवापुरत्याभोदमहं मुने ॥ ४७ ॥

एतौ श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभास्ते विधिमोहवर्णनं नामैकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ २.३.४८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभास्ते

२.३.५०. पञ्चाशत्तमोऽध्यायः । विवाहमहोत्सवे स्त्रीविनोदवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

ततश्चाहं मुनिगणैः शेषकृत्यं शिवाज्ञया ।

अकार्षं नारद प्रीत्या शिवाशिवविवाहतः ॥ १ ॥

तयोः शिरोऽभिषेकश्च बभूवादरतस्ततः ।

ध्रुवस्य दर्शनं विप्राः कारयामासुरादरात् ॥ २ ॥

दृष्ट्यालम्बनं कर्म बभूव तदनन्तरम् ।

स्वस्तिपाठश्च विप्रेन्द्र महोत्सवपुरस्सरः ॥ ३ ॥

शिवाशिरसि सिन्दूरं ददौ शम्भुर्द्विजाज्ञया ।

तदानीं गिरिजाभिष्याद्भुतावर्ष्या बभूव ह ॥ ४ ॥

ततो विप्राज्ञया तौ द्वावेकासनसमास्थितौ ।

लेभाते परमां शोभां भक्तचित्तमुदावहाम् ॥ ५ ॥

ततः स्वस्थानमागत्य संस्रवप्राशनं मुदा ।

चक्रतुस्तौ निदेशान्भेऽद्भुतवीलाकरौ मुने ॥ ६ ॥

धत्थं निवृत्ते विधिवद्यज्ञे वैवाडिके शिवः ।
 ब्रह्मणो पूर्णपात्रं मे ददौ लोककृते प्रभुः ॥ ७ ॥
 गोदानं विधिवच्छम्भुराचार्याय ददौ ततः ।
 मडादानानि च प्रीत्या यानि मङ्गलदानि वै ॥ ८ ॥
 ततः शतसुवर्णां च विप्रेभ्यः स ददौ पृथक् ।
 बहुभ्यो रत्नकोटीश्च नानाद्रव्याण्यनेकशः ॥ ९ ॥
 तदानीममराः सर्वे परे ज्वाश्वरायराः ।
 मुमुक्षुश्चेतसातीव बभूवाति जयध्वनिः ॥ १० ॥
 मङ्गलध्वनिगानं च बभूव बहु सर्वतः ।
 वाद्यध्वनिरभूद्भ्यो सर्वानन्दप्रवर्धनः ॥ ११ ॥
 हरिर्मयाथ देवाश्च मुनयश्चापरेऽपिलाः ।
 गिरिमामन्त्र्य सुप्रीत्या स्वस्थानं प्रययुर्दुतम् ॥ १२ ॥
 तदानीं शैलनगरे स्त्रियश्च मुदिता वरम् ।
 शिवाशिवौ समानीय ययुः कुडवरालयम् ॥ १३ ॥
 लौडिकाचारमाजडुस्ताः स्त्रियस्तत्र यादृताः ।
 मडोत्साडो बभूवाथ सर्वतः प्रमुदावडः ॥ १४ ॥
 अथ तास्तौ समानीय धम्पती जनशङ्करी ।
 वासालयं मडादिव्यं भवाचारं व्यधुर्मुदा ॥ १५ ॥
 अथो समीपमागत्य शैलेन्द्रनगरस्त्रियः ।
 निर्वृत्य मङ्गलं कर्म प्रापयन्धम्पती गृहम् ॥ १६ ॥
 कृत्वा जयध्वनिं यङ्कुर्गन्धिनिर्मोयनादिकम् ।
 सस्मितास्सकटाक्षाश्च पुलकाञ्चितविग्रहाः ॥ १७ ॥
 वासगोडं सम्प्रविश्य मुमुडुः कामिनीवराः ।
 प्रशंसन्त्यः स्वभाग्यानि पश्यन्त्यः परमेश्वरम् ॥ १८ ॥
 मडासुडुपवेषं च सर्वलावण्यसंयुतम् ।
 नवीनयौवनस्थं च कामनीयित्तमोडनम् ॥ १९ ॥
 षषड्दास्यप्रसन्नास्यं सकटाक्षं सुसुन्दरम् ।
 सुसूक्ष्मवासो बिल्लाणं नानारत्नविभूषितम् ॥ २० ॥

तदानीं दिव्यनार्यश्च षोडशारं समाययुः ।
तौ दम्पती य सन्द्रष्टुं मडादरपुरस्सरम् ॥ २१ ॥
सरस्वती य लक्ष्मीश्च सावित्री जाह्नवी तथा ।
अदितिश्च शची चैव लोपामुद्राप्यरुन्धती ॥ २२ ॥
अडल्या तुलसी स्वाडा रोडिणी य वसुन्धरा ।
शततृपा य संज्ञा य रतिरेताः सुरस्त्रियः ॥ २३ ॥
देवकन्या नागकन्या मुनिकन्या मनोहराः ।
तत्र या याः स्थितास्तासां सङ्ख्यां कर्तुं य कः क्षमः ॥ २४ ॥
ताभी रत्नासने दत्ते तत्रोवास शिवो मुदा ।
तभूयुः कमतो देव्यः सुडासं मधुरं वयः ॥ २५ ॥
सरस्वत्युवाच ।
प्राप्ता सती मडादेवाधुना प्राणाधिका मुदा ।
दृष्ट्वा प्रियास्यं यन्द्राभं सन्तापं त्यज कामुक ॥ २६ ॥
कालं गमय कालेश सतीसंश्लेषपूर्वकम् ।
विश्लेषस्ते न भविता सर्वकालं समाश्रिता ॥ २७ ॥
लक्ष्मीरुवाच ।
लज्जो विडाय देवेश सतीं कृत्वा स्ववक्षसि ।
तिष्ठ तां प्रति का लज्जा प्राणा यान्ति यथा विना ॥ २८ ॥
सावित्र्युवाच ।
भोजयित्वा सतीं शम्भो शीघ्रं त्वं भुङ्क्ष्व मा भिदः ।
तदायम्य सकर्पूरं ताम्भूलं देडि सादरम् ॥ २९ ॥
जाह्नव्युवाच ।
स्वर्णकान्तिकरां धृत्वा डेशान्मार्जय योषितः ।
कामिन्याः स्वामिसौभाग्यसुभं नातः परं भवेत् ॥ ३० ॥
अदितिरुवाच ।
भोजनान्ते शिवे शम्भुं मुष्णुदुग्धर्थमादरात् ।
जलं देडि मडाप्रीत्या दम्पतिप्रेमं दुर्लभम् ॥ ३१ ॥

शश्युवाच ।

कृत्वा विलापं यद्धेतोः शिवां कृत्वा च वक्षसि ।
यो भद्रामानिंशं मोडात् का लज्जा ते प्रियां प्रति ॥ ३२ ॥

लोपामुद्रोवाच ।

व्यवहारोऽस्ति य स्त्रीणां भुक्त्वा वासगृहे शिव ।
दत्त्वा शिवायै ताम्भूलं शयनं कर्तुमर्हसि ॥ ३३ ॥

अरुन्धत्युवाच ।

मया दत्तां सतीम्मेनां तुभ्यं दातुमनीप्सिता ।
विविधं बोधयित्त्वेमां सुरतिं कर्तुमर्हसि ॥ ३४ ॥

अल्ल्योवाच ।

वृद्धावस्थां परित्यज्य ज्यतीव तरुणो भव ।
येन मेनानुमन्येत त्वां सुतार्पितमानसा ॥ ३५ ॥

तुलस्युवाच ।

सती त्वया परित्यक्ता कामो दग्धः पुरा कृतः ।
कथं तदा वसिष्ठश्च प्रभो प्रस्थापितोऽधुना ॥ ३६ ॥

स्वाडोवाच ।

स्थिरो भव मडादेव स्त्रीणां वयसि साम्प्रतम् ।
विवाडे व्यवहारोऽस्ति पुरन्त्रीणां प्रगल्भता ॥ ३७ ॥

रोडिण्युवाच ।

कामं पूरय पार्वत्याः कामशास्त्रविशारद ।
कुरु पारं स्वयं कामी कामिनीकामसागरम् ॥ ३८ ॥

वसुन्धरोवाच ।

जनासि भावं भावज्ञा कामार्तानां च योषिताम् ।
न य स्वं स्वामिनं शम्भो ईश्वरं पाति सन्ततम् ॥ ३९ ॥

शततृपोवाच ।

भोगं द्रिव्यं विना भुक्त्वा न हि तुष्येत्सुधातुरः ।
येन तुष्टिर्भवेच्छम्भो तत्कर्तुमुचितं स्त्रियाः ॥ ४० ॥

संज्ञोवाच ।

तूर्णं प्रस्थापय प्रीत्या पार्वत्या सल शङ्करम् ।

रत्नप्रदीपं ताम्बूलं तल्पं निर्माय निर्जने ॥ ४१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

स्त्रीणां तद्भयनं श्रुत्वा ता उवाच शिवः स्वयम् ।

निर्विकारश्च भगवान्योगीन्द्राणां गुरोर्गुरुः ॥ ४२ ॥

शङ्कर उवाच ।

दिव्यो न भूत वचनमेवम्भूतं ममान्तिकम् ।

जगतां मातरः साध्यः पुत्रे यपलता कथम् ॥ ४३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शङ्करस्य वयः श्रुत्वा लज्जिताः सुरयोषितः ।

बभूवुः सम्भ्रमात्तूष्णीं चित्रपुत्तलिका यथा ॥ ४४ ॥

भुक्त्वा मिष्टान्नमायम्य मडेशो लृष्टमानसः ।

सकर्पूरं च ताम्बूलं बुभुजे भार्यया सह ॥ ४५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीय पार्वतीभण्डे पश्चिडासवार्णनं नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ २.३.५० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभण्डे

२.३.५१. अेकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । शिवाज्ञयाकामसञ्ज्वनप्रकारकथनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

तस्मिन्नवसरे ज्ञात्वानुकुलं समयं रतिः ।

सुप्रसन्ना च तं प्राड शङ्करं दीनवत्सलम् ॥ १ ॥

रतिरुवाच ।

गृहीत्वा पार्वतीं प्राप्तं सौभाग्यमतिदुर्लभम् ।

किमर्थं प्राणनाथो मे निस्स्वार्थं भस्मसात्कृतः ॥ २ ॥

ज्जुवयान्न पति मे छि कामव्यापारमात्मनि ।

कुरु दूरं च सन्तापं समविश्लेषतेतुकम् ॥ ३ ॥

विवाहोत्सव अेतस्मिन् सुभिनो निभिला जनाः ।
 अहमेका भडेशान द्युःभिनी स्वपतिं विना ॥ ४ ॥
 सनाथां कुरु मां देव प्रसन्नो भव शङ्कर ।
 स्वोक्तं सत्यं विधेहि त्वं दीनबन्धो पर प्रभो ॥ ५ ॥
 त्वां विना कः समर्थोऽत्र त्रैलोक्ये सयरायरे ।
 नाशने मम द्युःभस्य ज्ञात्विति करुणां कुरु ॥ ६ ॥
 सोत्सवे स्वविवाहेऽस्मिन्सर्वानन्दप्रदायिनी ।
 सोत्सवामपि मां नाथ कुरु दीनकृपाकर ॥ ७ ॥
 जिविते मम नाथे हि पार्वत्या प्रियया सह ।
 सुविदारः प्रपूर्णाश्च भविष्यति न संशयः ॥ ८ ॥
 सर्वं कर्तुं समर्थोऽसि यतस्त्वं परमेश्वरः ।
 किं बलुक्यात्र सर्वेश जिवयाशु पतिं मम ॥ ९ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 तदित्युक्त्वा कामभस्म ददौ सन्नन्धियन्धनम् ।
 रुदोऽपुनः शम्भोर्नाथ नाथेत्युदीर्य य ॥ १० ॥
 रतिरोदनमाकर्ष्य सरस्वत्याद्यः स्त्रियः ।
 रुरुदुः सकला देव्यः प्रोचुर्दीनतरं वयः ॥ ११ ॥
 देव्य ऋचुः ।
 भक्तवत्सलनामा त्वं दीनबन्धुर्दयानिधिः ॥
 कामं जिवय सोत्साहां रतिं कुरु नमोऽस्तु ते ॥ १२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 धृति तद्भयनं श्रुत्वा प्रसन्नोऽभून्महेश्वरः ।
 कृपादृष्टिं यकाराशु करुणासागरः प्रभुः ॥ १३ ॥
 सुधादृष्ट्या शूलभृतो भस्मतो निर्गतः स्मरः ।
 तद्रूपवेषचिह्नात्मा सुन्दरोऽद्भुतमूर्तिमान् ॥ १४ ॥
 तद्रूपश्च तदाकारं सस्मितं सधनुशरम् ।
 दृष्ट्वा पतिं रतिस्तं य प्राणनाम महेश्वरम् ॥ १५ ॥
 कृतार्थाभूच्छिवं देवं तुष्टाव य कृताञ्जलिः ।

प्राणनाथप्रदं पत्या जिवितेन पुनः पुनः ॥ १६ ॥

कामस्य स्तुतिमाकर्ण्य सनारीकस्य शङ्करः ।

प्रसन्नोऽभवद्यन्तमुवाच करुणार्द्रधीः ॥ १७ ॥

शङ्कर उवाच ।

प्रसन्नोऽहं तव स्तुत्या सनारीकस्य चित्तज ।

स्वयम्भव वरं भूषि वाञ्छितं तद् ददामि ते ॥ १८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति शम्भुवचः श्रुत्वा महानन्दः स्मरस्ततः ।

उवाच साञ्जलिर्नम्रो गद्गदाक्षरया गिरा ॥ १९ ॥

काम उवाच ।

देवदेव महादेव करुणासागर प्रभो ।

यदि प्रसन्नः सर्वेश ममानन्दकरो भव ॥ २० ॥

क्षमस्व मेऽपराधं हि यत्कृतञ्च पुरा प्रभो ।

स्वजनेषु परां प्रीतिं लक्ष्मिं देहि स्वपादयोः ॥ २१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्याकर्ण्य स्मरवचः प्रसन्नः परमेश्वरः ।

ओमित्युक्त्वाब्रवीत्तं वै विडसन्करुणानिधिः ॥ २२ ॥

ईश्वर उवाच ।

हे कामाहं प्रसन्नोऽस्मि भयं त्यज महामते ।

गच्छ विष्णुसमीपं च बहिःस्थाने स्थितो भव ॥ २३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

तश्श्रुत्वा शिरसा नत्वा परिक्रम्य स्तुवन्विभुम् ।

बहिर्गत्वा हरिन्देवान् प्राणम्य समुपास्त सः ॥ २४ ॥

कामं सम्भाष्य देवाश्च ददुस्तस्मै शुभाशिषम् ।

विष्ण्वाद्यः प्रसन्नास्ते प्रोयुः स्मृत्वा शिवं हृदि ॥ २५ ॥

देवा उचुः ।

धन्यस्त्वं स्मर सन्दग्धः शिवेनानुग्रहीकृतः ।

जुवयामास सत्त्वांशकृपादृष्ट्याभिलेश्वरः ॥ २६ ॥

सुभङ्गुःभदो न यान्योऽस्ति यतः स्वकृतमुक् पुमान् ।
काले रक्षा विवाहश्च निषेकः केन वार्यते ॥ २७ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा ते य सम्मान्य तं सुभेनामरास्तदा ।
सन्तस्थुस्तत्र विष्णुवाधाः सर्वे लब्धमनोरथाः ॥ २८ ॥

सोऽपि प्रमुदितस्तत्र समुवास शिवाज्ञया ।
जयशब्दो नमः शब्दः साधुशब्दो बभूव ह ॥ २९ ॥

ततः शम्भुर्वासगोळे वामे संस्थाप्य पार्वतीम् ।
मिष्टान्नं भोजयामास तं य सा य मुदान्विता ॥ ३० ॥

अथ शम्भुर्भवायारी तत्र कृत्यं विधाय तत् ।
मेनामामन्त्र्य शैलं य जनवासं जगाम सः ॥ ३१ ॥

महोत्सवस्तदा यासीद् वेदध्वनिरभून्मुने ।
वाधानि वाद्यमासुर्जनाश्चतुर्विधानि य ॥ ३२ ॥

शम्भुरागत्य स्वस्थानं ववन्दे य मुनींस्तदा ।
हरिं य मां भवायाराद्रन्तितोऽभूत्सुरादिभिः ॥ ३३ ॥

जयशब्दो बभूवाथ नमश्शब्दस्तथैव य ।
वेदध्वनिश्च शुभदः सर्वविघ्नविदारणः ॥ ३४ ॥

अथ विष्णुरहं शकः सर्वे देवाश्च सर्षथः ।
सिद्धा उपसुरा नागास्तुष्टुवुस्ते पृथक्पृथक् ॥ ३५ ॥

देवा ऋचुः ।

जय शम्भोऽभिलाधार जय नाम मહેશ्वर ।
जय रुद्र मडादेव जय विश्वम्भर प्रभो ॥ ३६ ॥

जय कालीपते स्वामिन् जयानन्दप्रवर्धक ।
जय त्र्यम्बक सर्वेश जय मायापते विभो ॥ ३७ ॥

जय निर्गुण निष्काम कारणातीत सर्वग ।
जय लीलाभिलाधार धृतज्ञप नमोऽस्तु ते ॥ ३८ ॥

जय स्वभक्तसत्कामप्रदेश करुणाकर ।
जय सानन्दसद्रूप जय मायागुणाकृते ॥ ३९ ॥

ज्योत्र मृड सर्वात्मन् दीनबन्धो दयानिधे ।
जयाविकार मायेश वाऽम्नोऽतीतविग्रह ॥ ४० ॥

ब्रह्मोवाच ।
एति स्तुत्वा महेशानं गिरिजनायकं प्रभुम् ।
सिधेविरे परप्रीत्या विष्ण्वाद्यास्ते यथोचितम् ॥ ४१ ॥

अथ शम्भुर्महेशानो वीलात्तनुरीश्वरः ।
ददौ मानवरं तेषां सर्वेषां तत्र नारद ॥ ४२ ॥

विष्ण्वाद्यास्तेऽभिलास्तात प्राप्याङ्गां परमेशितुः ।
अतिलृष्टः प्रसन्नास्याः स्वस्थानं जग्मुरादृताः ॥ ४३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे ब्रह्मनारदसंवादे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे कामसञ्ज्जवनवर्णनं
नामैकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.३.५१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.५२. द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । छिमालयगुडेवरपक्षीयभोजनवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।
अथ शैलवरस्तात छिमवान्भाग्यसत्तमः ।
प्राङ्गणं रथयामास भोजनार्थं विचक्षणः ॥ १ ॥

मार्जनं लेपनं सम्यक्कारयामास तस्य सः ।
स सुगन्धैरलञ्चके नानावस्तुभिरादरात् ॥ २ ॥

अथ शैलः सुरान् सर्वानन्यानपि य सेश्वरान् ।
भोजनायाह्वयामास पुत्रैः शैलैः परैरपि ॥ ३ ॥

शैलाह्वानमथाकर्ण्य स प्रभुः साञ्च्युतो मुने ।
सर्वैःसुरादिभिस्तत्र भोजनाय ययौ मुदा ॥ ४ ॥

गिरिः प्रभुं य सर्वास्तान् सुसहृत्य यथाविधि ।
मुदोपवेशयामास सत्पीठेषु गृहान्तरे ॥ ५ ॥

नानासुभोजयवस्तूनि परिवेष्य य तत्पुनः ।
साञ्चलिर्भोजनायाज्ञां यके विज्ञप्तिमानतः ॥ ६ ॥
अथ सम्मानितास्तत्र देवा विष्णुपुरोगमाः ।
सदाशिवं पुरस्कृत्य बुभुजुः सकलाश्च ते ॥ ७ ॥
तदा सर्वे हि मिलिता ऐकपद्येन सर्वशः ।
पङ्क्तिभूताश्च बुभुजुर्विडसन्तः पृथक्पृथक् ॥ ८ ॥
नन्दिभृङ्गिवीरभद्रवीरभद्रगाणाः पृथक् ।
बुभुजुस्ते मडाभागाः कुतूहलसमन्विताः ॥ ९ ॥
देवाः सेन्द्रा लोकपाला नानाशोभासमन्विताः ।
बुभुजुस्ते मडाभागा नानाडास्यरसैस्सल ॥ १० ॥
सर्वे य मुनयो विप्रा भृगवाद्या ऋषयस्तथा ।
बुभुजुः प्रीतितः सर्वे पृथक् पङ्क्तिगतास्तदा ॥ ११ ॥
तथा यद्गीगाणाः सर्वे बुभुजुः कुतभोजनाः ।
कुतूहलं प्रकुर्वन्तो नानाडास्यकरा मुदा ॥ १२ ॥
येवं ते भुक्तवन्तश्चायम्य सर्वे मुदान्विताः ।
विश्रामार्थं गताः प्रीत्या विष्णवाद्याः स्वं स्वमाश्रमम् ॥ १३ ॥
मेनाज्ञया स्त्रियः साध्यः शिवं सम्प्रार्थं भक्तितः ।
गेढे निवासयामासुर्वासाभ्ये परमोत्सवे ॥ १४ ॥
रत्नसिंहासने शम्भुः मेनादत्ते मनोहरे ।
सन्निधाय मुदा युक्तो दृष्टो वासमन्दिरम् ॥ १५ ॥
रत्नप्रदीपशतकैर्ज्वलद्भिर्ज्वलितं श्रिया ।
रत्नपात्रघटाकीर्णं मुक्तामणिविराजितम् ॥ १६ ॥
रत्नदर्पाशोभाढ्यं मण्डितं श्वेतयामरैः ।
मुक्तामणिंसुमालाभिर्वेष्टितं परमर्द्धमत् ॥ १७ ॥
अनौपम्यं मडादिव्यं विचित्रं सुमनोहरम् ।
चित्ताह्लादकरं नानारथनारथितस्थलम् ॥ १८ ॥
शिवदत्तवरस्यैव प्रभावमतुलं परम् ।
दर्शयन्तं समुल्लासि शिवलोकाभिधानकम् ॥ १९ ॥

नानासुगन्धसद्द्रव्यैर्वासितं सुप्रकाशकम् ।
यन्तनागरुसंयुक्तं पुष्पशय्यासमन्वितम् ॥ २० ॥
नानाचित्रविचित्राढ्यं निर्मितं विश्वकर्माणा ।
रत्नेन्द्रसाररचितैरायितं डारकैर्वरैः ॥ २१ ॥
कुत्रचित्सुरनिर्माणं वैकुण्ठं सुमनोहरम् ।
कुत्रचिथ्य ब्रह्मलोकं लोकपालपुरं क्वचित् ॥ २२ ॥
कैलासं कुत्रचिद्रम्यं कुत्रचिच्छङ्कमन्दिरम् ।
कुत्रचिस्थिवलोकं य सर्वोपरि विराजितम् ॥ २३ ॥
येतादृशं गूढं सर्वं दृष्ट्वाश्चर्यं मलेश्वरः ।
प्रशंसन् छिमशैलेशं परितुष्टो बभूव उ ॥ २४ ॥
तत्रातिरमणीये य रत्नपर्यङ्क उत्तमे ।
अशयिष्ठ मुदा युक्तो लीलया परमेश्वरः ॥ २५ ॥
छिमायलश्च स्वभ्रातृभोजयामास कृत्स्नशः ।
सर्वानन्यांश्च सुप्रीत्या शेषकृत्यं यकार उ ॥ २६ ॥
अेवं कुर्वति शैलेशे स्वपिति प्रेष्ठ श्वरे ।
व्यतीता रजनी सर्वा प्रातःकालो बभूव उ ॥ २७ ॥
अथ प्रभातकाले य धृत्युत्साहपरायणाः ।
नानाप्रकारवाधानि वाद्यगन्धकिरे जनाः ॥ २८ ॥
सर्वे सुराःसमुत्तस्थुर्विष्ववाधाः सुमुदान्विताः ।
स्वेष्टं संस्मृत्य देवेशं सज्जुभूताः ससम्भ्रमाः ॥ २९ ॥
स्ववालनानि सज्जानि कैलासं गन्तुमुत्सुकाः ।
कृत्वा सम्प्रेषयामासुर्धर्मं शिवसमीपतः ॥ ३० ॥
वासगेडमथागत्य धर्मो नारायणाज्ञया ।
उवाच शङ्करं योगी योगीशं समयोजितम् ॥ ३१ ॥
धर्म उवाच ।
उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते भव नः प्रमथाधिप ।
जनावासं समागच्छ कृतार्थं कुरु तत्र तान् ॥ ३२ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एति धर्मवचः श्रुत्वा विजडास मलेश्वरः ।
ददर्श कृपया दृष्ट्या तल्पमुज्ज्वलकार उ ॥ ३३ ॥

उवाच विडसन् धर्म त्वमत्रे गच्छ तत्र उ ।
अलमप्यागमिष्यामि द्रुतमेव न संशयः ॥ ३४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

एत्युक्तः शङ्करेणैव जनावासं जगाम सः ।
स्वयं गन्तुमना आसीत्तत्र शम्भुरपि प्रभुः ॥ ३५ ॥

तज्ज्ञात्वा स्त्रीगणः सोऽसौ तत्रागच्छन्मढोत्सवः ।
यङ्के मङ्गलगानं हि पश्यन् शम्भुपदद्वयम् ॥ ३६ ॥

अथ शम्भुर्भवायारी प्रातःकृत्यं विधाय य ।
मेनामामन्थ कुम्भं य जनावासं जगाम सः ॥ ३७ ॥

मढोत्सवस्तदा यासीद्वेदध्वनिरभून्मुने ।
वाधानि वाद्यमासुर्जनाश्चातुर्विधानि य ॥ ३८ ॥

शम्भुरागत्य स्वस्थानं ववन्दे य मुनींस्तदा ।
हरिं य मां भवायारात् वन्दितोऽभूत्सुरादिभिः ॥ ३९ ॥

जयशब्दो बभूवाथ नमः शब्दस्तथैव य ।
वेदध्वनिश्च शुभदो मडाडोलाडलोऽभवत् ॥ ४० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभारो वरवर्गभोजनशिवशयनवर्णनं नाम
द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.३.५२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभारो

२.३.५३. त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । वधूवरयोः यात्राप्रस्थानवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथ विष्वदाद्यो देवा मुनयश्च तपोधनाः ।

कृत्वावश्यककर्माणि यात्रां सन्तेनिरे गिरेः ॥ १ ॥

ततो गिरिवरः स्नात्वा स्वेष्टं सम्पूज्य यत्नतः ।

पौरबन्धू-समाहूय जनवासं ययौ मुदा ॥ २ ॥

तत्र प्रभुं प्रपूज्याथ यङ्के सम्प्रार्थनां मुदा ।

डियद्दिनानि सन्तिष्ठ मद्ग्रेडे सकलैः सल ॥ ३ ॥

विलोकनेन ते शम्भो कृतार्थोऽहं न संशयः ।

धन्यश्च यस्य मद्ग्रेडे आयातोऽसि सुतैः सल ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा बहु शैलेशः करौ बद्ध्वा प्रणम्य य ।

प्रभुं निमन्त्रयामास सल विष्णुसुरादिभिः ॥ ५ ॥

अथ ते मनसा गत्वा शिव संयुतमादरात् ।

प्रत्ययुर्मुनयो देवा लृष्ट्वा विष्णुसुरादिभिः ॥ ६ ॥

देवा ऋचुः ।

धन्यस्त्वं गिरिशार्दूल तव कीर्तिर्महीयसी ।

त्वत्सभो न त्रिलोकेषु कोऽपि पुण्यतमो जनः ॥ ७ ॥

यस्य द्वारि मडेशानः परब्रह्म सतां गतिः ।

समागतः सदासैश्च कृपया भक्तवत्सलः ॥ ८ ॥

जनावासोऽतिरम्यश्च सम्मानो विविधः कृतः ।

भोजनानि त्वपूर्वाणि न वर्यानि गिरीश्वर ॥ ९ ॥

चित्रं न भलु तत्रास्ति यत्र देवी शिवाम्बिका ।

परिपूर्वामशेषं य वयं धन्या यदागताः ॥ १० ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्थं परस्परं तत्र प्रशंसाभवदुत्तमा ।

उत्सवो विविधो जातो वेदसाधुजयध्वनिः ॥ ११ ॥

अभून्मङ्गलगानं य ननर्ताप्सरसाङ्गाः ।

नुतिं यकुर्मागधाद्या द्रव्यदानमभूद् बहु ॥ १२ ॥

तत आमन्त्रय देवेशं स्वगोळमगमद्गिरिः ।

भोजनोत्सवमारेभे नानाविधिविधानतः ॥ १३ ॥

भोजनार्थं प्रभुं प्रीत्यानयामास यथोचितम् ।
 पश्चिवावसमेतं च सकुतूडलभीश्वरम् ॥ १४ ॥
 प्रक्षाल्य यरणौ शम्भोर्विषणोर्मम वरादरात् ।
 सर्वेषाममराणां च मुनीनां च यथार्थतः ॥ १५ ॥
 परेषां च गतानां च गिरीशो माण्डपान्तरे ।
 आसयामास सुप्रीत्या तांस्तान्बन्धुभिरन्वितः ॥ १६ ॥
 सुरसैर्विधानैश्च तर्पयामास तान् गिरिः ।
 बुभुजुर्निषिलास्ते वै शम्भुना विषणुना मया ॥ १७ ॥
 तदानीं पुरनार्यश्च गालीदानं व्यधुर्मुदा ।
 मृदुवाण्या उसन्त्यश्च पश्यन्त्यो यत्नतश्च तान् ॥ १८ ॥
 ते भुङ्क्वाथम्य विधिवद्विरिभामन्थ्य नारद ।
 स्वस्थानं प्रययुः सर्वे मुद्वितास्तृप्तिमागताः ॥ १९ ॥
 एत्थं तृतीये धस्त्रेऽपि मानितास्तेऽभवन्मुने ।
 गिरीश्वरेण विधिवद्दानमानादरादिभिः ॥ २० ॥
 यतुर्थे द्विवसे प्राप्ते यतुर्थीकर्म शुद्धितः ।
 बभूव विधिवद्यैव विना ऋणित एव सः ॥ २१ ॥
 उत्सवो विविधश्चासीत्साधुवाद्यजयध्वनिः ।
 बहुदानं सुगानं च नर्तनं विविधं तथा ॥ २२ ॥
 पञ्चमे द्विवसे प्राप्ते सर्वे देवा मुदान्विताः ।
 विज्ञप्तिं यच्छिरे शैलं यात्रार्थमतिप्रेमतः ॥ २३ ॥
 तदाकण्ठ्यं गिरीशश्चोवाच देवान् कृताञ्जलिः ।
 कियद्दिनानि तिष्ठन्तु कृपां कुर्वन्तु मां सुराः ॥ २४ ॥
 एत्युक्त्वा स्नेहस्ततांश्च प्रभुं विषणुं च मां परान् ।
 वासयामास द्विवसान् बलूत्रित्यं समादरात् ॥ २५ ॥
 एत्थं व्यतीयुर्द्विवसा बहवो वसतां च तत् ।
 सप्तर्षीन्प्रेषयामासुर्गिरीशान्ते ततः सुराः ॥ २६ ॥
 ते तं सम्बोधयामासुर्मनां च सम्भयोचितम् ।
 शिवतत्त्वं परं प्रोयुः प्रशंसन्विधिवन्मुदा ॥ २७ ॥

अङ्गीकृतं गिरीशेन तत्तद्बोधनतो मुने ।
 यात्रार्थमगमच्छम्भुः शैवेशं सामरादिकः ॥ २८ ॥
 यात्रां कुर्वति देवेशे स्वशैलं सामरे शिवे ।
 उख्यैः रुदोद सा मेना तमुवाच कृपानिधिम् ॥ २९ ॥
 मेनोवाच ।
 कृपानिधे कृपां कृत्वा शिवां सम्पालयिष्यसि ।
 सलस्रदोषं पार्वत्या आशुतोषः क्षमिष्यसि ॥ ३० ॥
 त्वत्पादाम्बुजभक्ता य मद्भ्रत्सा जन्मजन्मनि ।
 स्वप्ने ज्ञाने स्मृतिर्नास्ति मडादेवं प्रभुं विना ॥ ३१ ॥
 त्वद्भक्तिश्रुतिमात्रेण लर्षाश्रुपुलकान्विता ।
 त्वन्निन्दया भवेन्मौना मृत्युञ्जय मृता एव ॥ ३२ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 एत्युक्त्वा मेनका तस्मै समर्प्य स्वसुतां तदा ।
 अत्युख्यै रोदनं कृत्वा मूर्च्छामाप तयोः पुरः ॥ ३३ ॥
 अथ मेनां बोधयित्वा तामामन्त्र्य गिरिं तथा ।
 यकार यात्रां देवेश्व मडोत्सवपुरस्सरम् ॥ ३४ ॥
 अथ ते निर्जराः सर्वे प्रभुणा स्वगणैः सल ।
 यात्रां प्रयच्छिरे तूष्णीं गिरिम्प्रति शिवं दधुः ॥ ३५ ॥
 डिमायलपुरीबाह्योपवने लर्षिताः सुराः ।
 शेश्वराः सोत्सवास्तस्थुः पर्येषन्त शिवागमम् ॥ ३६ ॥
 एत्युक्त्वा शिवसधात्रा देवैस्सल मुनीश्वर ।
 आकर्णय शिवयात्रां विरडोत्सवसंयुताम् ॥ ३७ ॥
 एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाषे उे शिवयात्रावर्णनं नाम त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः
 ॥ २.३.५३ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीयः पार्वतीभाष्ये

२.३.५४. यतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । पतिप्रताधर्मवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथ समर्षयस्ते य प्रोयुर्द्धिमगिरीश्वरम् ।

कारय स्वात्मजद्वेष्या यात्रामघोषितां गिरे ॥ १ ॥

एति श्रुत्वा गिरीशो ङि बुद्ध्या तद्विरलं परम् ।

विषण्णोऽभून्महाप्रेमणा क्रियत्कालं मुनीश्वर ॥ २ ॥

क्रियत्कालेन सम्प्राप्य येतनां शैलराट् ततः ।

तथास्त्विति गिरामुक्त्वा मेनां सन्देशमब्रवीत् ॥ ३ ॥

शैलसन्देशमाकर्ष्य ङर्षशोकवशा मुने ।

मेना संयापयामास कर्तुमासीत्समुद्यता ॥ ४ ॥

श्रुतिस्वकुलजग्यारं ययार विधिवन्मुने ।

उत्सवं विविधं तत्र सा मेना क्षितिभृत्प्रिया ॥ ५ ॥

गिरिजां भूषयामास नानारत्नांशुर्देवैः ।

द्वादशाभरणैश्चैव शृङ्गारैर्नृपसम्मितैः ॥ ६ ॥

मेनामनोगतिं बुद्ध्या साध्यैका द्विजकामिनी ।

गिरिजां शिक्षयामास पातिप्रत्यप्रतं परम् ॥ ७ ॥

द्विजपत्न्युवाच ।

गिरिजे शृणु सुप्रीत्या मद्रथो धर्मवर्धनम् ।

एडामुत्रानन्दकरं शृण्वतां य सुभप्रदम् ॥ ८ ॥

धन्या पतिप्रता नारी नान्या पूजया विशेषतः ।

पावनी सर्वलोकानां सर्वपापौधनाशिनी ॥ ९ ॥

सेवते या पतिं प्रेमणा परमेश्वरवच्छिवे ।

एडं भुक्त्वाभिलान् भोगानन्ते पत्या शिवां गतिम् ॥ १० ॥

पतिप्रता य सावित्री लोपामुद्रा ङयरुन्धती ।

शाण्डिल्या शतरूपानसूया लक्ष्मीः स्वधा सती ॥ ११ ॥

संज्ञा य सुमतिः श्रद्धा मेना स्वाडा तथैव य ।

अन्या बहुव्योडपि साध्यो ङि नोक्ता विस्तारजाद्भयात् ॥ १२ ॥

पातिप्रत्यवृषेणैव ता गताः सर्वपूज्यताम् ।

ब्रह्मविषणुडरैश्चापि मान्या जाता मुनीश्वरैः ॥ १३ ॥

सेव्यस्त्वया पतिस्तस्मात्सर्वदा शङ्करः प्रभुः ।

दीनानुग्रहकर्ता य सर्वसेव्यः सतां गतिः ॥ १४ ॥

महान्यतिप्रताधर्मः श्रुतिस्मृतिषु नोदितः ।

यथैष वर्ण्यते श्रेष्ठो न तथान्योऽस्ति निश्चितम् ॥ १५ ॥

भुञ्ज्याद्भुक्ते प्रिये पत्यौ पातिप्रत्यपरायणा ।

तिष्ठेत्तस्मिंश्छिवे नारी सर्वथा सति तिष्ठति ॥ १६ ॥

स्वध्यात्स्वपिति सा नित्यं बुध्येत्तु प्रथमं सुधीः ।

सर्वदा तद्धितं कुर्यादकैतवगतिः प्रिया ॥ १७ ॥

अनलङ्घ्यतमात्मानं दृश्येन्न क्वचिच्छिवे ।

कार्यार्थं प्रोषिते तस्मिन् भवेन्मरणवर्जिता ॥ १८ ॥

पत्युर्नाम न गृह्णीयात् कदाचन पतिप्रता ।

आकुष्टापि न याकोशेत्प्रसीदित्ताडितापि य ॥

उच्यतामिति य भ्रूयात्स्वामिन्निति कृपां कुरु । १९ ॥

आहूता गृहकार्याणि त्यक्त्वा गच्छेत्तदन्तिकम् ।

सत्वरं साञ्जलिः प्रीत्या सुप्राणम्य वदेदिति ॥ २० ॥

किमर्थं व्याहृता नाथ स प्रसादो विधीयताम् ।

तदादिष्टा यरेत्कर्म सुप्रसन्नेन येतसा ॥ २१ ॥

शिरं तिष्ठेन्न य द्वारे गच्छेन्नैव परालये ।

आदाय तत्त्वं यत्किञ्चित्कस्मैचिन्नाप्येत्कवचित् ॥ २२ ॥

पूजोपकरणं सर्वमनुक्ता साधयेत्स्वयम् ।

प्रतीक्षमाणवसरं यथाकालोचितं हितम् ॥ २३ ॥

न गच्छेत्तीर्थयात्रां वै पत्याङ्गां न विना क्वचित् ।

दूरतो वर्जयेत्सा ङि समाजोत्सवदर्शनम् ॥ २४ ॥

तीर्थार्थिनी तु या नारी पतिपादोदकं पिबेत् ।

तस्मिन्सर्वाणि तीर्थानि क्षेत्राणि च न संशयः ॥ २५ ॥

भुञ्ज्यात्सा भर्तुरुच्छिष्टमिष्टमन्नादिकं च यत् ।
महाप्रसादं धृत्युक्त्वा पतिदत्तं पतिप्रता ॥ २६ ॥

अविभज्य न याश्रीयाद्देवपित्रतिथिष्वपि ।
परियारकवर्गेषु गोषु भिक्षुकुलेषु च ॥ २७ ॥

संयतोपस्करा दक्षा दृष्टा व्यथपराङ्मुभी ।
भवेत्सा सर्वदा देवी पतिप्रतपरायणा ॥ २८ ॥

दुर्यात्पत्यननुज्ञाता नोपवासप्रतादिकम् ।
अन्यथा तद्धलं नास्ति परत्र नरकं व्रजेत् ॥ २९ ॥

सुभपूर्वं सुभासीनं रममाणं यदृच्छया ।
आन्तरेष्वपि कार्येषु पतिं नोत्थापयेत्कवचित् ॥ ३० ॥

कलीढं वा दुरवस्थं वा व्याधितं वृद्धमेव च ।
सुभितं दुःभितं वापि पतिमेकं न लङ्घयेत् ॥ ३१ ॥

स्त्रीधर्मिणी त्रिरात्रं च स्वमुभं नैव दृश्येत् ।
स्ववाक्यं श्रावयेन्नापि यावत्स्नानान्न शुध्यति ॥ ३२ ॥

सुस्नाता भर्तृवदनमीक्षेतान्यस्य न क्वचित् ।
अथवा मनसि ध्यात्वा पतिं भानुं विलोकयेत् ॥ ३३ ॥

उरिद्राकुडुमं यैव सिन्दूरं कञ्जलादिकम् ।
कूर्पासकं च ताम्बूलं माङ्गल्याभरणैकम् ॥ ३४ ॥

केशसंस्कारकबरीकरकण्ठादिभूषणम् ।
भर्तुरायुष्यमिच्छन्ती दूरयेत् पतिप्रता ॥ ३५ ॥

न रजक्या न बन्धक्या तथा श्रमणया न च ।
न च दुर्भगया क्वापि सभित्वं कारयेत् क्वचित् ॥ ३६ ॥

पतिविद्वेषिणीं नारीं न सा सम्भाषयेत् क्वचित् ।
नैकाकिनी क्वचित्तिष्ठेन्नरा स्नायान्न च क्वचित् ॥ ३७ ॥

नोलूप्सवे न मुसले न वर्द्ध्यां दृषधपि ।
न यन्त्रके न देहल्यां सती च प्रवसेत् क्वचित् ॥ ३८ ॥

विना व्यवायसमयं प्रागल्भ्यं नाचरेत् क्वचित् ।
 यत्र यत्र रुचिर्भर्तुस्तत्र प्रेमवती भवेत् ॥ ३९ ॥
 ष्टाष्टे विषण्णा स्याद्विषण्णास्ये प्रिये प्रिया ।
 पतिप्रता भवेद्देवी सदा पतिछितैषिणी ॥ ४० ॥
 ऐक्युपा भवेत्पुण्या सम्पत्सु य विपत्सु य ।
 विद्वृतिं स्वात्मनः क्वापि न कुर्वद्वैर्यधारिणी ॥ ४१ ॥
 सर्पिलवणतैलादिक्षयेऽपि य पतिप्रता ।
 पतिं नास्तीति न ब्रूयादायासेषु न योजयेत् ॥ ४२ ॥
 विधेर्विष्णोर्दराद्वापि पतिरेकोऽधिको मतः ।
 पतिप्रताया देवेशि स्वपतिश्शिव एव य ॥ ४३ ॥
 प्रतोपवासनियमं पतिमुल्लङ्घ्य याचरेत् ।
 आयुष्यं हरते भर्तुर्मृता निरयमृच्छति ॥ ४४ ॥
 उक्ता प्रत्युत्तरं दधाधा नारी क्रोधतत्परा ।
 सरमा जायते ग्रामे शृङ्गाली निर्जने वने ॥ ४५ ॥
 उव्यासनं न सेवेत न प्रजेदुष्टसन्निधौ ।
 न य कातरवाक्यानि वदेन्नारी पतिं क्वचित् ॥ ४६ ॥
 अपवादं न य ब्रूयात्कलहं दूरतस्त्यजेत् ।
 गुण्णां सन्निधौ क्वापि नोच्यैर्ब्रूयात्र वै हसेत् ॥ ४७ ॥
 भाङ्यादायान्तमालोड्य त्वरितान्नजलाशनैः ।
 ताम्भूलैर्वसनैश्चापि पादसंवाहनादिभिः ॥ ४८ ॥
 तथैव याटुवयनैः षोडसन्नोदनैः परैः ।
 या प्रियं प्रीणयेत्प्रीता त्रिलोकी प्रीणिता तथा ॥ ४९ ॥
 मितं ददाति जनको मितं भ्राता मितं सुतः ।
 अभितस्य हि दातारं भर्तारं पूजयेत्सदा ॥ ५० ॥
 भर्ता देवो गुरुर्भर्ता धर्मतीर्थप्रदानि य ।
 तस्मात्सर्वं परित्यज्य पतिमेकं समर्थयेत् ॥ ५१ ॥
 या भर्तारं परित्यज्य रञ्जयति दुर्मतिः ।
 उलूकी जायते कूरा वृक्षकोटरशाधिनी ॥ ५२ ॥

ताडिता ताडितुं येच्छेत्सा व्याघ्री वृषदंशिका ।
 कटाक्षयति यान्यं वै डेकराक्षी तु सा भवेत् ॥ ५३ ॥
 या भर्तारं परित्यज्य मिष्टमश्नाति डेवलम् ।
 ग्रामे वा सूकरी भूयाद्ब्रह्मगुर्वापि स्वविद्भुजा ॥ ५४ ॥
 या तुं कृत्य प्रियं भ्रूयान् मूका सा जायते भ्रुवु ।
 या सपत्नी सदैर्ष्येत् दुर्भगा सा पुनः पुनः ॥ ५५ ॥
 दृष्टिं विलुप्य भर्तुर्यां कश्चिदन्यं समीक्षते ।
 काशा य विभुभी यापि कुतुपापि य जायते ॥ ५६ ॥
 श्रुवलीनो यथा देवः क्षाशादशुचितां प्रजेत् ।
 भर्तुलीना तथा योषित्सुस्नातायशुचिः सदा ॥ ५७ ॥
 सा धन्या जननी लोके स धन्यो जनकः पिता ।
 धन्यः स य पतिर्यस्य गृहे देवी पतिप्रता ॥ ५८ ॥
 पितृवंश्याः मातृवंश्याः पतिवंश्यास्त्रयस्त्रयः ।
 पतिप्रतायाः पुत्रयेन स्वर्गे सौभ्यानि भुञ्जते ॥ ५९ ॥
 शीलभङ्गेन दुर्वृत्ताः पातयन्ति कुलत्रयम् ।
 पितुर्मातुस्तथा पत्युरिडामुत्रापि दुःप्तिता ॥ ६० ॥
 पतिप्रतायाश्चरणो यत्र यत्र स्पृशेद्भुवम् ।
 तत्र तत्र भवेत्सा हि पापलन्त्री सुपावनी ॥ ६१ ॥
 विष्णुः पतिप्रतास्पर्शं कुरुते भानुमानपि ।
 सोमो गन्धवल्श्रापि स्वपावित्र्याय नान्यथा ॥ ६२ ॥
 आपः पतिप्रतास्पर्शमभिलष्यन्ति सर्वदा ।
 अध जाड्यविनाशो नो जातस्त्वदान्यपावनाः ॥ ६३ ॥
 भार्या मूलं गृहस्थस्य भार्या मूलं सुभस्य य ।
 भार्या धर्मकृलावाग्यै भार्या सन्तानवृद्धये ॥ ६४ ॥
 गृहे गृहे न किं नार्यो रूपावाप्यगर्विताः ।
 परं विश्वेशभक्त्यैव लभ्यते स्त्री पतिप्रता ॥ ६५ ॥
 परलोकस्त्वयं लोको ज्ञयते भार्यया द्वयम् ।

देवपित्रतिथीजयादि नाभार्यः कर्म चार्द्धति ॥ ६६ ॥
 गृहस्थः स हि विज्ञेयो यस्य गेहे पतिप्रता ।
 ग्रस्यतेऽन्यान्प्रतिदिनं राक्षस्या जरया यथा ॥ ६७ ॥
 यथा गङ्गावगाडेन शरीरं पावनं भवेत् ।
 तथा पतिप्रतां दृष्ट्वा सकलं पावनं भवेत् ॥ ६८ ॥
 न गङ्गाया तथा भेदो या नारी पतिदेवता ।
 उमाशिवसमौ साक्षात्समात्तौ पूजयेद्बुधः ॥ ६९ ॥
 तारः पतिः श्रुतिर्नारी क्षमा सा स स्वयं तपः ।
 इलं पतिः सद्धिया सा धन्यौ तौ दम्पती शिवे ॥ ७० ॥
 अेवं पतिप्रताधर्मो वर्णितस्ते गिरीन्द्रजे ।
 तद्भेदान् शृणु सुप्रीत्या सावधानतयाद्य मे ॥ ७१ ॥
 यतुर्विधास्ताः कथिता नार्यो देवि पतिप्रताः ।
 उत्तमादिविभेदेन स्मरतां पापहारिकाः ॥ ७२ ॥
 उत्तमा मध्यमा शैव निःकृष्टातिनिःकृष्टिका ।
 भ्रुवे तासां लक्षणानि सावधानतया शृणु ॥ ७३ ॥
 स्वप्नेऽपि यन्मनो नित्यं स्वपतिं पश्यति ध्रुवम् ।
 नान्यं परपतिं भद्रे उत्तमा सा प्रकीर्तिता ॥ ७४ ॥
 या पितृभ्रातृसुतवत् परं पश्यति सद्धिया ।
 मध्यमा सा हि कथिता शैलजे वै पतिप्रता ॥ ७५ ॥
 बुद्ध्या स्वधर्मं मनसा व्यभियारं करोति न ।
 निःकृष्टा कथिता सा हि सुयस्त्रिा य पार्वति ॥ ७६ ॥
 पत्युः कुलस्य य भयाद्द्व्यभियारं करोति न ।
 पतिप्रताऽधमा सा हि कथिता पूर्वसूरिभिः ॥ ७७ ॥
 यतुर्विधा अपि शिवे पापहन्त्र्यः पतिप्रताः ।
 पावनाः सर्वलोकानामिहामुत्रापि उर्षिताः ॥ ७८ ॥
 पातिप्रत्यप्रभावेऽत्रिस्त्रिा त्रिसुरार्थनात् ।
 ज्वितो विप्र अेको हि मृतो वाराहशापतः ॥ ७९ ॥

अेव ज्ञात्वा शिवे नित्यं कर्तव्यं पतिसेवनम् ।
त्वया शैलात्मजे प्रीत्या सर्वकामप्रदं सदा ॥ ८० ॥

जगदम्भा भडेशी त्वं शिवः साक्षात्पतिस्तव ।
तव स्मरणतो नार्थो भवन्ति हि पतिव्रताः ॥ ८१ ॥

त्वदग्रे कथनेनानेन किं देवि प्रयोजनम् ।
तथापि कथितं मेऽद्य जगदाचारतः शिवे ॥ ८२ ॥

ब्रह्मोवाच ।
धृत्युक्त्वा विररामासौ द्विजस्त्री सुप्रणाम्य ताम् ।
शिवां मुदमतिप्राप पार्वती शङ्करप्रिया ॥ ८३ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीये पार्वतीभाण्डे पतिव्रताधर्मवर्णनं नाम
यतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.३.५४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

द्वितीयायां रुद्रसंछितायां तृतीयः पार्वतीभाण्डे

२.३.५५. पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । शिवयोः डैलासगमनवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

अथ सा ब्राह्मणी देव्यै शिक्षयित्वा व्रतं य तत् ।
प्रोवाच मेनामामन्थ यात्रामस्याश्च कारय ॥ १ ॥

तथाश्रित्वति य सम्प्रोथ्य प्रेमवश्या बभूव सा ।
धृतिं धृत्वाडूय कालीं विश्वेषविरडाकुला ॥ २ ॥

अत्युच्चै रोदनं यडे संश्लिष्य य पुनः पुनः ।
पार्वत्यपि रुरोदोच्चैरुच्चरन्ती कृपावचः ॥ ३ ॥

शैलप्रिया शिवा यापि मूर्च्छामाप शुचार्दिता ।
मूर्च्छाम्प्रापुर्देवपत्न्यः पार्वत्या रोदनेन य ॥ ४ ॥

सर्वाश्च रुरुदुर्नार्यः सर्वमासीदथेतनम् ।
स्वयं रुरोद योगीशो गच्छन्कोऽन्य परः प्रभुः ॥ ५ ॥

अतस्मिन्नन्तरे शीघ्रमाजगाम डिमालयः ।
 स सर्वतनयैस्तत्र सयिवैश्च द्विजैः परैः ॥ ६ ॥
 स्वयं रुरोद मोडेन वत्सां कृत्वा स्ववक्षसि ।
 क्व यासीत्येवमुच्यार्य शून्यं कृत्वा मुहुर्मुहुः ॥ ७ ॥
 ततः पुरोहितो विप्रैरध्यात्मविधया सुभम् ।
 सर्वान्प्रबोधयामास कृपया ज्ञानवत्तरः ॥ ८ ॥
 ननाम पार्वती भक्त्या मातरं पितरं गुरुम् ।
 मडामाया भवायाराद्रुरोद्यैर्मुहुर्मुहुः ॥ ९ ॥
 पार्वत्या रोदनेनैव रुरुदुः सर्वयोषितः ।
 नितरां जननी मेना यामयो भ्रातरस्तथा ॥ १० ॥
 पुनः पुनः शिवामाता यामयोऽन्याश्च योषितः ।
 भ्रातरो जनकः प्रेमणा रुरुदुर्भक्षसौलुटाः ॥ ११ ॥
 तदा विप्राः समागत्य बोधयामासुरादरात् ।
 लग्नं निवेदयामासुर्यात्रायाः सुभदं परम् ॥ १२ ॥
 ततो डिमालयो मेनां धृत्वा धैर्यं विवेकतः ।
 शिबिकामानयामास शिवारोडण्डेतवे ॥ १३ ॥
 शिवामारोडयामासुस्तत्र विप्राङ्गनाश्च ताम् ।
 आशिषं प्रददुः सर्वाः पिता माता द्विजस्तथा ॥ १४ ॥
 मडाराङ्गुपयाराँश्च ददौ मेना गिरिस्तथा ।
 नानाद्रव्यसमूहं य परेषां दुर्लभं शुभम् ॥ १५ ॥
 शिवा नत्वा गुडु-सर्वान् जनकं जननीं तथा ।
 द्विजन्पुरोहितं यामीस्त्रीस्तथान्या ययौ मुने ॥ १६ ॥
 डिमायलोऽपि ससुतोऽगच्छत्स्नेहवशीं बुधः ।
 प्राप्तस्तत्र प्रभुर्यत्र सामरः प्रीतिमावहन् ॥ १७ ॥
 प्रीत्याभिरेभिरे सर्वे मडोत्सवपुरस्सरम् ।
 प्रभुं प्राणमुस्ते भक्त्या प्रशंसन्तोऽविशन्पुरीम् ॥ १८ ॥
 जतिस्मरां स्मारयामि नित्यं स्मरसि चेद्ध ।
 वीलयता त्वां य द्येवेशि सदा प्राणप्रिया मम ॥ १९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याकर्ण्य मडेशस्य स्वनाथस्याथ पार्वती ।
शङ्करस्य प्रिया नित्यं सस्मितोवाच सा सती ॥ २० ॥

पार्वत्युवाच ।

सर्वं स्मरामि प्राणेश मौनीभूतो भवेति य ।
प्रस्तावोचितमघाशु कार्यं कुरु नमोऽस्तु ते ॥ २१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

धत्याकर्ण्य प्रियावाक्यं सुधाधाराशतोपमम् ।
मुमुद्देऽतीव विश्वेशो लौडिकायारतत्परः ॥ २२ ॥

शिवः सम्भृतसम्भारो नानावस्तुमनोडरम् ।
भोजयामास देवांश्च नारायणपुरोगमान् ॥ २३ ॥

तथान्यान्निभिलान्प्रीत्या स्वविवादसमागतान् ।
भोजयामास सुरसमन्नं बहुविधं प्रभुः ॥ २४ ॥

ततो भुङ्क्त्वा य ते देवा नानारत्नविभूषिताः ।
सस्त्रीकाः सगाणाः सर्वे प्राणेश्चन्द्रशेखरम् ॥ २५ ॥

संस्तुत्य वाग्भिरिष्टाभिः परिक्रम्य मुदान्विताः ।
प्रशंसन्तो विवाहं य स्वधामानि ययुस्ततः ॥ २६ ॥

नारायणं मुने मां य प्राणनाम शिवःस्वयम् ।
लौडिकायारमाश्रित्य यथा विष्णुश्च कश्यपम् ॥ २७ ॥

मयाश्लिष्याशिषं दत्त्वा शिवस्य पुनरग्रतः ।
मत्वा वै तं परं ब्रह्म यङ्के य स्तुतिरुत्तमा ॥ २८ ॥

तमामन्त्र्य मया विष्णुः साञ्जलिः शिवयोर्मुदा ।
प्रशंसंस्तद्विवाहं य जगाम स्वालयं परम् ॥ २९ ॥

शिवोऽपि स्वगिरौ तस्थौ पार्वत्या विडरन् मुदा ।
सर्वे गाणाः सुभं प्रापुरतीव स्वभजन् शिवौ ॥ ३० ॥

धत्येवं कथितस्तात शिवोद्गाहः सुमङ्गलः ।
शोडशो षर्षजनक आयुष्यो धनवर्द्धनः ॥ ३१ ॥

य षमं शृणुयान्नित्यं शुचिस्तद्गतमानसः ।

श्रावयेद्वाथ नियमास्थिवलोकमवाप्नुयात् ॥ ३२ ॥

षट्माभ्यानमाभ्यातमद्भुतं मङ्गलायनम् ।

सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वव्याधिविनाशनम् ॥ ३३ ॥

यशस्यं स्वर्गमायुष्यं पुत्रपौत्रकरं परम् ।

सर्वकामप्रदं येऽस्य भुक्तिर्दं मुक्तिर्दं सदा ॥ ३४ ॥

अपमृत्युप्रशमनं महाशान्तिकरं शुभम् ।

सर्वदुःस्वप्नप्रशमनं बुद्धिप्रज्ञादिसाधनम् ॥ ३५ ॥

शिवोत्सवेषु सर्वेषु पठितव्यं प्रयत्नतः ।

शुभेषुभिर्जनैः प्रीत्या शिवसन्तोषकारणम् ॥ ३६ ॥

पठेत्प्रतिष्ठाकाले तु देवादीनां विशेषतः ।

शिवस्य सर्वकार्यस्य प्रारम्भे यः सुप्रीतितः ॥ ३७ ॥

शृणुयाद्वा शुचिर्भूत्वा यरितं शिवयोश्शिवम् ।

सिद्ध्यन्ति सर्वकार्याणि सत्यं सत्यं न संशयः ॥ ३८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे ब्रह्मनारदसंवादे द्वितीयायां रुद्रसंहितायां तृतीये पार्वतीभाष्ये शिवकैलासगमनवर्णनं नाम पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.३.५५ ॥

॥ एति श्रीशिवमहापुराणे द्वितीयरुद्रसंहितायां तृतीयः पार्वतीभाष्यः समाप्तः ॥ २.३ ॥

Shri Shiva Mahapurana 23 Rudra Samhita Parvatikhandah

pdf was typeset on January 23, 2026

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

